

МЕЛИСА ЛАНДЪРС ЗВЕЗДЕН ПОЛЕТ

Част 1 от „Звезден полет“

Превод от английски: Надя Златкова, 2016

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

А ако никой не ме избере? Не може да има нищо по-ужасно от това.

Сърцето на Солара заби по-бързо, а дланите ѝ изстинаха. Не беше предвидила възможността никой да не я иска, но сега, докато оглеждаше мястото за прислугата, забеляза, че зад бариерата с нея стоят само двама кандидати за прислужници — един възрастен мъж с повече коса в ушите, отколкото на главата, и един тийнейджър, който непрекъснато се чешеше. От пристигналите тази сутрин петдесет резервни пътници бяха останали само те тримата. Последното повикване щеше да прозвучи само след няколко минути и ако не успееше да убеди някой пътник да я наеме в замяна на билет до далечните райони, щеше да се наложи да чака шейсет дни до следващия космически кораб.

Това не трябваше да се случва.

Усмивайки се по-лъчезарно, тя изправи гръб и се опита да улови погледа на една жена, чиято блуза се беше измъкнала и която имаше парче изсъхнала храна в косата си.

— Извинете, госпожо — извика Солара. — С малки деца ли пътувате? Мога да ви помагам. Искам само билет до последната спирка.

Жената се закова на място и наклони глава, замисляйки се. Пристъпи към изхода за прислугата.

— Имаш ли опит?

— Да, госпожо! На практика съм отгледала всички деца в груповия ми дом.

— Групов дом? — Жената сви устни и огледа Солара, забелязвайки мазните петна по осигурения от държавата работен комбинезон и дупките на пръстите в очуканите ѝ кафяви обувки.

— Покажи ми ръцете си.

— Какво? — Солара се престори, че не разбира, но стомахът ѝ се сви.

— Ръцете ти — повтори жената. — Искам да ги видя.

Солара свали с въздишка ръкавиците си без пръсти и остави пътничката да прочете татуировките, направени с неизтриваемо мастило върху кокалчетата ѝ. Не си направи труда да обяснява. Така или иначе това никога не помагаше.

— Така си и помислих. — Жената поклати презрително глава, точно както бе направила една от монахините в дома. След това си тръгна сърдито, без да каже нито дума повече.

Възрастният мъж, който стоеше до Солара, навлезе в личното ѝ пространство и я бутна леко с лакът. Наведе се към нея и прошепна:

— Познавам един, който може да изчисти досието ти. Най-добрият фалшификатор в Хюстън е — дори и новото, устойчиво на лазер мастило не може да го спре.

Солара извъртя очи. Тя познаваше десетина фалшификатори на плът. Проблемът не беше в намирането на специалист.

— Ако имах толкова пари, нямаше да стоя тук, нали?

Той вдигна длани към нея и отстъпи назад.

Скоро към изхода се приближи група бизнесмени, които търсеха прислужници за петмесечното пътуване. Солара скри и двете си ръце зад гърба си и се усмихна колкото можеше по-широко, но това не беше достатъчно. Вместо нея, те взеха на служба възрастния мъж и чешещия се тийнейджър.

Докато оглеждаше празната площадка и дебелия метална врата към платформата за кораба, тя започна да изпада в паника. Нямаше повече пътници. Всеки момент совалката щеше да отнесе хиляди почиващи към лунната космическа станция, където щяха да се качат на кораба „Зенит“ и да се отправят към екзотични дестинации.

Защо никой не я беше избрал?

Не би описала себе си като хубава или чаровна, или дори забавна, но мазолите на ръцете ѝ доказваха, че работи здраво. Тя кажи-речи спеше с харпово колело в едната ръка и гаечен ключ в другата. Всеки път, когато совалката на епархията изтракваше и се задавяше, монахините викаха нея, за да я поправи, въпреки че това означаваше да я освободят един час по-рано от наказанието ѝ в параклиса, където тя обикновено коленичеше в знак на покаяние за това, че е надничала в таблета си по време на сутрешните молитви. И когато моторът отново

запърхаше, сестра Агнес разтриваше поразените си от артрит пръсти и казваше, че никога не е обучавала по-добър механик.

Това не значеше ли повече от криминалното досие?

Очевидно не.

Потракване на високи токчета привлече вниманието на Солара към фоайето, където едно поразително красиво момиче на около осемнайсет се носеше елегантно към изхода, дърпайки чантата на колела след себе си. От вътрешността на чантата скимтеше животинче, вероятно малко кученце.

Младата жена махна едно топче мъх от яката на дизайнерската си рокля и после отметна завеса от лъскава розова коса над едното си рамо и извика на някого, който не се виждаше.

— Побързай. Ако изпуснем совалката, баща ти ще ни накара да чакаме цял час, преди да изпрати друга, само за да ни накаже.

Усецайки последната си възможност за бягство, Солара се повдигна на пръсти и махна на момичето.

— Госпожице! Насам! — Срещна погледа ѝ и се усмихна. — Аз съм отлична прислужница. Искам само...

Но не постигна нищо. Момичето просто се намръщи и отмести поглед.

Откъм входа прозвуча дълбок мъжки глас:

— Нямам нищо против да я изпусна. Не мога да дишам в тези тесни пространства.

В полезрението ѝ се появи високо момче.

Той беше праметнал през рамо сакото на смокинга си и бе разкопчал горните няколко копчета на ризата. Излъчващ безразличие, младежът вървеше бавно, сякаш „Зенит“ щеше да го чака цяла вечност.

Защото наистина беше така.

Солара никога не го беше виждала без униформата на академията, но не ѝ беше трудно да го познае. Доран Сполдинг, наследник на най-голямата в галактиката корпорация за търговия с гориво, футболна звезда в университета и, поне според нея, досадник от първа класа. През първата година от гимназията тя бе спечелила стипендия за дневно обучение за инженерната програма в неговата частна академия — само часовете, без квартира и храна — и оттогава той правеше всичко възможно да я наказва за това. Особено след като го бе победила и бе взела наградата „Ричард Сполдинг“. Имаше и

други неприятности, като например онзи път, когато бе счупила ръката му при лошо приземяване в часовете по пилотиране. Но това беше нещастен случай, а и на него му се бе наложило да не играе футбол само половината от сезона. Тя знаеше, че истинската причина за гнева му е унижението от това, че е загубил учредената от баща му награда от едно момиче без пари и семейство. Сякаш така бе опетнила безценното му име.

Ясно беше, че той също я позна, защото в момента, в който погледите им се срещнаха, той спря и се засмя.

— Миша Опашке — извика той. — Представи си да се срещнем тук.

Инстинктивно Солара опипа подобния на завъртулка белег на шията си, за който Доран някога бе казал, че му прилича на опашката на гризач. Това беше преди четири години, но тя все още не бе успяла да се отърве от прякора.

— Не дойде на завършването — каза той, макар че Солара не разбираше защо го е грижа. — Предполагам, че цялото това безплатно обучение не е означавало много за теб, щом не си направи труда да си вземеш дипломата.

Солара се усмихна леко, успокоена, че не е чул новината. Истинската причина да пропусне завършването беше това, че академията се беше отгървала от нея веднага, щом бяха разбрали за присъдата ѝ за углавно престъпление.

— Взех изпитите по-рано — отговори тя, което технически не беше лъжа. — С почти перфектен резултат.

Това изглежда не му хареса. Посочвайки с брадичка гривната за чиракуване на китката ѝ, той попита:

— Продаваш се, за да зърнеш Плажовете на Обсидиан? Не мога да кажа, че те виня. Това е единственият начин някога да ги видиш.

Тя отвори уста да изстреля остроумен отговор, но не успя да изрече нищо. Най-добрите ѝ реплики винаги идваха с час закъснение.

— Не че е твоя работа, но отивам до последната спирка.

— Далечните райони? — дръпна се Доран. — Защо ти е да ходиш там?

— За да работя — отговори му тя. — Получих предложението миналата седмица.

Сред беззаконието на далечните райони механици като Солара не се намираха лесно. Никой нямаше да се интересува от татуировките на кокалчетата ѝ или смазката под ноктите ѝ. Щяха да я почитат като богиня, защото заселниците на най-отдалечените планети ценяха уменията повече от красотата. Там беше мястото ѝ — далеч от претъпканите високи блокове в крайните квартали на Хюстън и цеховете, които плащаха по няколко мижави кредита, и то на хората с достатъчно връзки, за да бъдат наети на първо място. Тя отиваше на запад, в самия край на познатите територии, на една нова тераформация, наречена Вега. В заплащането ѝ се включваха цели четири декара земя само за нея. Солара нямаше търпение да зарови ръце в пръстта, да знае, че я притежава. Свободата, богатството и спокойствието бяха там и я очакваха.

Трябваше ѝ само билет.

— Но нямаш пари за пътуването — отбеляза Доран, говорейки предимно на себе си. — А следващият кораб до далечните райони е след година.

— Два месеца — поправи го тя.

— Не, година. — Той прокара ръката си с идеален маникюр през тъмната си коса, а след това се загледа в отражението си в близкия екран за купуване на билети. — Съкращават полетите, защото няма желаещи да посещават далечните планети. Само престъпниците отиват там. — Оглеждайки я, той добави: — И бездомниците.

Кръвта се изцеди от лицето на Солара.

Една година?

Къде щеше да живее? Как щеше да се издържа? Монахините за малко да се разтанцуват, когато им каза, че заминава, защото така се освобождаваше място за някоя от тийнейджърките, които спяха на пода в столовата. Всеки ден пред вратата се появяваха все повече и повече изоставени деца, чиито родители бяха изчезнали без следа в най-тъжната игра на криеница. Груповият дом не можеше да си позволи да задържи никого след завършването му. Никакви изключения. Дори и сестра Агнес, която беше като майка за Солара, беше сложила в ръката ѝ един малък пистолет за зашеметяване и я бе избутала навън. „Покрайнините са опасно място — бе казала тя. — Дръж това в джоба си.“ После ѝ каза да си върви с мир и да служи на бога.

Ясно беше, че за нея нямаше връщане назад.

Доран я върна в настоящето, като потупа брадичката си и се втренчи в нея с нов интерес.

— Обичайният ми камериер е прекалено болен, за да пътува — каза той. — Виждам, че всички истински прислужници вече са ангажирани, но и ти може да свършиш работа. — Горната му устна се изкриви по начин, от който на Солара ѝ се прииска да скрие лицето си. — Ще трябва да те пусна в апартамента си, но мисля, че мога да понеса това.

Преди Солара да успее да отговори, приятелката на Доран издаде звук на отвращение и изхленчи:

— Стига, Дори. Не и тази. Тя е толкова... мръсна.

Страните на Солара пламнаха. Тази сутрин наистина се беше постарала да измие лицето си в обществената баня, като дори плати допълнително, за да измият и сплетат косата ѝ по последна мода.

— Тя стои точно пред теб. И не съм мръсна.

Доран ѝ хвърли поглед със склучени черни вежди над сините си очи, които бяха толкова студени, че можеха да смразят огнените луни на Вулкан.

— Нека да изясним нещата, Миша Опашке. Ако се съглася да заплатя пътуването ти, единствените думи, които ще излизат от устата ти през следващите пет месеца, са: „Да, господин Сполдинг“. Ако ме разочароваш по какъвто и да е начин, ако не изпълняваш всяко мое желание, ще те изхвърля с всички партакеша на първата спирка. Разбираш ли ме?

Солара затаи дъх, докато гневът пулсираше в ушите ѝ. Пет месеца като робиня на Доран или една година на улицата. Колкото и да беше неприятно, решението дойде само.

— Да — отговори тя.

— Моля?

— Да, господин Сполдинг.

— Така е по-добре. Видя ли? Може да бъде обучена — обърна се към приятелката си той, после посочи към китката на Солара: — Къде е съответстващата гривна?

— Купува се от автомата — отговори тя, посочвайки към будката до тях.

След като Доран преведе кредитите, за да плати билета ѝ, вратата се отвори с пиукане и една гривна с нарисувано „Г“ падна в табличката отдолу. Той сложи гривната на китката си. Сега двамата бяха свързани като господар и слуга.

— Стига си стояла там — каза той. — Може да започнеш като вземеш чантата на госпожица Депол.

Но момичето — предполагаемо госпожица Депол, стисна дръжката на чантата с домашния си любимец с двете си ръце.

— Не искам да пипа нещата ми — заяви тя и затрака с токчетата си към платформата за качване.

Доран сви рамене и подаде на Солара сакото си. Когато стигнаха до входа, той извика:

— Вратата, Миша Опашке! Вратата!

Тя изтича пред него и отмести металната бариера. Докато минаваше пред нея през входа, Доран измърмори:

— Е, не започваш добре.

Солара стисна сакото му и устоя на желанието си да го удужи с него. Може би *имаше* нещо по-лошо от това да не я избера.

ВТОРА ГЛАВА

Пиукането я събуди от дълбок сън, но в объркването си, Солара не можеше да разбере откъде идва. Огледа се в тъмнината за източника на ужасния шум, докато от леглото под нея хвърлиха възглавница, която я удари в лицето.

— Изключи гривната си! — изсъска една от съквартирантките ѝ.

Солара разбра и натисна копчето върху гривната си. Вече трябваше да е свикнала с постоянните искания на Доран. Садистичният негодник не ѝ бе позволил да спи и една нощ като хората от момента, в който се бяха качили на „Зенит“ преди месец. Нямахше вероятност да започне да го прави сега.

— Проклетникът ми съсипва съня — прошепна друга съквартирантка. — Защо непрекъснато те тормози?

Добър въпрос.

Докато обуваше панталоните си, Солара мислеше за това. Очевидният отговор беше, че ѝ има зъб от първата година в академията и иска да я постави на „мястото ѝ“, след като бе спечелила наградата, учредена от баща му. Но освен това тя понякога се чудеше дали Доран не жадува за внимание. Приличаше ѝ на едно от момчетата в груповия дом, което дърпаше плитките ѝ. Когато се бе оплакала на монахините, те бяха отхвърлили притесненията ѝ, твърдейки, че момчето я харесва. Но на нея не ѝ харесваше да ѝ дърпат плитките и бе сложила край на това като заби юмрук в корема на момчето.

Може би Доран имаше нужда точно от това.

След като се загърна с едно одеяло, тя излезе тихо в коридора и изчака да се задействат сензорите на лампите. Скоро в средата на пода блесна тънка светлинна лента. От опит знаеше, че от мястото ѝ в трета класа са ѝ нужни точно 827 крачки, за да стигне до апартамента на Доран, така че тръгна без да губи нито миг повече. Последния път, когато беше отговорила прекалено късно, той беше заспал, но я повика един час по-късно, за да му извади чиста риза от стаичката-гардероб.

Когато каза, че мрази малки пространства, той не се бе шегувал. Това я накара да поиска да го заключи в сандък за дрехи.

Почука тихо на вратата му. Повечето камериери имаха собствен ключ, програмиран в гривните им, но разбира се Доран ѝ нямаше достатъчно доверие за това.

Когато вратата се плъзна в стената, тя влезе в апартамента му и веднага спря, за да огледа пораженията. Беше организиран поредното парти. Празните бутилки, които се търкаляха по килима, бяха достатъчно свидетелство за това. Някой беше обърнал дивана и пренаредил мебелите шахматно и естествено тя трябваше да почисти. Но не можеше да я е повикал за това посред нощ.

Или можеше?

Тя погледна към спалнята му, но отказа да влезе там. Ако можеше да се съди по лекия мирис на парфюма на госпожица Депол, той не беше сам.

— Трябва ли ти нещо?

— Моля? — отговори с прегракнал от съня глас Доран.

Тя си пое бавно въздух.

— С какво мога да ви помогна, господин Сполдинг?

— Не мога да заспя — каза той. — Така че най-добре да използвам времето и да се подготвя малко за работата ми като стажант. Ела и води бележки.

Солара не помръдна.

Едно беше да вземе тениска от гардероба, но да остане с Доран в спалнята му, и то посред нощ? Не и за цялото гориво във всичките рафинерии на руда във всички части на галактиката.

От другата стая се чу шумолене на одеяла, последвано от тежка въздишка.

— Стой там — обади се сърдито той. — Ще се облека и ще дойда при теб. Но за в бъдеще знай, че всеки, който воня като барака за инструменти, не е застрашен от опити от моя страна.

Солара се намръщи и приближи кичур коса към носа си. Предишния ден цял час бе обикаляла из помещението на допълнителния двигател, но не миришеше на смазка. Поне тя така мислеше.

Той влезе във всекидневната, облечен с тъмен халат, който скриваше всичко, освен босите му крака.

— Сега чувстваш ли се в безопасност?

— Да, господин Сполдинг — отговори тя и за първи път имаше предвид точно това.

Доран изправи един стол и се строполи на него, без да си направи труда да осигури място, на което да седне и тя. Той махна с ръка към другия край на стаята.

— На бюрото има таблет. Предполагам, че знаеш как да водиш записки, като се има предвид колко дълго директорът ти позволи да останеш в моето училище.

Тя кимна, стискайки челюсти.

— Аз ще диктувам от... — той замлъкна и на челото му се появиха бръчки. — По дяволите. Къде е файлът ми с информация? — Без да ѝ даде възможност да направи предположение, той махна с ръка, пропъждайки я. — Трябва първо да го намеря. Чакай в коридора. Не искам да видиш къде държа ценностите си.

Солара успя да не извърти очи. Единственото, което искаше да направи с файла му с информация, беше да го потопи в лютив сос и след това да го напъха в носа му, но послушно отиде да чака отвън, докато той отново отвори вратата. След това включи таблета и отвори нов документ.

— Готова съм — изрече тя.

Но Доран мълчеше. Тя проследи погледа му и видя, че се взира в татуировките на кокалчетата ѝ, а лицето му пребледняваше все повече. Очите му се оцъклиха, докато заприлича на човек, видял демон, и Солара почти очакваше да изтича обратно в спалнята си и да се завие презглава. Прокле се за това, че е излязла от стаята си без ръкавици. Трябваше да си ги сложи.

— Тези ги нямаше, когато беше в академия — изрече той, подръпвайки замислено ухото си. — Щях да забележа.

— Не. — Първото ѝ инстинктивно желание беше да погледне към кокалчетата си, но тя го потисна. Не искаше да ги вижда. — Нови са. Само от няколко месеца.

Доран преглътна с усилие, а погледът му не се отделяше от ръцете ѝ. Стори ѝ се странно, че все още не ѝ се е присмял. Не че се оплакваше.

— Затова не си завършила. Изключили са те.

— Завърших — каза тя. — Просто не академията.

— Какво си направила?

Въпросът накара раменете ѝ да се напрегнат. Винаги ставаше така. Знаеше, че може да му даде лесния отговор — хванали са я да краде. Но това не беше и половината от историята. Както монахините винаги казваха, дяволът е в подробностите. И точно подробностите я караха да се срамува повече от каквото и да е наказание, което можеше да ѝ лепне някой съдия. Подробностите боляха като рана в сърцето и тя предпочиташе да умре хиляда пъти, отколкото да ги сподели с Доран.

— Не си спомням — отговори тя.

— Ти си лъжкия.

— Да, господин Сполдинг.

— Трябва да ми кажеш — настоя той. — Като твой работодател имам право да знам.

Не беше така. Тя познаваше закона.

— Направих грешка и си взех поука от нея. Не съм наранила никого. Това е, което има значение.

— Как да съм сигурен, че казваш истината? — попита той и преглътна с такова усилие, че адамовата му ябълка помръдна. Той сякаш почти се страхуваше от нея, което не можеше да е вярно. Великият Доран Сполдинг не се страхуваше от нищо, освен от килери и може би от липсата на огледала. — Вече установихме, че си лъжкия.

Солара не искаше да продължава с тази игра. Щеше да чисти апартамента на Доран и щеше да му носи чехлите, но нямаше да му даде част от душата си.

— Щом ми се доверяваш достатъчно, за да ме пуснеш тук, значи знаеш, че не съм заплаха за теб.

— Няма ли да ми кажеш?

— Не обичам да говоря за това.

— Добре тогава. — Той посочи с пръст към вратата и нареди: — Махай се.

Тя сбърчи вежди. Сериозно ли говореше или само си правеше майтап с нея? Понякога беше трудно да разбере.

— Ами това...

— Не искам помощта ти — отговори той. — На закуска иди в апартамента на госпожица Депол, за да се погрижиш за нещото, което

тя нарича куче. Като изключим това, не ме интересува какво ще правиш.

След това Доран стана и загаси лампата, давайки ясно да се разбере, че я отпраща.

Солара примигна няколко пъти, преди да остави таблетата и да излезе заднишком от стаята. Върна се в леглото си, очаквайки ново повикване, но спа без прекъсване, докато не иззвъня сутрешната аларма.

* * *

На следващия ден не можеше да се отърси от чувството, че нещо не е наред — някакво неприятно усещане в стомаха, което не се разсея, докато се занимаваше с обичайните неща за сутринта. Нямах логична причина за това. Корабът пътуваше гладко и стабилно и до следващата спирка за зареждане оставаха само два часа. Докато сплитаха косите си една на друга, съквартирантките ѝ се усмихваха и клюкарстваха за момчетата, които бяха харесали на борда. Нищо не беше по-различно от друг път.

Чак когато стигна до апартамента на госпожица Депол, Солара разбра причината за притеснението си. Гривната ѝ не беше издала и гък цяла сутрин. Доран не бе поискал закуска в леглото преди зазоряване. Не ѝ беше наредил да затопли хавлиите му за баня или да настрои телевизора на любимата му програма. Не беше поискал дори да му извади дрехи от килера.

Това със сигурност не беше нормално.

Тя почука на вратата на Депол и се опита да не обръща внимание на тревогата, която я гризеше. Когато момичето отвори, то не носеше нищо, освен една от тениските на Доран — Солара я беше прала достатъчно често, за да я познае. Приятелката му прибра лъскав, розов кичур коса зад ухото си и посочи с палец.

— Снощи Бечо се изпусна на килима. Погрижи се за това, преди да я разходиш. — Тя заглуши смеха си и добави: — Не може да го пропуснеш. Търси воняща купчина със същия цвят като косата ти. Аз влизам в банята, така че на излизане заключи вратата.

В този момент Солара реши да „забрави“ да заключи и дори да затвори вратата. Тя почисти след кучето, след това го взе внимателно под мишница и го отнесе на приземния етаж, където пътниците водеха животните да се разхождат. Когато направи шест обиколки из изкуствения парк и върна кучето на Депол, „Зенит“ беше спрял за зареждане с гориво и Доран най-после изпрати инструкции да го чака пред помещението с помощния двигател.

Странно искане, но Солара знаеше, че не трябва да задава въпроси.

Когато отвори вратата към коридора, лошо предчувствие накара кожата ѝ да настръхне. Той беше празен и хладен, осветен от проблясващи лампи по тавана, които хвърляха заплашителни сенки по пода. Всички двигатели бяха изключени и без ритмичното им боботене във въздуха бе надвиснала странна тишина. Докато вървеше към стълбището, водещо към определеното от Доран място за срещата, тя чуваше само скърцането на новите си обувки. Видя го в далечината, но той остана с гръб към нея, докато тя се изкачваше по металните стълби. Дори и когато застана до него на горната платформа, той не се обърна да я погледне.

Инстинктът ѝ подсказваше да се върне, защото нещо не е наред, но тя скръсти ръце на гърдите си и попита с най-любезния си тон:

— С какво мога да ви бъда полезна, господин Сполдинг?

Той се обърна и я удостои с поглед — студен и празен като помещението, в което се намираха. Без да каже нито дума, Доран направи знак с ръка към вратата в корпуса на кораба.

Отначало Солара не го разбра. Тя се втренчи през прозорчето към станцията, където служители зареждаха гориво в огромните резервоари. Но след това погледът ѝ се насочи надолу и тя забеляза куфара си на пода. Не можеше да сбърка държавния надпис на капака: БРУКС, СОЛАРА, БЛАГОТВОРИТЕЛНА ОРГАНИЗАЦИЯ № 22537.

Все още вперила поглед в багажа, тя попита:

— Какво е това?

— Тук слизаш — отговори той.

Тя го стрелна с очи.

— Не може да говориш сериозно.

— Чувала ли си ме някога да се шегувам?

— Но това е просто станция. Тук няма нищо. Затова всички останаха на кораба.

Небрежното свиване на рамената му ѝ каза, че това не е негов проблем.

— Има други кораби. Ако имаш късмет, някой по-непридирчив от мен ще те наеме.

Устата на Солара пресъхна. Наистина ли я оставяше безпомощна на тази станция, без нито един кредит? Със сигурност знаеше какво я очаква там. Никога по-рано не бе пътувала извън Земята, но беше чувала истории за това, което бяха принудени да правят момичета като нея в подобна ситуация. Щеше да е във властта на всеки самотен работник на кораб и мазен контрабандист, който минаваше през това място.

Може би Доран просто се опитваше да я сплаши.

— Никак не е смешно — каза тихо тя.

— Кой се смее? — попита той. — Между другото, можеш да задържиш обувките и дрехите. На мен не ми трябват.

Тя се вгледа в лицето му, за да открие следа от милост, дори и най-малкия проблясък на състрадание, но не видя нищо подобно. Колкото и ужасни да бяха постоянните обиди на Доран, тя никога не бе вярвала, че е способен на такава жестокост. И все още не вярваше.

— Наистина ли ще направиш това? — попита тя. — Ще ме оставиш тук, без да мога да отида никъде другаде?

В отговор той мина покрай нея, отправяйки се към стълбите.

— По дяволите, Доран! — извика тя, изпитвайки мъничко задоволство, когато ехото го накара да потрепери. — Имаме договор!

Той се завъртя на място на най-горното стъпало.

— А аз те предупредих какво ще се случи, ако ме разочароваш.

Да го разочарова?

Обвинението беше толкова абсурдно, че Солара онемя. Тя беше направила всичко, което беше поискал от нея, изпълнявала бе всяка унизителна задача, без да се оплаче нито веднъж. Как смееше да я обвинява, че не е изпълнила своята част от споразумението?

Ушите ѝ пищяха. Тя го посочи с пръст.

— Идвах в апартамента ти посред нощ, за да ти донеса чаша вода, когато те мързеше да отидеш до банята. Чистех повръщаното на приятелката ти от възглавниците на дивана. — Солара повиши глас. —

За бога, дори прибрах бикините ѝ, когато ги бяхте зарязали в асансьора! След това исках да ампутирам собствената си ръка!

Страните на Доран станаха аленочервени, но тонът му остана хладен.

— Не понасям лъжци.

— Лъжци — повтори Солара, най-после разбирайки истинския проблем. Беше отказала да сподели с него подробности за присъдата си. Е, това нямаше да се промени. Тя издърпа ръкавицата си и вдигна кокалчетата си пред лицето му. — Значи за това става въпрос? Искаш да знаеш какво съм направила, за да заслужи мастилото си?

— Не мога да обещаая, че ще презгледам решението си — присви сините си очи той.

— Няма проблем. Искам да ти го кажа. — Тя сграбчи парапета и се наведе надолу, докато се озова достатъчно близо, за да усети одеколона му. — Убих последния си господар — забих гаечен ключ в мозъка му, когато се опита да ме уволни.

Доран направи крачка назад по стълбите, след това още една.

— Но съдията прояви милост — продължи Солара, вперила поглед в него, следвайки го надолу по стълбите. — Защото господарят ми беше точно като теб... истинска загуба на място.

— Не ти вярвам. — Но треперещият глас на Доран противоречеше на думите му.

— Че съм убила някого? — попита тя. — Или че си загуба на място? Защото едно от двете е вярно.

— Докато ти се опитваш да намериш някой да те вземе до далечните райони, аз ще съм в леглото с приятелката си и ще пия шампанско — погледна я гневно той. — Кой всъщност се е провалил?

— Ти — отговори Солара. — Няма съмнение по въпроса. — Обзе я някакво странно спокойствие, което нормализира биенето на сърцето ѝ и забави дишането ѝ. Харесваше ѝ да казва това, което мисли, макар и всяка дума да беше пирон в ковчега ѝ. — Аз може да имам мръсотия под ноктите и татуировки на кокалчетата си, но мога да оправя това с една гореща вана и посещение при фалшификатор на плът — каза му тя. — Ти си мръсен на място, което не може да се измие. Ти никога няма да се промениш и животът ти никога няма да има смисъл. Когато умреш, няма да липсваш на никого, защото

животът ти е бил без значение. — Тя слезе надолу по стълбите и застана лице в лице с него. — Ти си без значение.

Ако не го познаваше по-добре, щеше да си помисли, че думите ѝ са го засегнали.

— Не се преструвай, че си по-добра от мен — прошепна той. — Когато ти додрапаш до това да купиш първата си таратайка, аз ще контролирам цялото гориво в галактиката. Слънчевата лига ще се разпадне без Сполдинг и те го знаят. Ако не те бяха изключили, щеше да видиш как самият президент на Лигата ме поздравява.

— Ти все още не разбираш — поклати глава Солара.

— Ти си тази, която се заблуждава.

— Знаеш ли какво? Радвам се, че ме оставяш тук. — Тя махна с ръка към челото му. — Не си струва да си губя времето с теб.

Извивайки се назад, за да избегне докосването ѝ, Доран посочи нагоре по стълбите.

— Не искам да те задържам. Билетът ти е анулиран. Ще ми е неприятно да те арестуват като пътник без билет.

Но въпреки смелите си думи, Солара не помръдна.

Не можеше да помръдне.

По горната ѝ устна се появиха капчици пот, защото ако напуснеше сигурността на този кораб, връщане назад нямаше да има. Нямаше да оцелее там, навън. А ако останеше на борда на „Зенит“ и екипажът я хванеше, нямаше да проявят снизхождение. Не и с присъдата ѝ, която беше толкова отскоро. Щяха да я изпратят в една от затворническите колонии. Щеше да прекара остатъка от живота си, копаейки рудата за горивото, което правеше Доран толкова богат.

Не.

Не можеше да загуби свободата си заради него. Трябваше да има друг начин.

— Най-добре е да побързаш — каза той със самодоволна усмивка. — Пътувал съм на много кораби като този и знам, че не им трябва цял ден, за да заредят с гориво.

Докато той злорадстваше, Солара оглеждаше машинното помещение за нещо, което можеше да вземе и да го размени за билет на друг кораб. Забеляза един подобрен гравитационен драйв, но без инструменти, с които да го свали, уредът не ѝ вършеше никаква работа.

Мисли бързо — каза си тя. — Винаги се намират неочаквани разменни монети.

Тогава погледът ѝ попадна върху гривната на ръката на Доран, която ги свързваше като господар и слуга, и решението я удари като гръм. Тази гривна беше най-ценното парче метал на борда, защото той я беше свързал към кредитната си сметка. А кредитът на Доран беше без ограничения. Само преди седмица той беше проиграл цяло състояние в казиното, сякаш това бяха някакви жетони, които бе намерил в буркан. Ако го пребореше и вземеше гривната, с парите му можеше да наеме частен кораб.

Солара задъвка език и го огледа — метър и осемдесет и пет, жилив, с изваяни мускули. Тези мускули бяха от фитнеса, не от физическа работа, но това не го правеше по-слаб. Не беше възможно да го пребори със сила.

— Какво има? — подразни я той, облягайки се на парапета и кръстосвайки крака. — Страхуваш се, че ще ти липсвам?

Тя се изсмя.

— Единственото, което ще ми липсва, е възможността да те изхвърля през отвора за боклука.

— Не си много учтива за момиче, отгледано от монахини — засмя се той.

Солара тъкмо щеше да отговори: „Може би не са били учтиви монахини“, когато си спомни процалния подарък на сестра Агнес — миниатюрното оръжие в джоба ѝ.

Пое си обнадеждено въздух.

Уредът изпускаше бързо усвояващо се течено лекарство с достатъчно невроинхибитори, за да зашемети муле. Само едно докосване до кожата на Доран и след няколко секунди той щеше да загуби съзнание. И още по-хубавото беше, че когато се свести, щеше да има ужасен махмурлук и нямаше да си спомня и собственото си име. Това означаваше, че няма да каже на никого, че е откраднала гривната, поне не за ден или два, а това ѝ даваше повече от достатъчно време, за да се отдалечи на няколко слънчеви системи от него.

Солара бръкна в джоба си и обви пръсти около уреда, опитвайки се да не обръща внимание на внезапното чувство за вина, което се зараждаше в сърцето ѝ. Това не я правеше лош човек. Доран не ѝ беше

оставил друг избор — въпросът беше на живот или смърт. Освен това токсините нямаше да му навредят.

Поне не и за постоянно.

Тя си повтори това, докато наместваше бутона в дланта си, и задейства миниатюрния ключ.

— Най-добре да тръгвам — каза Солара.

— И то по-скоро — кимна Доран.

— Благодаря ти, че ме доведе до тук. И за новите дрехи.

— Не забравяй и обувките.

— И за обувките — съгласи се тя, протягайки му ръка. — Без лоши чувства, нали?

Предложението за мир сигурно го учуди, защото веждите му потрепнаха. Но дори и след като се съвзе, той не направи опит да поеме ръката ѝ. Просто стоеше и подръпваше ухото си, отказвайки да срещне погледа ѝ. Изглежда, че великият Доран Сполдинг беше прекалено важен, за да се ръкува с нея.

Солара реши този проблем, сграбчвайки китката му.

Той имаше време само да ѝ хвърли объркан поглед, преди да се строполи на пода. Солара падна на колене и задърпа гривната от ръката му. Щом я свали, тя я сложи на ръката си и тръгна към стълбите. Беше изминала половината път до изхода, когато осъзна, че в плана ѝ има проблем.

Гривната не можеше да се използва без потвърждаване на самоличността, което означаваше, че ще ѝ трябва отпечатъкът от дланта му за скенерите в магазина.

— О, не — прошепна тя и се завъртя с лице към тялото му, проснато на земята. Ако искаше кредитите на Доран, трябваше да го вземе със себе си на станцията.

И как точно можеше да направи това?

ТРЕТА ГЛАВА

Той се събуди с пронизваща болка.

Тялото му пулсираше на места, за които не знаеше, че съществуват. Дори и зъбите му туптяха нетърпимо. Но най-силно пищеше черепът му. Чувстваше се сякаш някой е свалил скалпа му и е покрил мозъка му с разтопена руда.

Какво, по дяволите, беше направил със себе си?

Отвори очи, колкото да погледне през мигли, и веднага му се прииска да не го беше правил. Светлината беше прекалено ярка и прогаряше пътека до центъра на изпълнената му с болка глава. Той изохка, сложи ръце на слепоочията си и се търкулна на една страна. В главата му внезапно проблесна мисълта, че е затворен в килер, но когато опипа повърхността под себе си, установи, че е твърда и студена — метал, а не мокет. Един бърз поглед потвърди това. Той въздъхна с облекчение. Сигурно е загубил съзнание и е ударил главата си. Това обясняваше адското пулсиране между ушите му.

— Ей? — прошепна някой близо до него. — Добре ли си?

Дали е добре? Колко тъп можеше да е един въпрос?

— Направо дяволски фантастично — сопна се той, свивайки се от болка заради собственото си избухване. Понижи гласа си до шепот. — Какво е станало с мен?

Вместо да получи отговор, той усети нежни пръсти да опипват главата му.

— Добре, че главата ти е толкова твърда — каза гласът и той осъзна, че говори млада жена. — Можеш ли да седнеш?

— Не знам.

— Да опитаме — каза тя. — Аз ще те повдигна.

Тя хвана раменете му и му помогна да седне, а след това и да се облегне на нещо, което приличаше на метален парапет. При смяната на позицията главата му затуптя силно, но останалата част от тялото му беше наред.

— Така по-добре ли е? — попита тя.

— Всъщност не. Имам чувството, че мозъкът ми ще се пръсне.

— Нищо чудно — скара му се тя, сякаш беше направил нещо нередно. — След всички „Кристалин“, който изпи снощи, сигурно и черният ти дроб моли за милост.

„Кристалин“? Пиян ли беше? Не мислеше така, но вълните на гадене, които бушуваха в стомаха му, го накараха да се замисли.

— За какво говориш? Какво е станало?

Тя мълча много дълго. Когато най-после проговори, беше за да му зададе въпрос:

— Кое е последното нещо, което си спомняш?

Странният отговор го накара да се зачуди с кого говори. Той примигна, отвори очи изцяло и с учудване видя момиче на неговата възраст. Имаше сърцевидно лице и пълни, нацупени устни, а носът ѝ беше леко вирнат. Не можеше да каже дали очите ѝ са зелени или кафяви, но миглите ѝ бяха тъмни като косата, сплетена на сложни плитки, навити на главата ѝ. Носеше черни панталони и вталена сива блуза — простички дрехи, които обаче изглеждаха добро качество, а изпод ризата ѝ надничаше миниатюрен белег с формата на „S“.

Познаваше този белег.

— Чу ли ме? — попита тя. — Какво си спомняш?

Той се опита да се съсредоточи, но болката му пречеше.

— Не знам.

— Да започнем с нещо лесно — предложи тя. — Колко пръста съм вдигнала?

— Един.

— Колко е две плюс две?

— Аз съм ранен, а не идиот — хвърли ѝ гневен поглед той.

— Кой е президент на Слънчевата лига?

— Харуто Такахаша. Въпросите ти са абсурдни.

— Как се казваш?

Той отвори уста да отговори, но не издаде никакъв звук.

Отговорът беше на върха на езика му, но се изплъзна в момента, в който се опита да го стигне. Както когато се опитваш да си спомниш кой е онзи стар приятел, когото не си виждал отдавна. Знаеш, но не можеш да направиш напълно връзката. Вероятно беше едно от онези неща, които човек си спомняше веднага, щом престанеше да се насилва.

— *Знам* името си — настоя той. — Просто в момента не мога да си го спомня.

— А аз как се казвам? — сбърчи чело тя и го погледна изпитателно.

Този път той нямаше никаква представа. Инстинктът му подсказваше, че се познават, но не много добре. Иначе и нейното име щеше да танцува там някъде, точно извън обсега.

— Припомни ми — изрече той. — Откъде се познаваме?

Естествено, момичето не му отговори. Започваше да мисли, че го прави нарочно. Докато тя бе приклепнала до него и мълчеше, той започна да я оглежда за нещо, което да му подсказва коя е.

Тя носеше ръкавица без пръсти на едната си ръка и бе свила другата до гърдите си. Нещо в ръкавицата подкачи съзнанието му, някакво предупреждение, но не можеше да си спомни. На китката ѝ имаше обикновена гривна — тънка и метална, с баркод във формата на „Г“, гравирани на нея. Той веднага го разпозна. „Г“ беше съкратено от „господар“. Значи имаше обвързан с договор слуга. Но хората носеха такива гривни само когато пътуваха. Огледа стаята, забелязвайки металните стени и стълбището, което водеше до малка площадка и външна врата.

— На кораб ли сме? — попита той.

— Пил си повече, отколкото мислех — засмя се момичето.

— Гривната ти ми го подсказа.

— Другата е у теб — кимна тя към ръката му.

Когато погледна надолу и забеляза съответстващата ѝ гривна с буквата „С“, парченцата си дойдоха на място.

— За теб ли работя? — попита той, но когато ги произнесе на глас, думите не му прозвучаха както трябва. — Не, не може да е вярно.

— Напротив, може — отговори момичето. — Имам и договор, който го доказва. — Тя поклати назидателно глава. — Наистина трябва да престанеш да пиеш, преди да си унищожил и малкото останали ти мозъчни клетки.

— Защо да ти ставам слуга? — намръщи се той към нея.

— За безплатна ваканция — сви рамене тя. — Баща ми не обича да пътувам сама и затова те нае да ме придружиш до Плажовете на Обсидиан. Ти каза, че винаги си искал да отидеш, но не можеш да си позволиш билета. Беше идеалното решение. — Тя посочи към

площадката над тях. — Всъщност отивахме да се прекачим на следващия кораб, но ти се зави свят и падна по стълбите.

Плажовете на Обсидиан.

Не искаше да си признае, но историята ѝ му звучеше познато. Спомни си как се вълнуваше при мисълта за Плажовете. Всичко друго беше като в мъгла, но поне паметта му започваше да се връща. Ставаше точно както си мислеше — щеше да си спомни всичко веднага, щом престанеше да се насилва. Това обаче не значеше, че е нечий слуга. Не можеше да си представи да носи багажа на това момиче или да сплита косата ѝ. Ако се предположеше, че знае как се сплита коса.

— Искам да видя договора — каза ѝ той.

— Не можеш — отговори тя. — Той е в багажа ми на следващия кораб. Където трябваше да сме и ние.

— Но защо си ме наела да пътувам с теб? Защо не си взела свои приятели?

— Според баща ми те ми влияят зле — прошепна тя иззад ръката си. — Той се притесняваше, че ще се забавлявам прекалено много и ще се върна с равен тен навсякъде. — Тя се засмя горчиво. — Затова те избра да ме държиш в правия път. Засега се справяш интересно.

Той огледа изпитателно момичето, опитвайки се да разбере причината за колебанието си. Всичко, което тя казваше, звучеше правдоподобно, но все пак...

— Слушай — започна тя — знам, че имаш махмурлук, но ако не побързаме, ще изпуснем кораба си. Тази станция ми се струва малко страшничка. — Тя сви рамене. — За теб, де. При хубаво лице като твоето, работниците по корабите няма и да ме погледнат.

Това го накара да се засмее, но смехът му не продължи дълго. От допълнителното движение болеше прекалено много.

— Е, идваш ли? — попита тя. — Ако не, надявам се да имаш достатъчно кредити за билета си, защото съм платила за теб само до тази спирка.

Имаше ли достатъчно кредити да си купи билет? Нямаше представа.

— Пътниците без билети ги арестуват — добави тя, повдигайки вежда. — Просто да знаеш.

Той погледна към гривната си и се зачуди дали е обзет от параноя. Всички доказателства потвърждаваха думите ѝ, а и той наистина искаше да отиде на Плажовете на Обсидиан. Поглеждайки към момичето, Доран си помисли, че тя не може да тежи повече от чувал с картофи. Дори и да лъжеше, колко би могла да му навреди?

— Добре — реши той. — Но все още искам да видя договора.

— Ще го видиш, когато се настаним. Можеш ли да ходиш?

Той размърда бързо крака, за да провери. Трепереха, но можеше да ги използва.

— Може да ми трябва малко помощ.

Тя прехвърли ръката му около врата си и с усилието на двамата той се изправи. Мозъкът му се завъртя вътре в главата му.

— Внимавай — каза тя, водейки го към стълбите. — Ако повърнеш върху мен, ще добавя още една седмица към службата ти.

— Шегуваш се, нали?

— Нека да не проверяваме.

Когато се изкачиха по стълбите, тя спря, за да вземе някаква ръкавица, след което изрита един изоставен куфар и отключи външната врата. Заля го поток от кислород, последван от остра, изкуствена светлина. Точно преди да излязат от кораба, той я спря.

— Чакай. Припомни ми как се казвам.

— Доран — отговори тя. — Доран Зенит.

— Доран — повтори той. Да, това звучеше правилно. — А ти коя си?

Тя вдигна очи към него с толкова широка усмивка, че на лявата ѝ буза се появи трапчинка. Независимо от туптенето в главата му, той не можа да не ѝ се усмихне в отговор. Момичето не беше красиво, но имаше честно лице и той най-после разбра защо се е съгласил да служи при нея.

— Аз съм Лара — каза тя. — Но ти можеш да ме наричаш госпожица Брукс.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато Солара водеше новия си прислужник през станцията, тя не можеше да реши дали е гениална или е пълна глупачка. Да вземе парите на Доран беше много лесно. След като наемеше кораб и стигнеше до далечните райони, Пазителите на Реда нямаше да могат да я докоснат. Тяхната юрисдикция не стигаше до далечните селища, а заселниците по принцип не ги екстрадираха.

Всички знаеха това.

Но да вземе със себе си и Доран не беше от най-добрите ѝ идеи. В един момент паметта му щеше да се върне, а тя не можеше да продължава да го зашеметява до безкрайност. Уредът ѝ имаше само още един заряд, най-много два. Може би щеше да е най-добре да го остави тук, след като изтегли кредитите му. Това щеше да е умна постъпка.

— Мислех си дали да не те включим в списъка на чакащите за билет до Земята — каза тя. — Не трябва да продължаваш по-нататък в това състояние.

— Какво? — отвори широко очи той. — Не!

— Аз ще платя билета ти.

— Не можеш да ме оставиш тук!

— О, хайде стига. Не е *толкова* опасно.

— А какво стана с моето „хубаво лице“, което ще привлече работниците по корабите? — погледна я скептично той.

— Просто започни разговор с тях — отговори тя. — Ставаш значително по-непривлекателен в момента, в който си отвориш устата.

— Много смешно. — Мускулите му се напрегнаха, когато край тях мина огромен мъж с назъбен белег там, където трябваше да е лявото му око. — Трябва да стигна до Плажовете на Обсидиан — продължи Доран. — Имам важна работа там.

— Каква, например?

— Не знам — призна той. — Но си спомням, че това е причината да пътувам. Каквато и да е, знам, че е спешно. Трябва да ме вземеш със

себе си.

Тя започна да протака, опитвайки се да измисли причина да го изпрати у дома.

— Нека го кажа по друг начин — добави той остро. — Идвам с теб.

— Моля? — спря внезапно Солара, принуждавайки го да направи същото. — Ще отидеш там, където те изпратя.

— Не съм...

— Не ме прекъсвай.

Той затвори плътно устата си.

— Взаимоотношенията ни са прости — каза му тя. — Аз казвам „Скачай“, а ти отговаряш „През кой прозорец, госпожице Брукс?“ Ти не предявяваш изисквания към мен. Ясно ли е?

Вместо отговор той се сви и притисна с ръце слепоочията си. Солара реши да не продължава, защото не беше забавно да мачка Доран, когато той изпитваше толкова голяма болка. Но не означаваше, че ще му позволи да ѝ нарежда. Сега тя беше господарката... поне докато този фарс продължаваше.

Когато напрежението изчезна от устните на Доран, той кимна бавно.

Солара тъкмо щеше да му каже, че не иска това да се повтаря, когато той отпусна ръката си, която беше на рамото ѝ, и прошепна:

— Моля те. — Преглътна с усилие и отвори умолително очи. — Моля те, не ме оставяй тук.

Дробовете ѝ останаха без въздух.

— Вземи ме до Плажовете — изрече той, примигвайки към нея. — Няма да създавам никакви проблеми.

Как го правеше?

Преди минута искаше да му разбие зъбите, а сега трябваше да се бори с желанието да го погали по главата и да му даде бисквитка. Това сигурно беше суперсила. Най-после тя разбра как той успяваше да постигне всичко, което иска в живота.

Може би идеята да го вземе със себе си не беше толкова лоша. Станцията не беше от най-безопасните места, където да остави някого с невронатравяне, а ако го изпратеше обратно на „Зенит“, екипажът щеше да разбере какво е направила. Освен това, ако пътуваше с Доран, щеше да има по-голям достъп до кредита му, в случай на необходимост

от спешни разходи. Като допълнителен бонус щеше да го накара да лъсне обувките и да изпере чорапите ѝ — можеше също и да го събуди посреднощ, за да ѝ донесе някоя и друга чаша вода.

Усмихна се само при мисълта за това.

— Добре — отговори тя, преценявайки, че вече си е изкопала достатъчно голяма дупка, така че можеше и да продължи да копае. Какво значение имаше едно престъпление повече? Паметта на Доран нямаше да се върне поне още ден. Винаги можеше да го остави, когато това се случеше, или да го зашемети отново. — Ще продължим заедно.

— Благодаря.

— Няма защо. Сигурна съм, че ще ми се реваншираш — отговори тя, скривайки усмивката си, и спря да се огледа наоколо.

От филмовите вечери в груповия дом знаеше, че космическите станции са построени по един и същ начин. По края им тесни коридори водеха до спрелите отвън кораби. Ако вратата светеше в зелено, това означаваше, че има кораб за наемане. С един поглед наоколо установи, че има само три зелени врати, по-малко, отколкото се беше надявала, но по-добре от нищо. Центърът на станцията беше широка площадка, изпъстрена с отворени будки, което улесняваше охраната в наблюдението им от площадката отгоре. Само две от сградите в станцията предлагаха прикритие от четири стени и покрив — автоматизираният мол, където се пазеха ценни стоки, и публичният дом, където вероятно щеше да се озове и самата тя, ако Доран бе успял да я изостави.

Солара хвърли крадешком поглед към него.

Изведнъж вече не се чувстваше виновна за това, че харчи парите му. Но първо трябваше да влезе в автоматизирания мол. Никой не можеше да влезе вътре, без да докаже, че има кредити, които да използва, което тя можеше да направи само като сканира гривната на Доран заедно с отпечатъка на дланта му. След това можеше свободно да купува каквото иска, без да сканира повторно.

— Искам да дойдеш с мен в автомола — каза му тя. — Сигурно има медпункт. Ще вземем нещо, което да оправи стомаха ти, преди да се качим на кораба.

Той кимна в отговор и тя го хвана по-здравио през кръста, докато минаваха през залата. За да не привличат внимание, тя вървеше небрежно и се притискаше към Доран, сякаш не може да му се насити.

Надяваше се, че изглеждат като двойка, макар да ѝ се повръщаше от тази мисъл.

Когато стигнаха до автомобила, тя постави дланта му на контролното табло и сканира гривната си, благодарна, че той е прекалено зашеметен, за да забележи. След това вратите се отвориха и тя го въведе в пазара на мечтите си.

Никога не беше влизала в автомобил — или в който и да било друг мол — но си помисли, че сигурно така изглежда раят. Пред нея се разкриха редове от луксозни стоки — изтънчени сладкиши, копринени рокли, скафандри, лекарства, инструменти и дори горивни чипове на Сполдинг. Беше се надявала да намери чипове тук, защото тези бавно изгарящи рудни монети бяха най-полезната валута в галактиката. Щеше да купи толкова, колкото можеше да носи.

След като се отървеше от Доран.

Тя му помогна да стигне до мед-пункта — един компютъризиран стол зад тънък метален параван, който създаваше у пациентите илюзията за уединение. Той седна и тя закопча колана през кръста и скута му, като сложи катарамите зад гърба му, за да не може да ги достигне. Ако паметта му се върнеше, поне щеше да е прикован там известно време. Към стола беше прикрепен малък екран, на който пишеше **НАТИСНЕТЕ ТУК, ЗА ДА ЗАПОЧНЕТЕ ЛЕЧЕНИЕТО.**

— Да видим — каза тя, преглеждайки предлаганите лекарства. — Специално приготвени тоници.

Натисна съответния бутон и каза на Доран да опише симптомите си. Докато той говореше, тя кликна на **ГЛАВОБОЛИЕ, ГАДЕНЕ и СВЕТОВЪРТЕЖ.**

Компютъризиран глас изрече монотонно:

— Моля осигурете сто кредита.

— Имам ли сто кредита? — погледна към гривната си Доран.

— Сигурно не — потупа го леко по бузата Солара, докато сканираше гривната си. — Но за твой късмет, аз се грижа за служителите си. — Когато съоръжението приготви чаша прозрачна, газирана течност, тя изчурулика: — Наздраве!

След това излезе иззад паравана и тръгна право към горивните чипове. На Доран нямаше да му отнеме дълго, за да изпие тоника си, а след това трябваше да тръгват. Всяка секунда, която прекарваха тук, беше риск.

Солара купи най-здравата чанта, която намери, и каза на компютъра да я напълни с чипове. Докато гледаше как миниатюрните монети падат в чантата, ѝ хрумна една идея. Вкара в машината кожена каишка и ѝ даде инструкции да пробие дупки в известен брой чипове. Сега те приличаха на огърлица, която Солара можеше да си сложи. Беше виждала търговци с такива — така парите им бяха подръка.

Докато се изпълняваше поръчката ѝ за горивото, тя тръгна из мола и купи практични дрехи и достатъчно обувки за пет години напред. Предположи какъв е номерът на Доран и му купи няколко обикновени работни гащеризона като този, който бе носила в груповия дом. Мисълта за това как ще изглежда той като храненик на епархията я развесели.

След това се зареди със стандартни лекарства като обезболяващи и антибиотици. Беше чула, че трудно се намират в далечните райони. След като купи професионален комплект инструменти и комплект тоалетни принадлежности, тя беше готова да опаковат поръчката ѝ. Но тогава един проблясък на светлина привлече погледа ѝ и Солара видя нещо, от което дъхът ѝ секна.

Беше рокля.

Но не просто рокля. Вечерна рокля, достойна за императрица. Изработена от най-разкошния плат, който Солара беше виждала, тя обгръщаше плътно манекена до кръста, след което се спускаше надолу до земята, проблясвайки като милиони падащи звезди. Ефектът беше омагьосващ. Не можеше да определи цвета ѝ. Просто бе направена от светлина.

Солара знаеше, че никога няма да облече толкова разкошна дреха. Рокли като тази бяха за хора с повече пари, отколкото можеха да преброят. Но това не я спря да пристъпи напред и да остави компютъра да вземе мерките ѝ. След миг екранът показа, че имат нейния размер, и ѝ предложи роклята срещу пет хиляди кредита.

Тя преглътна и сканира гривната си.

Трансакцията Е ОДОБРЕНА.

— Благодаря ти, Доран — прошепна Солара. — Нямахме нужда.

От устните ѝ се изтръгна несигурен смях. Най-добре да приключва, преди напълно да си е загубила ума. Върна се до мед-

пункта, където Доран се удари с юмрук в гърдите и се оригна.

— По-добре ли си?

Когато той погледна през рамо, тя забеляза, че в него има разлика. Челото му беше гладко, а в очите му нямаше болка.

— Много по-добре.

— Чудесно, защото имаш да носиш много пакети.

В очите му проблесна раздразнение, но той стисна челюст и отговори:

— Да, госпожице Брукс.

Това беше като музика за ушите ѝ.

След десет минути той беше облечен с очарователно невзрачен гащеризон и буташе количка, натоварена със съкровищата ѝ. Тя вървеше отпред, оглеждайки станцията и зелените врати, преценявайки възможностите, докато по централната уредба се чу глас, който прекъсна мислите ѝ.

— Моля пътникът Сполдинг да се яви на кораба си — прозвуча съобщението. — Моля, явете се на кораба си.

Сърцето на Солара изтръпна от страх. Как на „Зенит“ бяха открили отсъствието на Доран толкова бързо? Обръщайки глава към най-близката врата, тя му каза:

— Ето тук!

Изтича пред него до коридора и натисна бутон за контакт, като през това време оглеждаше временната табела, закрепена на стената.

**„БАНШИ“. КАПИТАН ФИНИАС РОСИ,
ЕДНОЛИЧЕН СОБСТВЕНИК.
ПОЗВЪНТЕТЕ ЗА ПОВЕЧЕ ИНФОРМАЦИЯ.
НИКАКВИ ТЪРГОВЦИ — ОСВЕН АКО
НЕ ПРОДАВАТЕ ЗАХАРНИ ГЛИДЕРИ.**

Нямаше информация за марката или модела на кораба, а Солара никога не беше чувала за захарни глидери. Но нямаше избор. Натисна бутон още няколко пъти и се вгледа през огромната зала към вратата за качване на „Зенит“, където двама стюарди спореха. Вероятно разискваха още колко дълго да чакат, преди да изпратят група, която да го търси. Сърцето на Солара прескочи един удар и тя отново натисна бутон.

От коридора към кораба се чува стъпки и прозвуча ядосан момчешки глас:

— Стига! Чух и първия път, дявол да ви вземе!

Той се появи, намръщен, но изражението му се промени веднага, щом я видя. Очите му имаха пшениченокафяв цвят и бяха точно като кожата му. Той я огледа от главата до петите и на устните му се появи прелъстителна усмивка. След това наведе русата си глава, разпилявайки расти по раменете си.

— Извинете езика ми — каза той. — Не знаех, че съм в присъствието на красива дама.

Никой по-рано не бе наричал Солара красива, нито дама, но комплиментът не я разчувства. Познаваше и други като него — очарователни и хитри момчета с една и съща дяволита искрица в очите. Те знаеха как да оплетат едно момиче само с думи.

Но не и *нея*.

— Пътуване за двама до далечните райони — изрече хладно тя.

— Далечните райони? — повториха момчето и Доран едновременно.

— Мислех, че отиваме до Плажовете на Обсидиан — каза Доран.

— Точно така — поправи се тя. — Плажовете на Обсидиан, а след това до далечните райони. — Тя си спомни лъжата си за своя прекалено загрижен баща. — С теб сме се договорили да отидеш само до Плажовете. Когато пристигнем там, ще намеря друг прислужник, който да дойде с мен останалата част от пътуването.

Русото момче се втренчи в нея, сякаш ѝ беше пораснало трето око.

— Няма да е евтино.

— Мога да ти платя с кредити — отговори тя. — Или с горивни чипове.

— Предпочитаме чипове.

— Колко?

— Най-малко по две хиляди на човек, може би и повече.

— Ще ти дам двойно, ако тръгнем веднага.

Русите вежди се стрелнаха нагоре. Той вдигна показалеца си.

— Чакайте тук. Капитанът трябва да одобри всички пътници.

Преди да успее да го помоли да направи изключение, той се беше обърнал и тичаше по коридора за качване на кораба.

Минаха пет минути. След това десет.

— Пътник Сполдинг да се яви на кораба си — прогърмя интеркомът.

Дланите на Солара започнаха да се потят. Тя ги избърса в панталона си, докато надничаше в тъмния коридор, водещ до „Банши“. Защо капитанът се бавеше толкова?

След няколко секунди разбра причината.

Беше се забавил, защото беше по-стар от смъртта и два пъти по-ужасяващ. Като грубоват герой, излязъл от страниците на древна книга за мореплаватели, капитанът доуцука в залата, като на всяка втора стъпка се чуваше метално тракане, което предполагаше, че единият му крак е титанова протеза. Очите му също изглеждаха изкуствени, неестествено черни. Те се втренчиха в нея, докато той поглаждаше гъстата си бяла брада. Кожата на съсухреното му, хлътнало лице ѝ напомняше сушена ябълка и въпреки че раменете му изпълваха широкото му палто, той беше приведен и се движеше с помощта на патерица.

Солара не знаеше какъв капитан беше очаквала, но със сигурност не този.

— Капитан Роси? — попита тя, устоявайки на желанието си да отвърне очи. Погледът му гореше като истински рентгенов лъч и тя можеше да се закълне, че той вижда през нея. — Аз съм Лара, а това е прислужникът ми Доран. Искаме да пътуваме до...

— Покрайнините — прекъсна я той с усмивка, която остана само на устните му. — *Също* и Плажовете на Обсидиан, разбира се. Не трябва да забравяме това.

Солара преглътна една буца страх. Той знаеше. По някакъв начин знаеше, че тя лъже. Единствената ѝ надежда беше, че парите го интересуват повече от истината.

— Да, и както казах на помощника ви, ще платя двойна тарифа, ако тръгнем сега.

Той продължи да я гледа известно време, като все така поглаждаше брадата си.

— Бързаш, така ли?

— Кой не би бързал? — тя се опита да се засмее, но не се получи както трябва. Като чуруликането на птичка, ударила се в прозорец. —

Чувала съм, че пясъкът на Плажовете на Обсидиан е най-финият, сякаш вървиш по вода.

Интеркомът повтори „Пътник Сполдинг да се яви на кораба си“ и Солара погледна крадешком към другия край на станцията. Онова, което видя, я накара да изстине. Десетина Пазители на Реда с червени униформи и шлемове сочеха към автомола. Тя обърна рязко глава към капитана и попита:

— Договорихме ли се или не?

Ониксовите му очи не пропуснаха нищо. Той погледна към Пазителите на Реда, после към ръкавиците на ръцете ѝ. Гърдите ѝ се издигаха и спускаха на пресекулки, краката ѝ се напрегнаха, готови за бягство. Ако капитанът кажеше не, тя щеше да поеме риска и да се втурне към най-близкия кораб. Когато очакването бе станало непоносимо, той отговори:

— Десет хиляди чипа.

Обзе я такова облекчение, че щеше да го разцелува, ако имаше време.

— Съгласна съм.

Капитанът направи знак на някого в коридора зад него и момчето с русите расти се приближи.

— Помогни на прислужника на Лара с багажа — каза капитанът.
— И побързай. Излитаме след пет минути.

* * *

Солара научи, че името на момчето е Кейн и че това, което той най-много обича, е звукът на собствения му глас.

— Това е кухнята — каза той, въвеждайки я в едно малко помещение с трапезария в съседство.

Правоъгълната маса беше закована за пода, а местата за сядане бяха дълги пейки, поставени от двете ѝ страни. Те също бяха заковани. Всичко беше заковано — столове, сандъчета с инструменти, дори и съдовете за боклука. На „Зенит“ мебелите можеха да се местят, но той беше по-голям от повечето многоетажни хотели. „Банши“ предлагаше само четири нива и машинното, което беше също и товарно помещение, заемаше едно от тях.

— Може да закусвате и да обядвате където искате — продължи той, — но всички вечерят заедно в кухнята. — Кейн сложи ръка на рамото ѝ, навеждайки се към нея сякаш бяха стари приятели. — Капитанът е изостанал с няколко века.

Солара погледна гневно ръката му и той я отдръпна.

— Аз съм готвачът, така че не очаквай нещо специално — добави той.

Тя подуши въздуха и усети острата миризма на изсушен лук и кимион. Екипажът вероятно ядеше много чили.

— Няма проблем. Не съм придирчива — отговори тя.

— Знаех си, че има причина да те харесвам — каза той с широка усмивка, която бавно избледня, когато тя не отговори със същото. Той прочисти гърлото си и се обърна, за да продължат обиколката. Едва тогава Солара си позволи да се усмихне. Това, че не се поддаваше на чара му, сигурно го гризеше отвътре.

— Там е складът на екипажа — посочи към една метална врата той. — А банята е ето там, в подножието на стълбите. Нямаме достатъчно вода, така че ти е позволен един душ на седмица, през останалото време се придържай към избърсване с гъба.

Тя кимна с глава. И в груповия дом беше така.

Изкачиха се по стълбите към жилищното ниво, където Доран седеше на пода в дневната и отброяваше десет хиляди горивни чипа. Стаята беше толкова необикновена, че накара Солара да спре стреснато на прага.

— Еха — прошепна тя, без да може да скрие удивлението си.

Вместо белези се сиви стени, тук имаше стенописи, изобразяващи алпийски пейзаж с тъмни, вечнозелени дървета. В унисон с планинския пейзаж няколко стола бяха поставени около холограма на огън, а на отсрещната страна забеляза полица с книги — истински книги, каквито никой вече не печаташе. На другия край на стаята стоеше маса за игри, подобна на онези в груповия дом, въпреки че тук вероятно не липсваха половината от топките за бiliarд. До масата забеляза клетка с неподвижно колело за хамстер и легълце от стари парцали. Но съществото, живяло там, го нямаше. Спомни си захарните глидери, споменати на табелата, и реши, че талисманът на кораба е умрял.

Кейн посочи към стенописите.

— Това е Блек Форест — каза той. — Или поне така както капитанът си я спомня от времето, когато е бил момче. — Кейн сви рамене. — Аз не съм израснал на Земята, така че няма как да знам. Както и да е, тук прекарваме по-голямата част от времето си.

— Разбирам защо. Стаята е невероятна.

Доран им изшътка от пода.

— Три хиляди двеста петдесет и седем — каза той и постави още една монета на огромната купчина, която беше направил. Вдигна глава и присви очи към Солара. — Разопаковах нещата ти, но все още не съм намерил договора ни.

— Ще се появи — обеща тя. — Как е главата ти?

Смяната на темата сякаш не му хареса, но промърмори:

— Добре. Тоникът все още действа.

— Не трябва да спиш продължително тази нощ, в случай че имаш сътресение.

При това предупреждение той прокара притеснено ръка по главата си.

— Аз ще те събудя — каза тя. — През час, на всеки точен час.

— Сигурна ли си?

— Повярвай ми, това е най-малкото, което мога да направя.

Когато тръгваше, за да продължи обиколката, тя чу една монета да тракна на металния под, последвана от броенето на Доран:

— Три хиляди двеста и... и...

— Петдесет и осем — помогна му Кейн. — Но защо не...

— Не — прекъсна го Солара, преди да е предложил Доран да използва машината за броене. — Мисля, че бяха двайсет и осем — излъга тя. — Погрижи се да ги преброиш точно. Капитанът няма да е доволен, ако му дадем по-малко.

— Няма да започвам отново, по дяволите — сопна се Доран.

— Моля? — изрече тя. — Мисля, че не те чух добре.

Доран измърмори една дума, която би накарала и компаньонка да се изчерви, последвана от „едно“ — трак — „две“ — трак — „три“ ...

Пътуването щеше да е забавно.

— Каютите на екипажа са ето там — каза Кейн. — Всички сме по двама, дори и капитанът и първият помощник. — Той направи физиономия на съжаление и отвори последната врата в коридора. — Това е единствената свободна стая, която имаме.

Отначало Солара не видя какъв е проблемът. Мястото беше чисто и светло с ослепително бели стени и двойно легло в ъгъла — истински разкош, ако го сравняваше с тясното ѝ легло в груповия дом.

— Не знам в какви отношения си с прислужника си... — Кейн се почеса по врата и изведнъж прояви голям интерес към обувките си.

— О! — Сега вече разбра. — Не такива, каквито си мислиш. — По-скоро щеше да спи със сбръчкания капитан, отколкото да дели легло с Доран. — Няма проблем. Той може да спи на пода.

Доволен, Кейн тръгна обратно по коридора и се качи по стълбите до мостика на най-горното ниво. Тук беше по-тясно, отколкото долу, и таванът се скосяваше, така че единственото място, където Солара можеше да стои без да се прегърбва, беше средата на стаята. Отляво един висок мъж с кестенява коса и очила на ръба на носа си, се беше навел над метална маса, запоена за стената. Беше около трийсетгодишен и изглеждаше сякаш разглежда звездни карти.

Той срещна погледа ѝ и се ухили — истинска усмивка, която светеше и в очите му. Солара не беше виждала проблясък на истинска доброта от толкова дълго, че сърцето ѝ се разтопи и тя веднага го хареса.

— Това е Лорънс — каза Кейн, посочвайки с ръка към мъжа. — Първият ни помощник.

— Наричай ме Рени — каза ѝ мъжът, след това посочи към картите. — Тъкмо планирам курса ни до Плажовете на Обсидиан. Капитанът каза, че крайната ти цел са покрайнините, но не уточни къде.

— Вега — отговори тя и се наведе да погледне картите. Разпозна Слънчевите територии от часовете по междузвездна география. Млечният път беше разделен като мишена на четири сектора, като в центъра беше Земята с пет пръстена около нея. Най-близки бяха туристическите пръстени, след това идваха планетите колонии, рудните мини и затворническите селища, в този ред. Главният щаб на Слънчевата лига беше на Земята, заедно с повечето от производството на галактиката и богатството ѝ, така че колкото по-далече пътуваше човек, толкова по-провинциална ставаше обстановката. Петият кръг бяха покрайнините или далечните райони, които правителството все още не беше присъединило. Тя потупа мястото на картата и му каза:

— Вега е в същия сектор като Плажовете на Обсидиан, само на няколко нива по-далече.

— Добре. Това няма да е прекалено...

— Кейн! — прекъсна ги пронизителен женски глас, който се извиси по стълбите с такава сила, че един разхлабен болт на пода започна да потраква. — Нищожество такова, негодник и контрабандист! — По металните стъпала затрополиха стъпки, но Кейн не изглеждаше притеснен. Той прехвърли единия си крак върху другия и започна да изучава ноктите си. — Ще си направя връзки за обувки от червата ти!

— Давай! — извика той. — Но трябва да бръкнеш в задника ми, за да ги извадиш!

Солара започна да отстъпва назад, докато се опря в стената. Тя се стегна, очаквайки притежателката на пробивния глас да изпълни стаята от край до край, но на мостика изскочи необикновено дребна жена, облечена в халат за баня, който се влачеше по земята. Тъй като стигаше не по-високо от рамото на Кейн, момичето изви шия и се втренчи гневно в него. Светлокафявата ѝ кожа и дълги руси расти бяха почти еднакви с неговите, с тази разлика, че от тях капеше вода. Солара се запита дали не са брат и сестра.

— Пак си ми взел лазерния бръснач — извика момичето. — Единствения ден, в който мога да си взема душ, и сега не мога да се обръсна!

— Не съм пипал бръснача ти.

— Така ли? — момичето се повдигна на пръсти и огледа брадичката му. — Къде тогава е онзи мъх от глухарче, което обикновено расте по лицето ти?

— Добре. Използвах го вчера — въздъхна той.

— Знаех си!

— Но го върнах в тоалетната ти чантичка. — Кейн сложи ръце на хълбоците си. — Не си направих труда да попитам, защото знаех, че няма да ми го дадеш.

Момичето сви едната си ръка в юмрук и го размаха заплашително.

— *Ще* ти го дам — *ще* ти дам да разбереш!

— Провери в чантичката си, ненормалнице!

— Казах ти, че не е там. Единственият друг човек...

Внезапно спорът беше прекратен и двата чифта очи се насочиха към Лорънс, който се изчерви и сведе поглед към пода.

— Рени — каза момичето. — Обърни джобовете си.

Първият помощник зарови ръце в джобовете си и извади две шепи дребни неща, които постави на масата — чипове от казино, ръчен часовник, две различни обици, ключове, едно зарче, сгънати листа хартия и един розов лазерен бръснач.

— Съжалявам. Не можах да се въздържа — усмихна се смутено той.

Момичето пристъпи ядосано напред и грабна бръснача от масата. След това отметна мокрите си расти и тръгна надолу по стълбите.

— Ей! — извика след нея Кейн. — Дължиш ми извинение! — Когато тя не отговори, той посочи с брадичка към купчината дреболии на масата. — Това моят часовник ли е?

— Не знам — подаде му го Рени. — Сигурно.

Кейн вдигна театрално часовника и се обърна към Солара:

— В стаята ти има сейф. Предлагам да го използваш, защото Рени има крадливи пръсти. — Той посочи надолу по стълбите. — А това прекрасно момиче бе Касия, другият работник на кораба.

— Сестра ли ти е? — попита Солара.

— Господи, не! Щях да се обеса, ако беше — изсмя се той.

Рени взе един предмет от масата и започна да го оглежда на светлината. Бе съвсем черен и идеално кръгъл. Някой, който не се бе обучавал за механик в продължение на години, можеше да го сбърка с топче за игра. Но Солара знаеше какво е.

— Това тракерът на „Банши“ ли е? — попита тя. — Изваден от мястото си?

Рени и Кейн се спогледаха с разбиране, преди първият помощник отново да сложи топчето в джоба си.

— Да — отговори той. — Повреден е.

Солара не му повярва. Тракерите издържаха дори и на най-силните удари и беше незаконно да се изваждат от определеното им място. Единствената причина някой да направи това беше ако не искаше да го открият. Не че се оплакваше. Тя също не искаше да я открият. Но независимо от това, реши през нощта да залости вратата си.

Очевидно не беше единствената, която имаше тайни.

ПЕТА ГЛАВА

Вечерята се състоеше от зрял боб, сварен в рехидратирани домати. Солара можеше да познае, че храната е възстановявана, защото в редки случаи фермери бяха дарявали пресни, макар и наполовина изгнили продукти на епархията. Дори и наранени и презрели, доматиите в естественото им състояние бяха изпълнени със сладост и имаха силен аромат, който процесът на рехидратиране не можеше да запази. Въпреки това изяде вечерята си, без да се оплаква. Беше къде-къде по-добре от ястие от соя, евтин овесен хибрид с вкус на вода от измити чинии.

Капитанът се намръщи към недокоснатата купа боб до нейната.

— Къде е прислужникът ти? Всички се хранят...

— Заедно — довърши тя, избягвайки черния му поглед. Разбра, че очите му са истински, но когато погледнеше в тях, все още се чувстваше притеснена. — Казах му.

Скоро след това Доран се присъедини към тях, оповестявайки присъствието си, като пусна чувал с горивни чипове на пода.

— Това са всичките — каза той и издиша тежко. — Десет хиляди. Лично ги преброих.

— Преброил си ги? — попита капитанът. — Защо не използва машината?

— Машината? — вкамени се Доран.

— Търговския кантар — обясни Кейн от далечния край на пейката. — Никога нямаше да успеем да свършим каквото и да било, ако брояхме чиповете на ръка. Казах го на Лара.

— Но невинаги са калибрирани правилно — обясни Лара, отбягвайки ядосания поглед на Доран. — Искях да съм сигурна, че капитанът ще си получи уговореното.

Изсумтявайки недоверчиво, Доран седна на мястото си. Той погледна към купата с боба, а след това огледа масата, сякаш търсеше нещо.

— Къде е основното ястие?

— Пред теб е — каза Солара.

— Но в него няма месо.

Тя се обърна към него. Бе смаяна от издръжливостта на чувството му, че нещо му се полага, преодоляло загубата на паметта. Сигурно беше хубаво да си позволяваш толкова много животински протеин, че очакваш да ти бъде сервиран при всяко хранене.

— Ако не ти харесва, ние може да си поделим твоя дял — каза тя.

Той явно беше гладен, защото обви ръка около купата си.

— Сега, когато всички сме тук, можем да започваме — каза капитанът. — Чий ред е?

— За какво? — попита Доран.

— Да попита „Какво предпочиташ“ — отговори Касия, избърсвайки устни с памучна салфетка. — Играем всяка вечер. — Тя махна с ръка и се обърна към Кейн: — Какво предпочиташ да знаеш — датата на смъртта си или причината за нея?

— Мога ли да променя обстоятелствата на смъртта си? — попита Кейн.

— Разбира се, че не.

— Тогава датата — реши бързо Кейн. — Какъв смисъл има да знам причината, след като не мога да променя нищо? Това е слаб въпрос.

Солара се съгласи с него, но нямаше намерение да го казва и да рискува да си навлече гнева на Касия. Когато ставаше въпрос за бълване на отрова, дори и скорпионите в Тексас не можеха да се сравняват с нея.

— Някои хора може да искат да знаят — възрази Касия. — За да не се притесняват непрекъснато за това.

— Кой си губи времето в притеснения за това как ще хвърли топа? — Кейн бутна пълна лъжица боб в устата си и изрече с издута буза: — Слабо.

— Да те чуем как ще се справиш по-добре — заби лакът в него Касия.

— Чудесно — отговори й той, но Рени го прекъсна, вдигайки ръка.

— Мой ред е — каза той. — И имам добър въпрос. — Направи драматична пауза, усмихна се към всички и попита: — Какво

предпочиташ — да намериш любовта на живота си или десет милиона кредити?

Без да имат нужда да се замислят, всички веднага извикаха:

— Кредити.

— Наистина ли? — приведоха се раменете на Рени.

— Наистина — каза Доран. — Кредитите всъщност са полезни.

Рени погледна към Солара с топлите си очи, сякаш я смяташе за съюзник, а тя го беше разочаровала с това, че не мисли по същия начин — странно, защото той изобщо не я познаваше.

— Дори и ти? — попита той.

Тя тъкмо щеше да му отговори *Особено аз*, когато забележа някакво движение в левия вътрешен джоб на палтото на капитана. Неочаквано оттам се подаде миниатюрна кафява главичка, която примига срещу Солара с изпъкналите си черни очи.

Солара посочи с пръст:

— Това в джоба ти... катерица ли е?

Думите ѝ прозвучаха като началото на лоша шега.

— Това е Ейкорн — отговори Рени и погали животинчето с върха на пръста си. При докосването съществото отмести глава. — Тя стои предимно около капитана.

— Защото той ѝ е майка — изрече със смях Кейн, но веднага млъкна, защото капитанът го погледна гневно.

— Ейкорн е захарна мечка — обясни капитанът. — Рени я откраднал от един търговец, когато беше бебенце, и я сложил в джоба ми, без да ми каже. Тя е двуутробно животно, така че...

— Помислила е, че джобът ти е торбата на нейната майка? — Солара притисна ръка до сърцето си. Горкото мъничко създание беше без майка, както и тя самата. — Толкова е тъжно.

Капитан Роси кимна, но не изглеждаше доволен.

— Привързала се беше към мен, преди дори и да разбере, че е там. Направи палтото ми на нищо.

— С всичко прави така — измърмори под носа си Касия.

— Значи затова е клетката — каза Солара. — Онази в дневната.

— Не че я използва — добави Касия. — И познай кой чисти малките ѝ изненади.

Капитанът хвърли кос поглед към Касия и бръкна в джоба, за да успокои домашния си любимец, сякаш думите я бяха засегнали.

— Знаеш, че не може да стои затворена там съвсем сама. Ейкорн е стадно животно.

— Много е общителна — кимна Рени. — Четохме за това. Всъщност може да умре, ако не получава достатъчно обич.

— Така че докато ѝ намерим едно-две приятелчета, тя ходи из целия кораб — каза капитанът. Понижи гласа си до боботене и попита: — Някой да има проблем с това?

И двамата корабни работници се обърнаха към купичките си и натъпкаха устите си с храна. Известно време всички се храниха мълчаливо, докато Ейкорн не показа отново рунтавата си главичка и Рени ѝ подаде едно бобче. Тя го взе в лапичките си и го подуши с миниатюрното си розово носле, а след това започна да гризе, издавайки доволни цвъртящи звуци.

— Иска ми се да престанеш да ѝ даваш вредна храна — изви надолу устни капитанът.

— Това не е вредна храна — възрази Рени с тон, който показваше, че са водили този спор и друг път. — Бобът е здравословен.

— Не толкова здравословен, колкото насекомите и...

Прекъсна ги алармата и капитанът наведе глава към звука в пълен синхрон с двуутробното животинче в джоба му.

— Приближаваме кораб — промърмори той и посегна към патерицата си. Изправи се с пъшкане и закуцука към стълбите, водещи към пилотската кабина.

— Сигурно не е нищо особено — обърна се към тях Рени.

Но само след минута гласът на капитана прозвуча по интеркома с една-единствена команда: „Закопчайте се“.

Докато екипажът се разпръскваше, Доран започна да се оглежда наоколо.

— С какво да се закопчаем?

— Ела с мен — каза Солара и прехвърли крака над пейката.

Изтича до стаята им и посочи стената, където от двете страни на вратата имаше закрепени ремъци. Кейн ѝ беше показал какво да прави в случай на турбуленция. Трябваше да седнат на пода с опрян на стената гръб и да се закопчат.

Внезапно силно движение запрати и двамата на пода. Телата им се сблъскаха, но Солара не усети почти нищо. Тя се търкулна от Доран

и пропълзя до по-близките ремъци. Той направи същото и се закопчаха.

Солара стегна ремъците и сви колене до гърдите си.

— Не мога да умра сега — прошепна Доран. — Почти не си спомням да съм живял.

— Не говори така. Сигурно е просто облак от отломки.

Но в този момент през нея премина силна енергия — вибрация, сякаш беше притиснала цялото си тяло до някой двигател. Ожесточеното бучене се настани в ставите ѝ. Зъбите ѝ затракаха и устните ѝ изтръгнаха. Всичко това спря толкова внезапно, колкото беше започнало, но въздействието му остана, защото тя разпозна усещането. Беше го изпитвала и по-рано, преди няколко месеца, когато се бе опитала да избяга от Пазителите на Реда. Беше предупредителен изстрел — заплаха, преди да изстрелят истински снаряди. И ако паметта не я лъжеше, „Банши“ щеше да получи само още едно предупреждение.

Сърцето ѝ заби силно и скочи в гърлото ѝ.

Бяха я открили.

— Усети ли това? — попита Доран, зяпнал ръцете си. — Сякаш милиони пчели запълзяха по кожата ми.

Противното жужене премина през нея още веднъж. Солара отвори уста да извика, но не успя. Корабът се обърна рязко встрани и се завъртя наляво, а тя увисна на ремъците. Една изоставена чаша изтрака на тавана и я накара да се почувства благодарна, че мебелите са заковани. Подът затрепери по различен начин, а след това въздухът се раздра от ужасен пронизителен писък, когато корабът се втурна напред със сила, достатъчна да залепи крайниците ѝ на стената.

Сега разбра защо се наричаше „Банши“.^[1]

Стори ѝ се, че стаята се върти в продължение на цял час, преди внезапно да спре.

Солара разтърси глава, за да проясни мислите си. Бяха ли кацнали?

Всякакво движение сякаш беше спряло, но понеже беше замаяна, не можеше да е сигурна. От интеркома се разнесе гласът на капитана и тревожността в гласа му я накара да изтръгне от страх. Щом човек като Роси се притесняваше, значи нещата бяха зле.

— Кацнахме непредвидено — извика той. — Целият екипаж да се яви на мостика.

Лявата ръка на Солара беше заклещена неудобно под ремъка. Тя протегна дясната към катарамата и заопипва бутона за откопчаване. Трябваше да намери къде да се скрие от Пазителите на Реда. Отвлечането беше углавно престъпление, а Доран не беше излъгал, когато бе казал, че семейството му има връзки в Слънчевата лига.

По ръката ѝ потече студена пот и закопчалката се изхлъзна. Солара започна да хленчи и да дърпа ремъка. Тя се обърна към Доран и каза:

— Помогни ми с катарамите.

Но вместо това той просто остана седнал с ръка върху устата си, преглъщайки шумно, сякаш щеше да загуби вечерята си.

Солара избърса потта от дланта си и паниката ѝ се превърна в гняв. Трябваше да знае, че не може да разчита на Доран Сполдинг в момент на криза.

— Няма значение — извика тя. — Ще се справя сама, след като си толкова безполезен.

Доран завъртя глава и стрелна към нея един добре познат гневен поглед.

— Не съм безполезен и животът ми има смисъл!

Той трепна, сякаш се бе стреснал от собствените си думи, и Солара направи същото. Току-що бе отговорил на това, което тя му каза на борда на „Зенит“.

— Какво? — престори се, че не го разбира тя, молейки се това да е просто случайност. Ако паметта му се бе върнала, нямаше смисъл да бяга. Той щеше да заведе Пазителите на Реда право при нея. — Това пък откъде го измисли?

— Не знам. — Между веждите му се появиха две бръчки. — Просто се изплъзна от устата ми. — След това добави с по-остър тон: — Но не ми говори така. Не съм безполезен.

— Добре. — Тя въздъхна с облекчение и се облегна назад, сочейки към ремъците си: — Докажи ми.

Доран разкопча своите ремъци с учудващо умели пръсти и след това побърза да я освободи от нейните. Но когато протегна ръка, той спря и върховете на пръстите му останаха на сантиметър от катарамите. Бузите му почервеняха и той облиза притеснено устни.

Солара погледна надолу и видя проблема. Нямахте как да я освободи от плътно завързаните ремъци, без да докосне гърдите ѝ. Тя извъртя очи. Държеше се прекалено скромно за човек, който беше оставил бикините на приятелката си в асансьора.

— Сега не е моментът за благоприличие — каза му тя. — Просто го направи.

Доран се залови за работа и след няколко секунди Солара се измъкна от коланите и се изправи на крака. Подът сякаш беше наклонен и тя сграбчи стената за опора. Трябваша ѝ няколко минути, за да се отърси от замайването, но скоро си възвърна равновесието и отвори вратата на стаята.

Доран надникна над рамото ѝ към тъмния коридор.

— Сега какво?

Въпросът за един милион кредити. Солара не знаеше нито къде са кацнали, нито какво ще открие от другата страна на вратата, но всичко беше за предпочитане пред това да се крие в стаята си. Събирайки смелост, тя тръгна по коридора.

— Сега отиваме да проверим.

[1] Banshee (англ.) — Жена призрак в ирландската и шотландската митология. Според легендата вледеняващият ѝ писък предвещава смърт — Бел.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Нито една безплатна почивка не си струваше това.

Стомахът на Доран се обърна и устата му се изпълни със слюнка, но той преглътна отново и отново, опитвайки се да не повърне, докато вървеше след Лара през подобния на ръждясала кутия кораб. Мразеше ограничени пространства като това. Металните стени сякаш се свиваха, притискайки гърдите му, докато се наложи да затвори очи, за да напълни дробовете си с въздух. Знаеше, че усещането не е истинско, но това не го правеше по-малко болезнено.

Изобщо не можеше да разбере защо бе решила да пътува с „Банши“ вместо с луксозен кораб. Това нещо беше истински боклук. Не трябваше да му се налага да дели стая с когото и да било или да спи на проклетия под. По дяволите, вторият му апартамент беше по-голям от този обор.

Чакай. Втори апартамент?

Той замръзна на място, когато пред очите му преминаха картини на слънчева всекидневна, обзаведена с луксозни кожени дивани и масички от гравирано стъкло. През процепите на блокиращите ултравиолетовите лъчи щори надничаше слънчева светлина и той инстинктивно знаеше, че зад тях се крие зашеметяваща панорама на града. Беше свалил много момичета с тази гледка. Спомни си, че надолу по коридора след спалнята за гости беше неговата спалня с огромно легло, обърнато към стената с екрана, за да може да гледа филми, докато заспива. Но това не беше най-хубавото. Беше наредил да превърнат цялата съседна стая в гардероб, така че никога да не му се налага да се чувства ограничен от пространството.

Луксозният апартамент на последния етаж беше вторият му дом, където прекарваше уикендите и ваканциите от пансиона.

Доран се усмихна. Имаше повече пари от господ.

Тогава какво по дяволите правеше тук?

Той забърза да настигне Лара, която се приведе в края на коридора и надникна зад ъгъла като мишка, която търси къде да се

скрие.

Не мишка — помисли си той. — *Върти се като...* Миша Опашка.

Не знаеше откъде идваше фразата, но нещо в това момиче не беше както трябва. Все още не му беше показала договора — вероятно защото нямаше такъв — и два пъти по време на вечерята я беше хванал да го гледа гневно, сякаш ѝ се иска да забие вилицата си в главата му. И защо искаше да стигне до далечните райони? Само два вида хора се озоваваха там — заселници, които не можеха да си позволят да живеят на Земята, и отрепките, които се възползваха от тях.

От кой вид беше Лара?

— Ей — прошепна той, карайки я да подскочи. — Искам отговори.

Тя се завъртя към него и притисна ръка до сърцето си, а след това прошепна ядно:

— Не ме стряскай така!

Дори и на слабата светлина на аварийната лампа той видя как белегът пулсира лудо в основата на шията ѝ, а ръцете ѝ треперят в ръкавиците си. Това му напомни за начина, по който тя хленчеше и дереше с нокти по ремъците преди малко. Въпреки странното ѝ държание в сърцето на Доран потрепна частица състрадание. И той беше изпитал подобна паника на станцията, където тя можеше да го остави, но бе променила решението си.

— Добре. Ще говорим по-късно — каза. — Какво правим?

— Слушаме, за да разберем какво става — тя посочи с палец към стълбите, водещи към мостика.

— Защо? — попита той. — Просто иди и говори с капитана. Бих казал, че десет хиляди горивни чипа ти дават право да знаеш последните новини.

— Все още не — отговори тя. Не и преди да разбере, че е...

Прекъсна я тропот на ботуши, поне два чифта, които слизаха бързо към тях. Доран излезе в главния коридор, за да посрещне екипажа. Лара го сграбчи за ръкава, но той се измъкна от хватката ѝ. Ако тя искаше отговори, нямаше да ги намери, като се крие в сенките.

— Ехо? — извика той.

Стъпките спряха за момент, след което двамата младежи се появиха пред тях. Доран не беше запомнил имената им. Момичето крещеше сякаш това беше основната ѝ работа, а момчето имаше мазна усмивка, която използваше пред всички освен пред момичето. На двамата сякаш им доставяше удоволствие да се обстрелват с ругатни и въпреки това стояха толкова близо един до друг в коридора, че раменете им се докосваха.

Доран не беше съвсем сигурен какво да мисли за тях.

Те примигнаха към него, сякаш бяха забравили, че на борда има пътници. Момчето го обля с онази дразнеща, прелъстителна усмивка и каза:

— Съжалявам за раздрусването. Вече всичко е наред. — Коремът му изкъркори и той го притисна с извинителна физиономия. — В кухнята е истинска бъркотия. Страхувам се, че всички ще трябва да изчакаме до закуска. Ще останем тук до сутринта, така че най-добре да си лягате.

— Къде е това *тук*? — попита Лара от мястото, където се криеше.

Русото момиче сигурно бе усетило страха ѝ, защото се отпусна малко.

— Стара лунна колония — обясни мило тя. — Изоставена е. Понякога идваме тук, когато ни трябва тихо местенце, за да... ъм...

— Поспим — довърши момчето. — Капитанът е изтощен, а автопилотът е повреден.

— Някой последва ли ни? — огледа се надолу и нагоре по коридора Лара.

Двамата поклатиха глави и русите им расти заподскачаха. Доран се зачуди дали Лара не се страхуваше от пирати. Всъщност не можеше да я вини. Организираната престъпност процъфтяваше в космоса, където Пазителите на Редата не бяха достатъчно, за да могат да я предотвратят. Но повечето престъпници се ръководеха от печалбата и като всички бизнесмени правеха анализ на цената и ползите, преди да нападнат даден кораб.

— Толкова малък кораб не би привлякъл вниманието на пиратите — каза ѝ той. — В трюма няма достатъчно товар. Крадците на кораби също не биха го искали. Да се откара тази развалина до най-близката

морга ще струва повече в гориво, отколкото ще ти платят за нея. — Той хвърли поглед към младежите. — Не че искам да ви обиждам.

— Прав е — сви рамене момичето. — Тук сме в безопасност. Така че се опитай да починеш малко.

Лара се съгласи, но щом се прибраха в стаята си, тя кимна към вратата и каза на Доран:

— Залости я. Не знам защо капитанът спря тук, но на автопилота му няма нищо.

— Откъде знаеш?

— Просто знам — отговори тя. — Имай ми доверие.

Да й има доверие? Това беше почти смешно — *почти*. Той пусна резето, след това се облегна на вратата и скръсти ръце на гърдите си.

— Като говорим за сляпа вяра, къде е договорът ни?

— Някъде тук — каза тя, развързвайки плитките си. — Ще го потърся утре.

— Не мисля, че ще го намериш. — Доран погледна изпитателно отражението ѝ на мъждивата светлина на лампата над вратата. Лицето ѝ не издаваше нищо, но звукът от рязкото ѝ вдишване беше непогрешим. — Защото нямаме договор, нали?

— Искане ми се да нямаше. Повече, отколкото предполагаш.

— Преди малко си спомних нещо — каза той, почуквайки по главата си с показалеца. — Имам пари. Тонове.

— Поздравления — извъртя очи тя. — Сигурна съм, че ще бъдете много щастливи заедно.

— Тогава защо ще подписвам договор за служба при теб или при когото и да било?

Обърната с гръб към него, тя разплете всяка една от плитките, докато косата ѝ вече падаше на вълни и се къдреше около талията ѝ. След това се завъртя и застана с лице към него, въздишайки. — Добре. Хвана ме. Предполагам, че няма смисъл да се преструвам повече.

Доран се настани, готов да чуе смешката.

— Примамах те на кораба, защото не мога да се наситя на блестящата ти личност — каза Лара.

Ето, това беше.

— Целуни ме, Доран — извика тя, като падна на матрака с една ръка върху очите си, а другата притисната до гърдите. — Изгарям по теб с пламъка на хиляди пожари.

— Мисля, че има мазило за това — наведе той глава.

— Желание като това не може да бъде укротено с лекарства!

— Радвам се, че намираш това за смешно.

— Слушай — започна тя и се надигна на лакът. — Ние не сме приятели. Ти не ми се доверяваш. Затова не знам защо дойде с мен на това пътуване, нито какви са мотивите ти. Може би има нещо общо със задачата ти на Обсидиан. Може би не. Но в случай че си забравил, аз се опитах да те върна на Земята.

— Не съм забравил. — Това беше единствената дупка в теорията му, че не работи за нея. — Но нещо не е както трябва.

— Никой не е допрял пистолет до главата ти, за да те накара да се качиш. — Тя зави краката си с одеялото и, скрита под него, свали панталоните си, след това ги хвърли на пода заедно с една излишна възглавница. — Така че да забравим за всичко това и да спим.

Той не искаше да остави нещата така, но какво можеше да каже? Лара имаше право. Тя не го беше накарала насила да я последва. Той бе тръгнал по собствено желание и колкото повече мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че причината е задачата му на Обсидиан.

Някакъв спомен се въртеше в главата му, някакъв смътен спомен за мъжки глас, който го насърчаваше да замине за Плажовете и да се преструва, че е на почивка. Задачата беше тайна и внезапната тежест в стомаха му го накара да си помисли, че не е и напълно законна. Това би обяснило странния начин, по който пътуваше.

Той събра одеялата си и направи платформа от тях върху металния под. Но не студеният метал го накара да се върти цял час. Не искаше да вярва, че би направил нещо подсъдно. Не беше такъв човек, нали?

Доран не знаеше и това го плашеше малко.

* * *

Следващата сутрин той се събуди с усещането, че лети, крайниците му бяха безтегловни и не се допираха до пода. Прозявайки се, той примигна на звездната светлина, която струеше през прозорчето, а след това ахна, когато видя пода на повече от метър под

себе си. Размаха ръце, изпаднал в паника, и сърцето му заби учестено. Мускулите му се стегнаха, готови за падането.

Но то така и не дойде.

Доран въздъхна успокоен. Изкуствената гравитация вероятно се бе повредила през нощта. На развалина като „Банши“ сигурно се случваше непрекъснато. Този кораб беше смъртоносен капан. Дори нещо толкова елементарно като механизмът за гравитация можеше да е опасно, ако се включеше внезапно. Всеки, който в този момент се бе озовал над твърда повърхност, можеше да си счупи гръбнака, когато гравитацията отново заработи.

Трябваше да събуди Лара.

Той бутна встрани една завеса от реещи се одеяла и я видя, увиснала над леглото, дълбоко заспала с леко разтворени устни и тъмни мигли на отпуснатите клепачи. Напрежението, което обикновено стягаше устните и правеше очите ѝ сурови, беше изчезнало, оставяйки след себе си само покой. Той вдигна глава, загледан в нея, поразен от това колко различна изглеждаше сега — почти като ангел с разветите си къдрици, осветени от нежен лъч светлина.

Тя грееше. Беше някак хипнотизиращо.

Доран — все пак бе само човек — не можа да не забележи, че завивките ѝ се бяха отместили, оставяйки я открита. Облечена бе само с впита тениска и памучни къси панталонки, които се бяха смъкнали ниско на ханша ѝ. Краката ѝ бяха светли и гладки, с нежни извивки, които завършваха с деликатни глезени и розови пръсти. Не носеше холограмен лак за нокти, който да привлече погледа му, и въпреки това той не можеше да отдели очите си от тях. Сигурно от дълго време не беше виждал голите, естествени пръсти на момиче, защото почти беше забравил как изглеждат.

Преглътна с усилие.

Не трябваше да я гледа така. Тя беше негов работодател, а не някоя компаньонка, изложена на показ на прозореца на публичен дом. Но въпреки това мина още една минута, преди да протегне ръка и да я потупа по рамото.

Тя се събуди по същия начин, както и той — размаха ръце и зарита с крака, преди да разбере, че нямаше сила, която да я тегли към земята. Тя изрече някакво проклятие и добави:

— Механизмът за гравитацията.

Той грабна панталоните ѝ и ѝ ги подаде.

— Тъкмо щях да събудя екипажа.

— Не, остави ги да спят. — Тя започна да се бори с дрехата, опитвайки се да напъха и двата крака вътре без уравниоветеващата сила на теглото си. Скоро се носеше с главата надолу. — Аз ще се погрижа.

— Какво ще направиш? — стресна се той.

— Ще го поправа — отговори му тя, докато вдигаше ципа си. — А ти ще ми помогнеш.

— Разбира се — отговори напевно той. — Винаги помагам с важни ремонти преди закуска.

Просто прибави това към изненадите на деня. Кое беше това момиче? Хрумна му, че не знае нищо за нея, като например къде бе ходила на училище или каква програма бе завършила. Нито дори на колко години беше.

— Инженерство ли учиш? — попита той.

— Нещо такова. — Тя посочи към една каса, прикрепена за пода, неща, които беше донесла от станцията. — Бръкни там и ми подай инструментите. След това ела с мен при двигателите.

Заплуваха по коридора като пияни риби, изтласквайки се с босите си крака от стените. Доран подпита едно-две неща и научи, че и тя е на осемнайсет като него. Беше завършила скоро и пътуваше към далечните райони за обучение, макар и да не уточни какво.

Лъжеше, разбира се.

Нито едно осемнайсетгодишно момиче не пътуваше до покрайнините без придружител, не и за обучение. Но той не си направи труда да настоява за истината. Ако искаше да рискува живота си в ничията земя, това си беше нейна работа.

Стигнаха до най-долното ниво на кораба и запалиха лампите, което не им помогна много да се ориентират. Половината от помещението беше багажно отделение с огромни каси, заковани за пода, а три плъзгачи се врати разделяха външната половина.

— Ако това е машинното, къде е двигателят? — попита той.

— Има повече от един — каза му Лара. — Отделени са, така че ако избухне пожар, да не изпържи цялата система. — Тя посочи към първата метална врата: — Чуваш ли бръмченето?

Той кимна.

— Това е аварийният двигател. Той осигурява кислород и топлина — неща, без които не можем да съществуваме. Обикновено има и резервен генератор. Ако свършим горивото, можем да въртим на ръка и да осигурим достатъчно кислород, за да дишаме, докато някой отговори на сигнала ни за помощ.

Доран не го каза на глас, но само глупаците откликваха на сигнали за помощ. Това беше добър начин да те оберат, продадат или убият. Може би всичките три. Беше чувал за пирати, които изпращат сигнал за помощ, а след това седят и чакат жертвите сами да дойдат при тях. Умните пътници внимаваха и си гледаха своята работа.

— Това е главният двигател — посочи към средната врата Лара. — Изключен е, иначе щяха да са ни нужни тапи за уши.

След това посочи към последната врата:

— Това е стаята, която ни трябва — вторичните системи, навигация, електричество. Всички луксозни приспособления на кораба.

— Луксозни приспособления? — попита той. — По-скоро подръчни материали.

— Е, като се замисля, може би трябваше да избира друг кораб — погледна тя намръщено към една люспа ръжда, която премина край нея.

Отблъсна се от стълбите и прелетя през стаята, а Доран я последва. Трябваше да направят няколко маневри, но накрая стигнаха до последната врата и я отвориха, плъзвайки я в стената.

Посрещна ги топъл въздух, който миришеше на масло и прах. Това го накара да кихне и го отпрати няколко сантиметра назад. Когато се хвана за вратата, той огледа многобройните машини, закрепени върху стените. Бяха различни по форма и големина, но всяка от тях беше покрита с пластове старо масло, а тръбите им бяха станали матови и лепкави от старост.

Вътрешността на кораба беше като корпуса му — използвана усилено и оставена без грижи.

— Поне не се разхвърчаха молци — отбеляза Лара. Тя тръгна из стаята, залавяйки се за каквото може, докато накрая спря пред един квадратен уред, който приличаше на климатична конзола.

Тясното пространство затрудняваше дишането на Доран, затова той остана на мястото си.

— Ще чакам тук, докато ти потрябвам.

Лара кимна с глава, свали гравитационния механизъм от стената и започна да рови из кабелите му. Не ѝ отне много време, за да открие проблема.

— Трябва да се сменят съединителите.

— Лесно ли ще стане?

— Най-много пет минути — отговори тя. — Но ще го оставя изключен, докато се събудят всички от екипажа. Не искам да се строполят на пода. Не е най-добрият начин да им кажа добро утро.

Доран се засмя. Чувството му се стори непознато и той се зачуди колко време е минало, откакто нещо му се е сторило смешно.

— Подай ми най-малкия ключ — каза тя. След като ѝ даде инструмента, тя го сложи между зъбите си и се зарови в гравитационния уред. Но кичури коса непрекъснато падаха на лицето ѝ и се заплитаха в жиците. Тя изръмжа и изрече през ключа: — Помогни ми, ако обичаш.

Доран не искаше да влиза, но преглътна страха си и отиде зад Лара, за да прибере изплъзналите се къдрици. Той приглади косата ѝ назад и я събра на конска опашка, след което потърка краищата между палеца и показалеца си. Косата ѝ беше дяволски мека, като гладко кадифе. Лара потрепна, когато палецът му случайно докосна шията ѝ и той забеляза как кожата ѝ настръхва.

— Гъделичкаш ме — изплю ключа тя.

— Извинявай.

Доран се опита да навие косата ѝ на кок, но кичурите бяха прекалено хлъзгави, за да се задържат. Той смътно си спомни, че е правил това и друг път — прокарвал е пръстите си през косата на момиче — и му бе харесвало. Но никога не бе докосвал толкова копринено мека коса. Вероятно защото приятелката му бе повредила косата си, боядисвайки я в толкова много оттенъци на розовото.

Той примигна и видя лицето на момичето — толкова замайващо красиво, че едва минаваше за нормално. Завеса от лъскави кичури с цвета на дъвка падаха почти до извивката на безупречните ѝ гърди, а останалото от нея също беше доста впечатляващо. Спомни си също, че тя умееше да прави пътуването в асансьорите доста забавно, което не беше лесна задача за човек с клаустрофобия като него.

— Мисля, че имам приятелка — ухили се той. — Тя е с розова коса.

— Да, срещала съм я — изсмя се Лара. — Розова коса и черна душа. Наистина знаеш как да ги избираш.

— Много смешно! — тросна се той. — Особено когато идва от престъпник.

В момента, в който изрече тези думи, се случиха няколко неща едновременно.

Лара се обърна рязко и застана с лице към него, издърпвайки косата си от ръцете му.

Очите и на двамата се разшириха и те се втренчиха един в друг.

И Доран си спомни всичко.

Сякаш беше смъкнал завеса от лицето си и, вече свободен, той видя съвсем ясно миналото си. Той беше Доран Майкъл Сполдинг от Хюстън, Тексас — истинския Хюстън, а не тераформирания в Сектор Две. Някога имаше брат близък, с когото споделяха всичко. Но това момче беше загинало в кълбо от пламъци и Доран все още сънуваше кошмари след онзи случай. Родителите му бяха Ричард Сполдинг и Елизабет Крес-Сполдинг, горди държатели на рекорда за най-неприятен развод на света. Баща му притежаваше „Сполдинг Фюъл“, а майка му бе заминала, когато бе решила, че второто ѝ по предпочитание дете не си струва да се отглежда. Доран все още я мразеше за това, но не толкова, колкото тъгуваше за нея. Спомни си, че от шоколад се изприщва, а любимата му храна е пържен зелен боб.

И най-важното — *не беше* ничий прислужник.

Сграбчи стената и се отблъсна назад, далече от Солара — истинското ѝ име — докато се озова извън миниатюрната стаичка. Разстоянието беше по-скоро за нейна защита, отколкото негова. Обзе го бушуващ гняв и нямаше достатъчно ужасна дума, която да опише онова, което искаше да направи с нея.

— Доран — прошепна тя. — Изслушай ме.

— Не ми казвай какво да правя. — Преди тя да успее да се приближи до него, той тръшна вратата, оставяйки я затворена вътре. — Никога вече.

Тя започна да удря с длани по вратата. Дращенето на метала пронизваше ушите му.

— Нямах избор — извика Солара достатъчно силно, за да я чуе и от другата страна. — Щеше да ме оставиш сама по средата на пътя!

— Какво ми направи? — поиска да знае той. — Удари ме по главата? Сложи нещо упойващо в храната ми?

Тя изчака няколко секунди, преди да признае:

— Беше ръчен уред за зашеметяване.

Невроинхибитори. Това обясняваше доста неща.

Той поклати глава с отвращение, като си спомни как му бе подала ръка след скарването им на „Зенит“. Той всъщност се бе почувствал прекалено виновен, за да я поеме, и ето го сега. Беше го облякла в работни дрехи и беше заграбила кредитната му сметка. Първоначалните му интуиция беше вярна. Веднъж престъпник, винаги престъпник.

— Отвличането е твърде дълго — изкрещя той. — Дори и за теб.

Тя удари два пъти по вратата.

— Нямах избор!

— Спести си обясненията. — Той се огледа наоколо за някакъв начин да залости вратата. — Знам кой съм и скоро и капитанът ще научи.

— Чакай, недей!

Само ако успееше да намери някой железен лост и да го пъкне през дръжката на вратата...

— Доран, чуй ме — извика тя. — Не трябва да казваш на екипажа кой си.

Той грабна едно корабно въже, което прехвърчаше край него, и завърза дръжката на вратата за куката, забита наблизко в стената. Не беше толкова здраво, колкото му се искаше, но щеше да издържи достатъчно дълго, за да успее да уведоми капитана.

— Спомняш ли си бръмченето снощи? — продължи тя. — Това не беше двигателят. Беше предупредителен изстрел от Пазителите на Реда. Този екипаж бяга от закона. — Когато той се обърна и се приготви да се насочи нагоре по стълбите, тя продължи: — Те са от хората, които може да те задържат и да поискат откуп.

Предупреждението й го накара да спре на място.

Протегна ръка, за да се задържи до вратата, а в следващия момент вече не беше в машинното отделение на кораба. За част от секундата беше заключен в тъмен килер. Въздухът миришеше на

застояло и метал, нещо като мухъл и кръв, и не беше достатъчно в малкото пространство. Той се задъхваше от недостига на кислород и острия дим, а ехото от писъците на брат му изпълни главата му.

Изскърца със зъби и си каза, че това не се случва в действителност.

Този килер вече не съществуваше. Изгорял бе до основи.

Отвори очи и се закотви твърдо в реалността. Беше в безопасност.

— Казваш го, само за да спасиш себе си — извика той. Не можеше да спре треперенето на гласа си.

— Мога да го докажа. — Сигурно беше притиснала устни до вратата, защото звучеше сякаш е достатъчно близо, за да го зашемети отново. — Свалили са тракера на кораба. Ако не ми вярваш, отиди на мостика и провери. Мястото му ще е празно.

Доран потърка чело и обмисли възможностите, които имаше. Знаеше, че престъпниците свалят тракерите си, но това не означаваше, че Солара казва истината. Трябваше да провери, и то сам. Тръгна нагоре по коридори и стълби, потрепвайки всеки път, когато се блъснеше в стената. Не беше добра идея да събужда екипажа, поне не и докато не разбере дали може да им има доверие. Когато стигна до най-горното ниво, той бързо плъзна назад вратата на пилотската кабина и закри лицето си от светлината на звездите, която струеше през предния прозорец.

Когато очите му привикнаха с блясъка им, той огледа контролното табло, докато не откри една червена точка със съкращението АТССЛ, изписано над нея — Автотракинг система на Соларната Лига. Издърпа се по-близо и сложи пръст в кръглата вдлъбнатина, където беше мястото на тракера. Там нямаше нищо, точно както бе казала Солара.

— По дяволите — прошепна той.

Естествено, че тя ще ги качи на кораб, пълен с бегълци.

Колкото и да не му харесваше, Солара беше права. Да разкрие самоличността си пред екипаж като този, беше точно толкова умно, колкото и да сложи ръката си в мелачка за руда. Точно като другите и те ще чуят името *Сполдинг* и ще видят лесен начин за изкарване на кредити. Баща му го обичаше достатъчно, за да плати откупа, но Доран не искаше нито един от двамата отново да преживее този ад.

Никога вече.

Ще трябва по някакъв начин да съобщи на баща си, че е добре, а след това да кротува до следващата станция. Баща му ще изпрати частна совалка, може дори да я пилотира той самият, за да се увери, че всичко е наред. Така беше направил предишната година — беше излязъл направо от събрание на акционерите, за да го прибере по време на пролетната ваканция заради мутиралата грипна епидемия. Всеки друг щеше да изпрати някой помощник. Но не и Ричард Сполдинг. Може и да беше безмилостен, когато ставаше въпрос за бизнес, да съкрати хиляди работни места, без да му мигне окото, но вярваше, че синът му е на първо място. И за разлика от много хора в неговото положение го доказваше с действията си.

С внезапно облекчение Доран си спомни, че точно баща му го бе изпратил на Обсидиан със задача, която беше поверителна, а не незаконна. Ваканцията му с Ейва беше прикритие, с което да заблуди конкуренцията. Щом пристигнеха на Плажовете, той трябваше да я изпрати у дома и да наеме частен кораб, след това да отпътува до място с дадените му координати, където да очаква по-нататъшни инструкции. Сега, когато първоначалният план се бе променил, може би двамата с баща му можеше да пътуват заедно до там.

Доран въздъхна. Всичко щеше да е наред.

Междувременно щеше да се наложи да играе ролята на прислужник на Солара. Идеята го накара да стисне челюсти. Каква беше вероятността да делят една стая през следващите дни, без да се избият един друг?

Беше точно толкова вероятно, колкото и това да се възхищава отново на кожата и косата ѝ.

След като затвори вратата на пилотската кабина, той тръгна по посока на ударите от юмруци по метал в импровизираната килия, която бе направил на най-долното ниво. Освободи затворничката с предупреждението:

— Само опитай нещо и ще те набутам в отвора за изхвърляне на боклука, където ти е мястото.

Малката негодница излезе в коридора, пронизвайки го гневно с поглед, а косата ѝ се бе разхвърчала във всички посоки. Сега, когато вече не се преструваше на невинна, приличаше на Медуза. Коего подхождаше на истинската ѝ природа много повече.

— Е? — изрече през зъби тя. — Сега вярваш ли ми?

Той отказа да отговори на въпроса ѝ, а се обърна и се насочи към стълбите.

— Предполагам, че сме на поне два дни от най-близката станция. Ако ще живеем заедно до тогава, трябва да установим някои основни правила.

Тя се усмихна самодоволно и го последва.

— Ще приема това за „да“.

— Правило номер едно — уредът за зашеметяване остава у мен — каза той и протегна ръка. Оръжието можеше да се окаже полезно, ако екипажът разбереше кой е.

— В никакъв случай — притисна с ръка тя страничния си джоб. — Как да съм сигурна, че няма да го използваш върху мен?

— Защото, за разлика от теб, аз не съм долен престъпник. — Когато тя се поколеба, той каза: — Това не подлежи на обсъждане.

— Добре. Той и без това има само още един заряд. — Тя подхвърли малкия уред във въздуха между тях и заяви: — Правило номер две. Не спим заедно.

— Като че ли бих споделил легло с теб — изтръгна се подигравателен смях от гърлото му.

— Тогава приятно спане на пода.

— Защо *ти* да не спиш на пода?

— Защото не аз съм под заплахата да поискат откуп за мен — усмихна му се широко тя.

Той почервения от гняв. Не можеше да повярва, че някога е мислел, че това момиче има честно лице.

— А ти си истинско съкровище, нали? Колко от кредитите ми открадна на оная станция?

— Ей, не аз те зарязах там напълно безпомощен, както ти щеше да направиш с мен.

— Очевидно щеше да се справиш.

— Ако мислиш така, значи си истински разглезен конски задник!

— Не знаеш нищ...

Едно далечно прокашляне прекъсна спора им и когато Доран се обърна, видя капитан Роси да се насочва към тях с енергичните движения на човек, свикнал с нулева гравитация, два пъти по-бърз във въздуха, отколкото на земята. Доран огледа капитана за признаци, че е

чул нещо уличаващо, но единственото чувство, изписано на набръчканото му лице, беше раздразнение.

— Току-що идвахме да ви събудим — махна му Солара. — Поправих гравитационното устройство.

Роси вдигна учудено рунтавите си вежди.

— Басирам се, че не знаеше, че нашата госпожица Брукс е бъдещ механик — обади се Доран, за да разсее евентуалните подозрения.

Капитанът обърна тъмните си очи към нея, но не каза нищо. Просто я гледаше втренчено, докато мълчанието стана неудобно, след което внезапно си пое въздух и отбеляза:

— Не знам почти нищо за нашата госпожица Брукс. Мисля, че е време до поправим това.

Солара пребледня и кимна. Ако се съдеше по потрепването на краката ѝ, тя се готвеше да се изстреля колкото може по-далече — решение, което Доран напълно одобряваше.

— Да говорим на закуска — изписка тя. Доставяше му удоволствие да я гледа как се гърчи, докато тя не добави: — Прислужникът ми ще я приготви.

Доран ѝ хвърли предупредителен поглед. Той не готвеше за никого. Дори и за себе си.

— Ще почисти и кухнята — добави тя, тупвайки го по рамото. — Нашият Доран не е механик, но със сигурност работи здраво. Нямам търпение да ви покажа от какво тесто е замесен.

СЕДМА ГЛАВА

— Можеш да свалиш ръкавиците. — Подпирайки се на патерицата си, капитан Роси седна на пилотския стол. Металните пружини изскърцаха под тежестта му и той повтори звука, докато потриваше коляното си. — Не можеш да заблудиш никого.

Той остави патерицата на пода между столовете им, навеждайки се достатъчно близо, така че Солара чу металното биене на изкуственото му сърце — сигурно „Бийтмастър 3000“, ако съдеше по звука. Това глухо тупкане го издаваше. Тази технология беше изместена преди десетилетия от създадените в лаборатории донорни органи, което означаваше, че капитанът е поне стогодишен. Изглежда, имаше много подобни операции. Солара се зачуди колко дълго човек можеше да сменя повредените си органи с машини, преди да загуби това, което го правеше личност.

— Хващам се на бас, че се чувстваше по-добре, докато гравитационното устройство беше повредено. По-малко натоварване на ставите — посочи тя към коляното му, което също имаше нужда от подмяна.

— Не сменяй темата — отговори той, включвайки главния двигател. Корабът оживя с леко бръмчене, което заглуши шума от неговия „Бийтмастър“. — Знам, че си маркирана. Какво си направила?

Солара сведе поглед към скута си и погали с палец меката кожа на ръкавицата си. Дали целият екипаж знаеше? Говореха ли за нея, тревожеха ли се, че може да ги нападне, докато спят? Ако беше така, значи и те сигурно бяха залостили вратите си предишната вечер.

— Не съм наранила никого — отговори тя.

— Знам това. — Тонът му беше рязък, сякаш го беше обидила. — „Банши“ не е нищо особено наглед, но тук полагам глава нощем. Ако мислех, че си някаква заплаха, нямаше да те кача на борда.

— Благодаря ти. Корабът е чудесен.

Капитанът се изсмя с хриптене. Гръдният му кош се разтресе и Ейкорн размаха дългата си рунтава опашка от джоба му.

— Значи си измамница и лъжкиня. — Той махна с ръка към нея. — Дай да видя.

Усмивката му даде на Солара смелост да свали ръкавиците си. Протегна и двете си ръце и Роси се вгледа с присвити очи в печатните букви, изписани върху кожата ѝ. Вдигна вежда, оценявайки видяното, и подсвирна.

— Кражба в големи размери — каза той. — И конспирация. Не очаквах това.

— Звучи по-зле, отколкото е в действителност.

— Тъхъ. Чувал съм това и преди.

— Аз не съм крадла.

Сложи ръцете си обратно в ръкавиците, но не можа да спре гласа на Доран, който отекваше в главата ѝ. *Ти си истинско съкровище, нали? Колко от кредитите ми открадна на оная станция?*

Само защото Доран имаше излишни пари, не значеше, че това ѝ дава право да ги вземе. Лицето ѝ пламна, когато си представи кашоните с покупки, които бяха долу в стаята ѝ. Нямахше нищо лошо да използва парите му за пътуването — беше обещал това в договора им, — но беше прекалила с дрехите и инструментите... и вечерната рокля.

Тя наистина беше крадла.

— Не казах, че си — отговори капитанът. — Надписите на кокалчетата не означават много. — Той освободи „Банши“ от мястото на скачването и с леко поклащане корабът напусна лунната колония. След това я погледна и продължи: — Видя Рени. Той е в състояние да открадне оръжието от колана на Пазител на Реда, но никога няма да бъде белязан като крадец. Прекалено добър е, за да го хванат.

— Това е друго — отговори тя. — Той не иска да краде.

— Не пречи хапчетата ми да изчезват — вдигна рамене капитанът.

— Това, което аз направих, беше съзнателно. — Тя преплете пръстите си. — Така да се каже.

— Нека позная — дяволът те накара да го направиш — каза той и брадата му потрепна, когато се усмихна.

Дяволът. Колко подходящо описание за Джейс. Монахините винаги учеха, че дяволът е прелъстител, че използва хитри полуистини и предава всеки, който е достатъчно глупав да го допусне в сърцето си.

— Да — потвърди тя. — Много точно го каза.

— Баща ти?

— Не. Не помня баща си. — Като повечето деца в груповия дом тя беше приета от църквата, защото нито родителите ѝ, нито държавата можеха да си позволят да се грижат за нея. Това, че я бяха изоставили, ѝ тежеше, но поне майка ѝ и баща ѝ не я бяха хвърлили на вълците, както бе направил Джейс. — Беше мой приятел — каза тя и се изчерви. — Или поне в началото.

Капитанът изсумтя в знак на разбиране.

— А, да. Любовта — тя е велика и ни кара да вършим различни неща. От нея всички оглупяват.

В гърдите на Солара се появи позната болка, но тя я потисна. Мразеше това, че Джейс все още можеше да я наранява, дори и от другия край на галактиката. Мразеше още повече това, че тя му беше дала тази власт — беше пуснала сърцето си право в чакащите му ръце в замяна на няколко потни прегръдки и малко сладки думи.

— Никога няма да се повтори — изрече твърдо тя. — Вече съм по-умна. — Не знаеше дали се опитва да убеди повече себе си или капитана, затова попита: — Може ли да говорим за нещо друго?

— Още един въпрос и след това изобщо няма нужда да говорим.

— Добре.

Той обърна кораба и увеличи скоростта. „Банши“ изпищя, понасяйки ги към тъмнината, далече от най-близкото слънце. Светлината избледня и само след няколко мига бяха заобиколени от завеса от мрак. От гледката я побиха тръпки. Ако нещо можеше да я накара да се почувства дори и по-незначителна, то беше празнотата на откритото космическо пространство.

След като програмира навигационния курс, капитанът остави контролните уреди и отново седна срещу нея.

— Какво всъщност търсиш в покрайнините? — попита той.

Солара пое въздух и се приготви да му даде най-лесния отговор — *работа*. Но нещо в изражението му я свари неподготвена. Дълбоко в абаносовите му очи светеше някаква нежност, сякаш наистина го беше грижа. Тя не знаеше дали това е вярно, но откри, че има желание да сподели истината с него. А истината беше нещо много повече от обикновената нужда от работа.

Беше ѝ омръзнало да е робиня на благотворителността.

Когато фермерите даряваха соя на груповия дом, тя я ядеше. Ако обувките ѝ отесняваха, се справяше някак, докато някой не изхвърлеше по-големи. Когато таблетът ѝ се развалеше, тя делеше друг с някой от останалите сираци. Нищо не ѝ принадлежеше, дори и скъсан чорап. И бельото ѝ беше принадлежало на друг.

Искаше нещо да е само нейно.

Повече от всичко жадуваше за това да има цел — да е от значение и да се чувства необходима. В далечните райони заселниците не се интересуваха от свежа кожа или лъскава розова коса. Истинската красота за тези райони бяха практическите умения и там, по изключение, тя щеше да е поразително красива.

Най-после Солара отговори на капитана.

— Нов живот. Това търся.

Той издаде неопределен звук и тя не можа да не забележи, че върху лицето му вече няма усмивка.

— И мислиш, че ще го намериш там?

— Да. Защо не?

— Някога била ли си на далечните планети?

— Не, но съм чувала историите.

— Това е мръсно и трудно съществуване — предупреди я той.

— Знам това. И го искам.

Той наклони глава сякаш искаше да каже „Твоя работа.“

— Добре тогава. Предполагам, че ще е добре да се погрижим за закуската си. — Обръщайки се към навигационния екран, капитанът добави: — Трябва само да включи автопилота.

Солара се наведе и надникна над рамото му.

— Значи не е повреден?

— Кой не е повреден?

— Автопилотът — отговори тя, изпитвайки го. — Не кацнахме ли заради това снощи?

Капитанът я погледна раздражено и този поглед ѝ каза да не играе игри.

— Знаеш, че не е.

— Да. Усетих удара — призна тя. Прехапа устна и се опита да измисли начин да получи още информация, без да разкрива, че е и крадец, и похитител. — Кого преследваха?

Погледът му отново омекна и той я потупа по коляното.

— Не търсеха теб.

Солара въздъхна с облекчение. Това беше всичко, което искаше да знае. Двата станаха и излязоха от пилотската кабина, след което незабавно се дръпнаха назад, ужасени от вонята, която ги посрещна от другата страна.

— Хиляди дяволи — изсъска тя, размахвайки ръка, за да разсее дима. — Само едно нещо вони така.

— Изгорена овесена каша — никога няма да се отървем от миризмата.

Прав беше. Миризмата на изгорена каша имаше магически свойства и се прилепваше към стени и повърхности като стогодишно проклятие, докато зловонието ставаше толкова познато, че човек преставаше да го забелязва. Като се замислеше, може би не трябваше да предлага услугите на Доран за приготвянето на закуската.

Когато Солара и капитанът стигнаха в кухнята, целият екипаж се бе събрал на масата, като Касия и Кейн седяха от едната страна, а Доран и Рени — от другата. Всеки от тях бе свел глава над безупречно приготвена гореща каша, пухкава и поръсена с канела. Това не обясняваше отвратителната миризма... докато Солара не погледна към своето място и купата със супа, която я очакваше там. Изглежда, Доран бе успял едновременно и да изгори, и да удави във вода закуската ѝ.

И ако съдеше по самодоволния израз на лицето му, беше го направил нарочно.

— Кейн настоя да помогне със закуската — каза ѝ Доран. — Но аз исках да приготвя твоята съвсем сам. Надявам се да ти хареса.

Тя се усмихна престорено и се настани на пейката до него. Ако мислеше, че е спечелил този рунд, грешеше. Беше яла много по-лоши неща.

— Сигурна съм, че ще я харесам — отговори тя, въпреки че неприятната миризма изгаряше ноздрите ѝ. Взирайки се надолу, тя побутна с лъжицата си една бучка, която плуваше в купата. Това изгорено зърно ли беше или буболечка?

— Хапвай, не се притеснявай — насърчи я Доран. — Има още много.

Тя вдигна очи и видя, че целият екипаж я гледа със смесица от недоумение и забавление. Дори и Ейкорн се беше настанила на рамото на капитана и гризеше парче сушен плод, вперила лъскавите си черни

очи в купата. Преди да е загубила смелост, Солара гребна една пълна лъжица от кашата и я напъха в устата си.

Господи и всички светии. Беше отвратителна.

Когато устата и очите ѝ се навлажниха в знак на протест, тя си напомни, че не може да остави Доран да спечели. Трябваше да я изяде. Опита три пъти да преглътне, но рефлексът ѝ за повръщане се задейства и тя изплю хапката в купата си. Бучката цопна вътре и опръска лицето ѝ.

Всички около масата избухнаха в смях, а Кейн отиде до печката да напълни още една купа.

— За всеки случай направих повече — каза той и подаде купата на Доран, който я сложи пред нея с усмивка, заради която ѝ се прииска да му удари такава плесница, че и внуците му да я почувстват.

— Съжалявам, че не ти хареса — каза Доран.

— Няма нищо — отговори хладно тя, избърсвайки устните си. — Не те наех заради уменията ти в кухнята. Ще намеря други неща, с които да си полезен.

— Обзалагам се, че ще намериш — изсмя се от другия край на масата Касия и намигна хитро.

Лицето на Солара пламна и тя заклати енергично глава.

— Не, нямах предвид това.

— Да — изрече Доран, като сочеше от себе си към Солара и обратно. — Няма нищо...

— Никой не ви съди — вдигна ръка Касия. — Свалките са най-добрият начин да се бориш с лудостта по време на пътуване. Ако човек не увеличи ендорфините, липсата на слънчева светлина разбърква мозъка му.

— Значи *затова* имаш по един глупак на всяка станция. А аз мислех, че е просто проява на лош вкус — усмихна се иронично Кейн, облягайки се с лакти на масата.

Касия се завъртя толкова бързо, че се удари по лицето със собствените си расти.

— Не ми говори за вкус, долен плъх от кейовете! — извика тя. — Последната ти приятелка не можеше да върви и да дъвче дъвка едновременно.

— Е, а последният ти приятел имаше нос като на невестулка.

— Може би не носят му го правеше специален.

— Благодаря за визуализацията — направи физиономия Кейн. — Извинете ме, докато повръщам до смърт.

— Достатъчно! — изрева капитанът и Ейкорт се шмугна с главата напред в джоба му. — Ако вие двамата не можете да се държите както трябва, ще изпратя Рени да направи доставката на Песирус.

Касия ахна и седна и по-изправена.

— Песирус? Това днес ли е?

— Само за добри малки работници — насочи лъжицата си към нея капитанът.

Касия и Кейн се обърнаха един към друг с налудничави усмивки и изпищяха като деца. Двамата си поеха въздух едновременно и извикаха:

— Хелбери!

Солара и Доран се спогледаха.

— Тези двамата са странни — прошепна той, скривайки устни с дланта си.

Тя кимна. Поне този път бяха на едно мнение.

Касия хвана Кейн под ръка, сякаш преди малко не го бе нарекла плъх от кейовете.

— Трябва да дойдеш с нас — обърна се тя към Солара. — И прислужникът ти също. Ще бъде забавно.

Объркването сигурно се бе изписало ясно по лицето на Солара, защото Рени каза:

— Всяка пролет на Песирус се провежда фестивал на хелберито. Имаме договор за доставка на сироп от захарна тръстика от Орион.

— Добавят сироп към виното — обясни Кейн. — За да го омекоти малко. Може да се пие и направо, но е като магарешки ритник в устата.

— Вино от хелбери — изрече замечтано Касия. — Ароматно и сладко, и те стопля целия. Не може да се сравнява с нищо.

— Първо е доставката ви, след това плащането и чак след това забавленията — предупреди капитанът. — И внимавайте с пиенето, вие двамата. Не искаме повторение на миналата година.

Когато Солара попита Рени и капитана какво се е случило, те се ухилиха, но не отговориха нищо, а Касия и Кейн се изчервиха в десет нюанса на аленото. Двамата отбягваха да се погледнат, а след това

изведнъж „си спомниха“, че имат да вършат работа. Само след секунди бяха изчезнали.

— Сигурно е било хубаво — изрече замислено Солара, докато ги наблюдаваше как излизат. Можеше да разпознае кога някой подвива опашка от срам. — Или ужасно лошо.

Рени се засмя.

— Не бях сред зрителите...

— Нито пък аз — прекъсна го капитанът. — Благодаря на Създателя.

— ... но предполагам, че е било и двете.

Солара откри, че се усмихва. Наблизо имаше истински фестивал с храна и напитки, и игри. Тя претегли риска от това да се появи на обществено място срещу насладата от слънцето и ароматните плодове. Накрая слънцето и плодовете спечелиха борбата.

— Звучи забавно. Ще дойда.

Доран я бутна с лакът.

— И Доран също — добави тя. Колкото и да се страхуваше да прекара деня с него, не беше добра идея да го оставя сам. Можеше да намери начин да използва комуникационната система на кораба и да се свърже с Пазителите на Реда.

— Не е механик, а готвенето му може да ни убие, но дори и *той* може да пренесе няколко каси сироп.

* * *

Четири часа и две слънчеви системи по-късно Солара и Доран стояха в трюма на най-долното ниво и извиваха шии, за да поемат с поглед планината от каси с надпис ФЕСТИВАЛ НА ПЕСИРУС.

— Няколко каси? — отбеляза Доран. — Колко вино може да изпие една колония?

Солара трябваше да се съгласи. Ако се съдеше по количеството сироп, което трябваше да доставят, фестивалът сигурно беше популярен отколкото бе очаквала. В такъв случай може би не беше разумно да напуска кораба. Прехапа устни и надникна през отворената врата на трюма към хълмистия пейзаж отвън.

Гледката беше почти прекалено красива, за да вярва на очите си.

Чиста жълта слънчева светлина струеше над поля от окосена синьо-зелена трева, обсипана с лилави диви цветя. Тераформираните цветове не бяха съвсем както трябва, сякаш някой беше прекалил с яркостта и наситеността на телевизионен екран. Но след месец пътуване в космоса тялото ѝ жадуваше за прохладен бриз и топли слънчеви лъчи повече, отколкото жадуваше за следващата глътка въздух. Усети, че се навежда към рампата.

Със *сигурност* щеше да отиде.

— Задачата е лесна — каза Кейн, посочвайки към един палет на колела, паркиран отвън. — Просто подреждаме всичко отгоре, след това го завързваме и използваме помощната совалка, за да го превозим до мястото на панаира.

— Лесно — повтори намръщено Доран. Но не се оплака. Грабна първата касетка и излезе навън, след това се върна на бегом за друга.

Явно и той нямаше търпение за чистия въздух.

Кейн свали ризата си и я хвърли върху близкия парапет, точно когато пристигна Касия. Тя прехапа долната си устна и се втренчи в русите косми по гърдите му, но веднага се спря. След това извъртя очи и се сопна:

— Престани да се перчиш пред гостите и си облечи дрехите.

— Какво? — попита Кейн, разпервайки ръце. — Прането е чак утре, а това е последната ми чиста риза. — Той ѝ хвърли хитра усмивка и започна да свива и разпуска мускулите на гърдите си в потрепващ малък танц. — Мислиш, че имам нещо, с което да се перча?

Касия изпъшка, обърна се и грабна един сандък със сироп. Солара тръгна да помага, но Касия поклати глава.

— Капитанът ще ме одере жива, ако те оставя да ми вършиш работата. Защо не почакаш отвън? Там е по-приятно, отколкото тук вътре.

Солара нямаше нужда от убеждаване.

Тя забърза надолу по рампата, докато обувките ѝ стъпиха на тревата. След това не можа да се въздържа да не подскочи няколко пъти на място, само за да усети глухия кълтеж на пръстта под краката си. Никога не си бе представяла, че ще ѝ липсва нещо толкова обикновено като да стои на земята. Нищо не можеше да се сравни с това усещане. Дори и изкуствено създадените морави на „Зенит“.

Замаяна, тя вдигна лице към слънцето и си пое дълбоко въздух. Ветрецьт ухаеше приятно в сравнение с вонята на изгоряла каша, но ефектът намаляваше, колкото по-дълго стоеше навън. След това започна да усеща други миризми — остри и парливи като почистващи препарати — и усмивката ѝ изчезна.

Вгледа се в тюркоазната трева под краката си. Никога по-рано не бе ходила на колонизирана планета, но някои хора твърдяха, че тераформиращите химикали причиняват рак. Други казваха, че ако екосистемата на планетата не се разруши напълно, преди да започне тераформирането, нейните елементи може да се смесят с тези на земята и да се създадат нови токсини. Солара не знаеше дали нещо от това е вярно, но все пак реши да остане права, вместо да седне на тревата.

— Не е нещо особено — извика към нея Доран, докато товареше поредната каса. Хвърли поглед към пейзажа и отново тръгна към рампата. — Дори не са си направили труда да похарчат достатъчно, за да донесат птици.

Солара погледна към небето и разбра, че е прав.

Тъй като все още не беше открит извънземен живот, всички животни се транспортираха от Земята. А тук не се виждаше нито едно същество, разперило криле към облаците или кацнало в клоните, нямаше дори и насекоми. Не се чуваше чуруликане или жужене, което да изпълва ушите ѝ. Тишината беше притеснителна и тя се зачуди дали в новия ѝ дом на най-отдалечения край на галактиката бяха докарали птици, с които да населят новия си свят. Ако не, тя можеше да започне да събира средства и да си купи гълъби. И катерички. Също и пеперуди.

Все още правеше наум списъка с най-любимите си животни, когато групата свърши с товаренето на ремаркетото. Слязоха от рампата, облечени за фестивала — Доран с чист работен гащеризон, а двамата корабни работници в обичайните си памучни панталони и ризи. Кейн обясни, че в совалката има място само за двама души, така че тя и Доран трябва да се качат на ремаркетото.

Когато тръгнаха, седнали един до друг, поклащайки крака над ръба, Доран изпълна длан.

— Трябват ми няколко горивни чипа.

— За какво? — изгледа го скептично Солара.

— Какво значение има? — сопна се той. — Те са си *мои*.

— Не и докато са около *моя* врат — напомни му тя. За момент той остана втренчен в огърлицата, сякаш се изкушаваше да я изтръгне, и тя я закри с ръка, втренчвайки се предупредително в него. — Нямам нужда от уред за зашеметяване, за да ти счупя носа.

— Добре — намуси се той. — На фестивала има комуникационна будка. Искам да се свържа с баща ми.

Тя се страхуваше точно от това.

— Не — каза тя. — Може да се обадиш от следващата станция.

— Но това е след дни!

— И?

— И до тогава ще е решил, че съм умрял. В случай че си забравила, аз изчезнах без никаква следа.

— Сигурна съм, че може да преживее няколко дни без новини за теб.

Доран я погледна така, сякаш ѝ бяха пораснали рога.

— Не знаеш много за семейството ми, нали?

Тя му отговори със същото изражение.

— Сигурно съм пропуснала този урок в училище.

— Баща ми е всичко, което имам — измърмори Доран, обръщайки глава настрана. — Ние сме близки. Достатъчно близки, за да знам, че в момента се побърква от притеснение дали съм добре.

Солара опипа огърлицата си и се втренчи в тревата, която се движеше под висящите ѝ от ремаркетото крака. Усети съчувствие към Доран, заедно с огромна завист. Като се изключи сестра Агнес, никой на Земята нямаше да го е грижа дали тя ще се върне, дори и родителите ѝ. Спомни си, че беше казала на Доран, че няма да липсва на никого, защото животът му беше без значение. Но той имаше значение, поне за баща му.

— Добре — реши тя. — Но и аз ще дойда с теб. Нито дума за мен или за случилото се на „Зенит“.

— Искаш да кажеш за това как аз се опитах да ти помогна, а след това ти ми заби нож в гърба? — изсмя се сухо той. — Не се тревожи. Устните ми са запечатани.

— *Да ми помогнеш?* — ахна тя, а цялото ѝ съчувствие се превърна на прах. — Така както аз си го спомням, ти почти ми помогна да започна живот на уличница.

— Не преувеличавай — каза той. — Ако не бях аз, все още щеше да си на Земята и да молиш някой да те вземе със себе си.

Тя примигна срещу него, шокирана. Той наистина ли виждаше нещата така?

— Ти проявяваше повече съчувствие към кучето на приятелката си, отколкото към мен — каза тя. — Може би оттогава съм взела някои погрешни решения, но това, което направих аз, е нищо в сравнение с начина, по който ти ме тъпчеше цял месец. Хората не се отнасят така един към друг.

— Много си наивна — присмя ѝ се погледът му. — Хората вършат и много по-лоши неща.

— Може би. Но аз ти се доверих.

Това сякаш достигна до него. Той се вгледа в земята, скривайки се зад черните кичури коса, които паднаха върху лицето му.

— Нека се съсредоточим върху това да стигнем до следващата станция — каза Доран и подръпна ухото си. — След това никога вече няма да се видим.

— Нямам нищо против.

И двамата не казаха нищо повече, докато ремаркетото не спря на мястото на панаира.

Помощната совалка кацна до тях и Кейн откачи теглича, а Касия тръгна, подскачайки — наистина подскачайки, — да прибере парите. Техните усмивки помогнаха на Солара да подобри настроението си. Тя си напомни защо е тук — ароматни плодове и слънце.

Дори и Доран не можеше да развали това.

Скочи от количката и се обърна да разгледа панаира.

Познатата гледка на бели палатки и дървени сергии я накара да се усмихне. Припомни ѝ за стотиците сергии с пържена риба и панаирите, където бе продавала билети, за да събере пари за груповия дом, в който живееше. В този ранен час празненството все още не беше започнало, но невероятната миризма на пържено тесто вече се носеше из въздуха. Този аромат ѝ напомни на поничките на сестра Агнес, изпържени до златисто и поръсени допълнително с пудра захар. Хранениците на епархията не получаваха много лакомства, но поничките бяха едно от тях и Солара ги очакваше с нетърпение всяка година.

Внезапна топлина опари очите ѝ. Никога не бе мислила, че монахините ще ѝ липсват, но я болеше, като си помислеше, че няма да ги види повече. Те я обичаха по свой собствен начин. И честно казано, тя невинаги бе правила това лесно за тях.

— Плачеш ли?

Гласът на Доран я върна в настоящето.

— Не — отговори Солара, избърсвайки очите си. Тя тръгна пред него през лабиринта от палатки и извика през рамо. — Да приключим с това, преди да започне панаирът. После те оставям.

Не след дълго откриха комуникационната будка. Тя свали един горивен чип от огърлицата си и помоли служителя да го размени за една минута връзка — повече от достатъчно време, за да може Доран да каже на баща си, че е добре. Служителят ѝ върна ресто в местна валута и отключи вратата от фибростъкло.

Доран надникна в стаичката с размер на килер и се намръщи.

— Тясно е.

— Трябваше да помислиш за това, преди да платя — каза тя и влезе вътре.

Отделението приличаше на стара фотографска будка с подвижен стол пред малкия екран. Доран седна, а Солара остана права, притиснала гръб към отсрещната стена, извън обсега на камерата. Екранът светна и Доран набра номера на баща си.

Не се случи нищо.

— Връзката неуспешна — прочете на глас той. — Номерът недействителен. — Доран вкара информацията още два пъти със същия резултат. — Това е странно. Ще трябва да се обадя на Ейва.

— На кого? — попита Солара, но след това си спомни. — А. Розова коса, черна душа.

Доран я погледна ядосано и набра новата информация. Втората връзка бе осъществена почти мигновено, последвана от задъхано „Ало?“. Солара протегна шия към екрана точно навреме и видя как очите на госпожица Депол изведнъж се отварят широко.

— Дори! — изпищя момичето, след това понижи глас до съскане. — Какво правиш? Полудя ли?

Това не беше реакцията, която Солара очакваше, а ако съдеше по разтворените устни на Доран, той също беше учуден. Приятелката му

не изглеждаше разтревожена от изчезването му, нито особено щастлива да го чуе.

— Аз... ъм... — заекна той. — Искам да предадеш съобщение на баща ми.

— Къде си? — попита тя вместо „Добре ли си?“.

— На Песирус, но отивам на Обсидиан. — Той се наведе напред и натърти: — Ще бъда на следващата станция след три дни. Кажете на баща ми да осигури кораб, за да мога да довърша задачата си. Той ще знае какво значи това.

Госпожица Демпол отговори сякаш не бе чула нито дума от това, което той каза.

— Какво стана с момичето, което нае? — попита тя. — Малката грозничка прислужница с мръсните дрехи. Не си... — тя преглътна — я убил, нали?

— *Какво?* — отскочи назад Доран. — Разбира се, че не!

Солара стисна устни, опитвайки се да не се засмее при мисълта за Доран, който използва идеално поддържаните си ръце, за да я убие.

Никога нямаше да го направи. Можеше да си счупи някой нокът.

Госпожица Демпол не изглеждаше убедена.

— Тогава къде е тя?

— Тук, до мен. Съвсем жива.

— Дошла е с теб? По свое собствено желание?

Доран хвърли язвителен поглед към Солара и тя сложи пръст на устните си, напомняйки му да пази в тайна споразумението им.

— Не съм я отвлякъл — измърмори мрачно той, — ако това ме питаш.

— Тогава е по-глупава, отколкото мислех — каза госпожица Демпол. — Да помага на беглец, след като вече има досие.

Веждите на Солара подскочиха в идеален синхрон с тези на Доран.

— На кого да помага?

— Дори, знаеш, че те обичам, но не мога да се замесвам. — Приятелката му навигира един розов кичур около пръста си. — Разбираш ме, нали?

Доран кимна разсеяно, а страните му пребледняха. Солара махна с ръка, за да привлече вниманието му и изрече само с устни „Беглец?“, но той гледаше право през нея.

— Линията сигурна ли е? — попита той.

— Напълно — обеща госпожица Демпол. — И няма да кажа на никого, че си се обаждал.

— Да, моля те, недей. Какво стана, след като слязох от кораба?

— Все още се опитват да те екстрадират заради всичките обвинения на Земята — прошепна Ейва. — Когато си тръгна, започнаха да проследяват всички кораби, които...

Предплатената им минута свърши.

Докато Доран сумтеше, хванал с ръце главата си, Солара се замисли за това, което ушите ѝ се опитваха да възприемат... на което тя все още не можеше да повярва. Доран беше беглец от закона? Доран Сполдинг — господин *за разлика от теб, аз не съм долен престъпник* — беше нарушил закона?

— Какво си направил? — попита го тя.

— Нищо — прошепна той. — Кълна се.

— Разбира се. Всички казват така.

Тя си спомни как по интеркома на станцията бяха повтаряли „Пътникът Сполдинг да се яви на кораба си“. Пазителите на Реда не бяха разтревожени за наследника на трона на Сполдинг. Опитваха се да го екстрадират. А тя му беше помогнала да избяга.

— Корабът, който ни преследваше снощи — осъзна Солара и сърцето ѝ се сви. — Те искаха *теб*, не мен. — Кое то всъщност изобщо нямаше значение, защото ако ги хванеха, всички на борда на „Банши“ щяха да изгният в затворническа колония. — А ти току-що каза на приятелката си къде сме.

Кабината сякаш се сви около нея и за първи път тя разбра как се чувства Доран в тесни пространства. Отвори рязко вратата и залитна навън, примигвайки на слънцето, докато се въртеше несръчно в кръг.

— Трябва да тръгваме — каза тя. Не знаеше къде се намира най-близкият патрул на Пазителите на Реда или колко време щеше да им трябва, за да стигнат до Песирус, но часовникът вече тиктакаше. — Какво ще кажем на екипажа?

— Нищо — отговори Доран зад гърба ѝ. Той излезе от кабината по-спокоен, отколкото имаше право да бъде който и да е беглец. — Не трябва да разбират кой съм.

— Трябваше да прекараме тук целия ден — напомни му Солара. — Как да ги убедим да си тръгнат?

— Лесно. Ще излъжа. — Той кимна към будката. — Току-що съм получил вест, че баба ми умира и трябва да отида колкото може по-бързо до най-близката станция, за да взема кораб към Земята. Ние сме си платили. Чу капитана — бизнесът е на първо място.

— Но вече не може да отидеш на тази станция — каза Солара. — Приятелката ти знае...

— Разбира се, че мога. — Доран мина покрай нея и закри обратно по пътя, по който бяха дошли. — Защото тя няма да каже на никого.

— О, моля ти се! — Солара тръгна след него, дърпайки го за ръкава. — Глупачката ще запее на секундата. Залагам си парите... — Тя замълча, когато едно движение между палатките привлече погледа ѝ. Когато надникна през следващата пролука, Солара забеляза две познати туфи расти да се развяват на вятъра зад собствениците им, които хвърчаха към совалката на „Банши“ сякаш дяволът е по петите им. — Касия и Кейн — посочи тя към тях. — Нещо не е наред.

Двамата с Доран забързаха в тази посока, а когато видяха, че вратите на совалката се отварят и Кейн се хвърля на пилотската седалка, се затичаха с всички сили. Двигателите веднага заработиха, заливайки ги с вълна топъл въздух.

— Чакайте! — изкрещя Солара, махайки с ръка.

Касия я видя точно преди да скочи на пасажерското място. След като погледна бързо в обратната посока, тя се размаха да побързат, посочвайки към задната врата, която бе започнала бавно да се вдига. Солара затича по-бързо, а по кожата ѝ преминаха студени тръпки от страх.

От какво бягаха?

Когато стигна до задната врата, тя се бе вдигнала напълно, разкривайки тясното пространство за товари зад двете седалки отпред. Без да се бави, тя се хвърли на пода и се стегна в очакване на удара от тялото на Доран. Той се приземи наполовина върху нея, изкарвайки въздуха от дробовете ѝ, а совалката се издигна рязко, докато задната врата все още беше отворена.

— Хванете се за нещо — извика Кейн, насочвайки кораба рязко наляво.

Солара сграбчи облегалката на пасажерската седалка с една ръка и хвана Доран през кръста с другата. Той преплете единия си крак в

нейните и двамата се вкопчиха, за да не изпаднат, докато вратата постепенно се затваряше.

— Внимание, капитане — извика Касия по комуникационната връзка. — Връщаме се спешно. Дейва са тук. Бяха пеша, като ги видях, но сигурно и корабът им е наблизо. — Гласът ѝ пресекна и тя повтори: — Дейва са тук. Чуваш ли ме?

Произнасяше го *дей-ва*, дума, която Солара не беше чувала никога по-рано.

Капитанът отговори с ругатня и веднага се чу ревът на двигателите на кораба.

— Не си правете труда да кацате — нареди той. — Ще ви посрещна по пътя. Използвайте тегличните въжета, за да се скачите. С малко късмет ще сме далече преди да излетят.

— Разбрано — отговори Касия.

— Хапчетата ти в теб ли са? — попита капитанът с гробовен глас.

— Не — отговори задавено Касия. — Мина толкова много време, че се надявах...

Той изруга отново и прекъсна връзката.

Солара се опита да преглътне, но гърлото ѝ беше пресъхнало. Усети ударите на сърцето на Доран до рамото си и прошепна:

— Какво е Дейва?

— Не знам. — Той все още беше задъхан от лудешкия им бяг през панаира. — И не искам да разбера.

За втори път бяха на едно и също мнение.

Скоро подът избумтя и пред тях се появи „Банши“. От совалката се протегнаха две метални въжета, които се закрепиха за главния кораб със силно тракане, което разтърси трюма. Внезапно чувство за пропадане, последвано от познатото пищене на „Банши“ показва на Солара, че корабът е увеличил скоростта в атмосферата, без да си направи труда да изчака совалката да влезе вътре. Имаше само една причина капитанът да злоупотребява така с оборудването си и отговорът я накара да потрепери.

Когато въжетата ги плъзнаха вътре, те изпълзяха от совалката и минаха през вратата, водеща към трюма на кораба, а след това изтичаха по стълбите към кухнята.

Там ги чакаше Рени. По челото и горната му устна блестеше пот и ръката му трепереше, когато им подаде четири огърлици от влакнести връвчици, на всяка от които имаше черна висулка, не по-голяма от нокът. Касия и Кейн взеха по една и си ги сложиха, промушвайки през тях растите си. Солара забеляза, че Рени също има такава, но я беше сложил под ризата си.

— Какво е това? — попита го тя.

Той се приближи. Висулката бе нещо подобно на медальон с капаче. Отвори я и Солара видя вътре капсула колкото грахово зърно.

— Добрият стар цианид — отговори Рени. Когато очите ѝ се разшириха, той разтвори сакото си и разкри пулс-пистолет, затъкнат в колана си. — Няма да се предадем без бой. Това е само предпазна мярка. Ако те заловят, трябва само да захапеш това и всичко ще приключи за няколко минути.

— Хапче за самоубийство? — Солара се втренчи в миниатюрното топче, толкова невинно, че можеше да мине за ментов бонбон. Той наистина ли предлагаше тя да отнеме собствения си живот, вместо да се предаде? Не можеше да говори сериозно. Но колкото и да ѝ се искаше да повярва, че това е някаква сложна шега, отсъствието на цвят по лицето на Рени не ѝ позволяваше.

Доран сигурно се чувстваше по същия начин, защото устните му едва помръдваха, когато попита:

— Кой ни преследва? И какво ще направят, ако ни заловят?

Преди Рени да успее да отговори, корабът загуби скоростта си и инерцията ги запрати на пода на кухнята. Солара си удари лакътя, което запрати стрели на остра болка по цялата ръка. Тя извика и притисна ставата, оглеждайки се из стаята за дим или примигващи светлини — какъвто и да е признак, че са ударени. Различи само едва загатнато съскане във въздуха, но не знаеше дали това е добър знак или не.

По интеркома се чу гласът на капитана.

— Увеличих скоростта прекалено много и нещо изгоря — каза той. — Лара, докладвай за положението в машинното помещение.

Солара се изправи на колене и каза на Доран да отиде там с инструментите ѝ. Но преди да излезе от кухнята, Рени я спря и сложи въженцето на шията ѝ.

— За всеки случай — каза той.

Ако не успея да поправа ускорителя — помисли си тя, — всички ще умрем.

Сърцето ѝ заби лудо, а дланите ѝ се вледениха. Солара свали огърлицата и му я върна, а когато той се опита да възрази, тя се обърна и се втурна надолу по стълбите.

Сега не можеше да си позволи провал.

ОСМА ГЛАВА

Доран се препъна два пъти, докато тичаше към машинното помещение, но инструментите бяха стиснати под мишницата му толкова здраво, колкото всяка топка, която бе носил към главата линия на терена. Ако имаше начин да накарат тази таратайка отново да тръгне, той беше готов на всичко, за да помогне това да се случи. Нямахше намерение днес да яде цианид.

Той се спря пред отворената врата и срещна погледа на Солара. Повредата сигурно беше сериозна, защото тя стоеше неподвижна, стиснала парче метал в едната си отпусната ръка, а в очите ѝ блестяха сълзи. Свистенето на движещите се части в съседната стая заглушаваше шума от дишането ѝ, но гърдите ѝ се надигаха и отпускаха достатъчно бързо, така че Доран разбра, че ако тя не излезе от това състояние, ще припадне.

— Какъв е проблемът? — попита той колкото може внимателно. Искаше да ѝ изкрещи, да ѝ каже да престане да стои така и да направи нещо, по дяволите, но очевидно тя беше достатъчно притеснена. Ако я притиснеше още малко, можеше напълно да изключи.

Солара не помръдна, само погледна към частта от двигателя в ръката си.

— Един от лостовете се е счупил.

— Можеш ли да го поправиш?

— Да. — Тя кимна и по бузата ѝ потече една сълза. — Ако имах шест часа.

— Направи нещо временно — каза той. — Поправката няма нужда да е завинаги, само докато се измъкнем от тук.

Тя вдигна изцапаната с масло част, за да му я покаже.

— Без този лост няма какво да крепи ускорителя към двигателя. Не мога да поправа това с изолирбанд.

— Можеш ли да го закрепим на мястото му?

— Не и когато двигателят работи. В момента е изключен.

По високоговорителя се чу гласът на капитана.

— Някакъв напредък?

— Работим по въпроса — отговори Доран в момента, в който Солара каза „Не“.

— Не ви притискаме — каза Роси. — Но всеки момент ще се сдобием с много неприятна компания.

— Дайте ни една минута — извика Доран и хвана Солара за ръцете над лактите. Тя несъмнено беше умна и находчива. В момента ѝ трябваше малко повече увереност. В един кратък миг му хрумна, че това може би нямаше да е проблем, ако не я беше мачкал толкова много години, но той отхвърли тази мисъл и я разтърси окуражаващо.

— Чуй ме — каза той. — Гледах те, когато поправяше гравитационния механизъм. Ти се гениална. Ще се справиш и с това.

— Това е различно. Той не беше счупен.

— Единствената разлика е стресът този път. Ако не беше изпаднала в такава паника, вече щеше да си го оправила. Искам да си поемеш въздух, да го задържиш, да преброиш до десет и да опиташ отново. — Той я стисна по-силно. — Става ли?

Тя кимна, изду бузи и задържа дъха си, докато той броеше от десет до едно. Доран знаеше, че Дейва ги приближават, но пропъди страха си и се съсредоточи в единствения им шанс за оцеляване — да върне Солара обратно в играта.

— Готова ли си? — попита той, когато стигна до едно.

— Мисля, че да — издиша всичкия въздух тя.

— Можеш да го направиш — напомни ѝ той. — Какви са трудностите?

След като помисли малко, тя взе едни клещи от комплекта с инструментите си и ги насочи към двигателя.

— Първо трябва да извадя лоста, който се е счупил вътре в ускорителя.

Звучеше лесно.

— Аз ще го направя. Ти ще се заемеш със следващото препятствие.

Той взе клещите и коленичи на пода, за да извади счупения лост. Изваждането му беше почти като изваждането на треска — една много мазна, хлъзгава треска с размерите на палеца му. Когато извади лоста, Солара беше измислила временен заместител.

— Не е толкова широк, колкото трябва — каза тя, докато въртеше дръжката на един ключ около края на счупения ускорител. — Но може да издържи няколко часа.

— Докладвайте! — изрева интеркомът.

— Почти сме готови — извика Солара. — Още една минута...

— Нямаме толкова време — изрева капитанът и корпусът се изпълни с противен звук, който сякаш идваше от корабна сирена. — Опитват се да се скачат. Така че сега или никога.

Солара притича до двигателя и постави ускорителя на мястото му, след това щракна и двете закопчалки върху удължаващите лостове.

— Ако са достатъчно близо, за да се скачат — извика тя на капитана, — тръстерите ни ще ги отблъснат. Пали!

Двигателят започна да се върти шумно, все по-бързо и по-бързо, докато отделните му части се превърнаха в неясно сиво петно. Малкото пространство се изпълни с непоносима горещина. Доран излезе в трюма, а когато и Солара го последва, той хлопна вратата зад двамата.

— Запуши си ушите — извика тя през шума.

Закри ги части от секундата преди да прозвучи ужасен писък и подът да изчезне под краката му. Той се плъзна по гръб и се удари в стената, оставайки залепен за нея от самата сила на скоростта, заплетен на топка със Солара, докато корабът се изстрелваше напред като куршум от пушка.

Доран затвори очи, наслаждавайки се на шумовете.

Ускорението никога не му бе харесвало толкова.

* * *

Тази нощ, когато капитанът беше приземил кораба в още едно ужасно скривалище, Доран и екипажът се събраха в дневната, за да измият ужаса на деня с топъл „Кристалин“. Но въпреки възглавниците на столовете и представата за камина с пращящ огън, те изобщо не се чувстваха уютно.

— Кротуваха си месеци наред — обади се капитанът от мястото си, докато галеше абсурдното същество, което наричаше захарна мечка. Ейкорт седеше на дланта му, навила дългата си опашка около

палеца му, без да знае колко близо е била този ден до това да гризне от едно отровно лакомство. — Какво правеха на Песирус?

— Може да са ни чакали — отговори Рени. — Знае се, че всяка година доставяме сиропа.

На Доран му беше омръзнало да се мъчи да получи отговори със заобикалки. Щом Солара не питаше, щеше да го направи той. Наведе се напред и погледна капитана право в очите.

— Кой са тези Дейва и защо ви преследват?

При този въпрос капитан Роси прибра „бебчето“ си в джоба, сякаш искаше да я защити.

— Когато искаш някого мъртъв, намираш наемен убиец — изрече тихо той. — Когато искаш някой да пици, докато гласните му струни се скъсат, наемаш Дейва.

Солара вдигна поглед от мястото, където беше седнала на пода, превита над ускорителя на кораба с поялник в едната ръка и счупения лост в другата.

— Значи са убийци?

— Предполагам, че може да се нарекат и така — отговори капитанът. — Понеже все пак убиват хора.

— Накрая — добави Рени.

— Кого от вас преследват? — попита Доран, оглеждайки стаята. Касия и Кейн не говореха много. Двамата седяха до масата за игра и всеки от тях се взираше в картите в ръцете си, но все още не бяха започнали да играят. Очите на Кейн изглеждаха особено потайни и никога не се спираха върху лицето на човека срещу него за повече от секунда. Доран залагаше на него. Може би с мазната си усмивка бе прельстил жената на погрешния човек.

— Не знаем — отговори капитанът. — Но това няма значение.

— Защо?

— Защото току-що изпържихме корпуса им и ги запратихме в пространството. Благодарение на теб — усмихна се капитанът към Солара.

— Заслугата не е само моя — възрази тя. — Ако Доран не беше запазил спокойствие...

— Значи ми казвате, че целият кораб е набеязан? — прекъсна я Доран.

— За унищожаване — кимна капитан Роси.

— И още по-лошо — измърмори Касия зад картите. — Ако Дейва те хванат, смъртта ще ти се струва като отиване до магазина за бонбони.

— Как изглеждат? — попита Солара, взирайки се в корабните работници. — Изобщо не видях от кого бягаме.

Доран зачака отговора.

Кейн се обади за първи път, въпреки че погледът му не се отдели от картите.

— Можеш да ги различиш по металните топчета по слепоочията им. — Той потупа с пръст главата си отстрани. — Блокери на префронталната кора на главния мозък. Потиска онази част от мозъка, която контролира вината и съпричастието.

Солара зяпна с отворена уста.

— Това е...

— Тревожно — довърши Доран.

— И затова вършат толкова добре работата си — каза Кейн.

Това беше достатъчно. Доран щеше да се махне от тази таратайка колкото можеше по-скоро.

— Още колко време ще сме тук? — обърна се той към Солара.

Тя изключи поялника и огледа лоста, който току-що беше закрепила.

— До сутринта. Искам да подсиля и другата страна.

— Колко далече е най-близката станция? — попита той капитана.

— От тук са няколко дни — отговори Роси.

— Хубаво. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Солара стана от пода и му направи знак да я последва.

— Извинете ни — каза тя на останалите. — Двамата с Доран трябва да обсъдим някои подробности от договора, защото се разделяме преди Обсидиан.

Той нямаше представа какво иска да каже с това, но тъй като не искаше да прекара вечерта в компанията на бегълци, белязани да умрат, с удоволствие я последва в стаята им. Вратата едва се беше затворила, когато тя се нахвърли върху него.

— Идеята е лоша — прошепна яростно тя. — Трябва да тръгнем в обратната посока, далече от там, където злата ти приятелка мисли, че отиваме.

— Не е зла! Линията беше сигурна и аз ѝ имам доверие — извъртя очи Доран.

— Е, а аз не — каза Солара. — И не само твоята глава е на дръвника. Както посочи твоята розовокоса принцеса, аз имам досие. Знаеш ли какво ще стане, ако ме хванат?

— Да, ще отидеш в затворническа колония. Което, ако не греша, е за предпочитане пред смърт чрез изтезания.

— Не особено.

— Не познаваш Ейва. Тя няма да каже на никого.

— Ти наистина си като дете — поклати глава Солара.

Гневът му пламна и гореща вълна заля лицето му.

— Няма да променяме курса, така че млъкни.

Той ѝ обърна гръб и започна да рови из касите с покупките — които на практика бяха негови, — търсейки ценни неща. Пазителите на Реда сигурно бяха замразили авоарите му и пречеха на баща му да изпрати помощ, затова трябваше да бъде по-находчив, ако искаше да намери начини да стигне до Обсидиан.

— Не пипай нещата ми — нареди тя. — Ще ти дам пари.

Щеше да се засмее, ако дробовете му не се бяха стегнали в гърдите му. Лъжливо обвинение и заплаха от надвиснала смърт можеха да имат този ефект.

— Колко щедро от твоя страна — каза той и проблясък на лъскав плат привлече погледа му. Той приглади копринената материя. Каквото и да беше, изглеждаше скъпо. — Това вечерна рокля ли е?

— Не е важно — тя грабна капака на касата от ръката му и го затръшна, като едва не го удари по пръстите. — Трябва да се съсредоточиш. С една шепа чипове няма да стигнеш далече. А след това какво? Дори и *ти* не можеш да се оправяш само с хубостта си. Не и тук.

Думите ѝ разбудиха притесненията, които вече бълбукаха в стомаха му, но той сви рамене с престорено безразличие.

— Ако баща ми не ме посрещне на станцията, просто ще отида на Обсидиан. Там имам скрит частен кораб. Това беше планът от самото начало. Трябваше да го намеря и след това да отида на място, чиито координати ми даде баща ми.

Скри от нея, че координатите са в далечните райони. Вече беше споделил прекалено много и не искаше тя да го моли да я закара до

там. Идеята Солара да му бъде постоянна спътница на кораба накара окото му да започне да потрепва.

— Транспортът е най-малкият ти проблем — каза тя. — Ако Слънчевата лига иска да те екстрадира, вероятно има награда за главата ти. Замислял ли си се за това?

Не, не се беше замислял. А сега сърцето му заби толкова силно сякаш искаше да изскочи.

— Хайде, Доран. Използвай ума си.

— Какво предлагаш? — сопна се той. — Понеже ти имаш всички отговори, очевидно.

Тя седна на края на леглото и каза:

— Остани тук.

— С теб?

— На „Банши“ — поясни тя сякаш имаше разлика. — Пътуването ти вече е платено. А и екипажът не обича Пазителите на Реда.

— Същият този екипаж, за който каза, че може да иска откуп за мен? Тези, които са мишена за група садистични терористи? Предлагаш да се доверя на тях?

— По-добре дяволът, когото познаваш...

— Ще поема риска — реши той. Ако не друго, поне щеше да се отърве от онези Дейва.

Солара направи физиономия, която казваше „Погребението си е твое“, след това легна с ръце под главата си.

— Е, какво си направил? — попита тя. — И не ми казвай пак, че си невинен, защото не ти вярвам.

— А *ти* какво си направила? — попита Доран и посочи към покритите с ръкавиците й кокалчета.

Както обикновено, този въпрос я раздразни.

— Не е твоя работа.

— В такъв случай и аз съм невинен — каза той с язвителна усмивка.

Тя въздъхна разочаровано и се обърна към стената.

Въпреки че Солара не му вярваше, Доран бе казал истината. Той винаги бе стоял далече от неприятностите заради акционерите на Сполдинг. Не можеше да преброи отказаните покани за уикенди с приятели в градовете с червените фенери, където няколкостотин

кредита можеха да купят достатъчно поквара, за да му стигне за цял живот. А това дори не беше и незаконно. Освен това беше завършил с отличие най-престижния колеж в Тексас, като през това време играеше и в университетския футболен отбор и беше на стаж в компанията на баща си.

Обвинението сигурно беше някаква грешка.

— Защо Обсидиан? — попита Солара. — Това не е място, където отиват бегълците, за да се скрият.

Отново трябваше да признае, че е права. Плажовете на Обсидиан привличаха повече туристи от планетата Дисни. Но баща му беше оставил там кораба и ако Доран не успееше да се свърже с него и да направят друга уговорка, щеше да се наложи да отиде там.

— Не знам всички подробности, но тази задача е супер важна. Баща ми каза, че не може да я повери на никого друго.

— Звучи ми тайнствено — обърна се с лице към него Солара.

— Всъщност не — отговори той. — Част от стажа ми беше да посещавам нови планети и да донасям мостри от руди за изследване. Компанията не говори много за тези мисии заради конкуренцията.

— Но не мислиш ли, че съпадението е подозрително? Откъде знаеш, че тази задача не е свързана с обвинението ти?

— Защото баща ми няма да ми причини това — каза той. — А и няма нужда да правим нищо незаконно, след като вече контролираме доставките на гориво за Лигата.

— Успелите хора също могат да станат алчни. Винаги искат повече.

Двуличието в това изявление го стресна толкова, че не можа да не се разсмее.

— Ти носиш огърлица буквално направена от откраднатите от мен пари и ми четеш лекции за алчността?

Солара седна толкова бързо, че Доран си помисли, че може да се нахвърли върху него. Той се отдръпна назад, но тя остана на леглото и вдигна двете си ръце над главата, за да развърже кожената каишка.

— Ето — каза тя, бутайки огърлицата в ръцете му. — Твоя е.

Доран взе горивните чипове, преди да е променила решението си.

— Това не значи, че вече сме равни — изрече той, докато ги напъхваше в джоба си.

— О, ние никога няма да сме равни. — В очите ѝ проблесна някаква злокобна мисъл. — Но това няма да ми попречи да опитвам — каза тя, облегна се на възглавницата и добави: — Донеси ми чаша чай.

— Моля?

— Чай — повтори тя. — Веднага.

— Вземи си сама проклетия чай.

— Доран, във всеки нормален ден ми се иска да те бутна пред бърз трамвай — предупреди го тя. — Но днес ми отнеха възможността да пия ароматни плодове и ми дадоха капсула за самоубийство. Така че не ме подлагай на изпитание.

— Добре — отговори той и стисна челюсти. — Искаш чай? Ще го направя наистина специален, само за теб.

Доран се втурна ядосано към кухнята и започна да рови из чекмеджетата, докато намери пакетче чай. Никога по-рано не беше приготвял чай, но разбираше основната идея — напълваш чаша с гореща вода и потапяш пакетчето няколко пъти в нея. След десет минути се върна в стаята им с тенекиена чаша в ръка.

— Изпий го — рече той, след което се наведе към нея и добави: — Предизвиквам те.

Чаят не беше замърсен, но нямаше нужда тя да го знае.

Солара му върна чашата с почервеноло от гняв лице. Нямаше да го учуди, ако от ушите ѝ беше започнала да излиза пара.

— Нямам търпение да си тръгнеш — изрече с усилие тя.

— Е, значи все пак имаме нещо общо — отговори Доран.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Доран прекара останалите няколко дни, избягвайки всичко, което имаше два крака. Това не беше лесно, защото този, когото най-малко харесваше, редовно се изтягаше на леглото над него. Точно в този момент Солара спеше по корем с разперени на матрака ръце, а единият ѝ гол крак висеше от ръба. Тя измърмори нещо в съня си и замахна под одеялото, а след това отново се унесе, оставяйки юмрука си да се клати над главата на Доран.

Сякаш двойното легло не ѝ беше достатъчно, та трябваше да навлиза и в неговото пространство на пода.

Той погледна намръщено ръкавиците ѝ, чудейки се дали някога изобщо сваляше проклетите неща. Доколкото я познаваше, сигурно ги носеше и под душа. Това, което беше направила, сигурно е наистина ужасно, щом не позволяваше на никого да види кодовете на присъдата ѝ. И ако това беше истина, значи той правилно бе решил да прекрати договора им. Искаше му се да беше видял по-добре татуировките ѝ на „Зенит“, защото умираше от любопитство.

„След днес няма да има значение — каза си той. — Никога вече няма да я видя.“

„Прав ѝ път.“

Без да обръща внимание на внезапната тежест в стомаха си, той прибра завивките от пода. С малко късмет тази вечер щеше да спи на истинско легло, в стая само за него. Може би с баня към нея и неограничено време за ползване. Странно как преди седмица никога не би нарекъл къпането лукс. Сега бе готов да размени цялото шампанско в този квадрант на галактиката за един дълъг, горещ душ.

Примирен, че и днес трябва да се задоволи само с избърсване с гъба, той се запъти към банята. Когато се върна, Солара седеше в леглото и търкаше сънените си очи.

— Добро утро — поздрави го дрезгаво тя. След това сигурно си спомни, че не си говорят, защото веднага се намръщи. Но с отпечатъка

от възглавницата на бузата и ореола от коса, който стърчеше от плитките ѝ, ефектът беше повече сладък, отколкото заплашителен.

— За последен път се събуждаме заедно — каза той. — Трябва да се радваш.

— Усмиввам се вътрешно — отговори тя, протягайки ръце над главата си.

Доран намери една раница и сложи в нея тоалетни принадлежности и два чифта работни дрехи. Понеже целият му багаж все още беше на „Зенит“, нямаше какво друго да прибира.

— Това се казва да пътуваш с малко багаж — измърмори той, захвърляйки раницата в ъгъла.

Солара дръпна един конец на ръкавицата си.

— Все още можеш да размислиш.

— Знам — отговори той. Но ако искаше сърцето му да не се разтупти лудо, не можеше да започне да се съмнява. — Решението ми е взето.

— Късмет, тогава. — Тя продължи да гледа надолу и добави: — Знам, че не сме приятели или нещо такова, но се надявам при теб всичко да се оправи.

Доран се загледа в нея. Сигурно не ѝ беше лесно да изрече това и въпреки всичко, което беше направила, той усети някакво уважение към нея.

— И аз ти желая същото — отговори той и наистина го мислеше.

През следващите няколко минути те отбягваха погледите си, докато по интеркома не се чу гласът на капитана.

— Пътниците да се явят на мостика.

— Предполагам, че се отнася за нас — вдигна очи Доран.

— Ще ми подадеш ли панталоните?

Той ги хвърли на леглото и изчака отвън, докато тя се облече. След това тръгнаха без да разговарят към мостика, където ги чакаше целият екипаж.

Мълчанието, което ги посрещна, беше сигнал, че има проблем.

Касия и Кейн седяха с гръб към вратата на пилотската кабина и всеки от двамата внимателно изучаваше болтовете в стената. Първият помощник беше седнал на ръба на навигаторското си място и бършеше очилата си отново и отново, а капитанът стоеше наблизко, облеган на патерицата си.

Никой не се усмихваше — дори и Рени.

— Какво става? — попита Доран.

Капитанът кимна рязко.

— Няма лесен начин да го кажа, така че няма да ви залъгвам.

Разкрит си.

— Разкрит ли? — не разбра Доран. — В какъв смисъл?

Солара се приближи до него, повдигна се на пръсти и прошепна:

— Значи, че знаят тайната ти.

С разтуптяно сърце той се огледа наоколо, търсейки оръжие или въжета — признаци, че възнамеряват да го задържат за откуп. Когато не видя нищо такова, Доран въздъхна с облекчение.

— Значи знаете кой съм?

— Винаги сме знаели — каза Рени. — Още от първата вечер, когато Пазителите на Редата стреляха по нас. Търсеха изчезнал пътник от „Зенит“ на име Доран Сполдинг. Не беше трудно да съберем две и две.

— Защо не казахте нищо? — наклони невярващо глава Доран.

— Не е наша работа — отговори капитанът. — Но не те извиках заради това. — Той извади един таблет от якето си и му го подаде. — Това току-що бе излъчено на аварийната честота. Когато казах, че си разкрит, имах предвид на галактическо ниво.

Доран взе таблета, а Солара се наведе, за да чете над рамото му. Беше вътрешен бюлетин на Пазителите на Редата с името му и снимка — онази с лошото качество, на която се бе облегал на едно дърво с футболна топка под мишница. Под усмихнатото му лице бяха следните инструкции: **ДА СЕ АРЕСТУВА, ВЕДНАГА ЩОМ БЪДЕ ЗАБЕЛЯЗАН.**

Прочете обвиненията — заговор за измама на правителството, кражба, индустриален шпионаж, възпрепятстване на органите на реда, съпротива при арест, — но не можа да разбере нищо.

— Не съм направил нито едно от тези неща — изрече той.

— Продължавай да четеш — каза капитанът.

Истинският удар дойде, когато стигна до края на страницата — куршум в сърцето, който го накара действително да залитне.

АНОНИМЕН ГРАЖДАНИН Е СЪОБЩИЛ, ЧЕ ПОСЛЕДНОТО ИЗВЕСТНО МЕСТОНАХОЖДЕНИЕ НА СПОЛДИНГ Е ПЕСИРУС, А

ЦЕЛТА МУ Е ОБСИДИАН ПРЕЗ СТАНЦИЯ № 8774.

— Смених курса — каза капитанът. — Точно навреме.

Доран успя само да кимне и да се опита да диша. Ейва го беше предала. Беше казала, че го обича, а след това беше разказала всичко на Пазителите на Реда. Може и да не бе имал намерение да живее с нея, но ѝ беше вярвал. Беше споделял леглото си с нея. Казвал ѝ бе тайни, които никога не бе казвал на приятелите си — като това, че нощно време, когато не можеше да спи, все още говореше на снимката на майка си. В гърлото му заседна буца и колкото и да се опитваше да я преглътне, тя оставаше там.

Не можеше да повярва, че Ейва наистина го е предала.

— На Обсидиан ще е прекалено напечено — продължи капитанът. — Затова ще стоим далече и ще се насочим направо към далечните райони.

Доран усети напрежение в очите си, но ухапа вътрешната страна на бузата си, за да попречи на сълзите. Няма да изгуби контрол. Не и пред екипажа.

Солара докосна ръката му. Пръстите ѝ се впиха в плътта му и силната ѝ ръка го задържа да остане прав. Тя каза на капитана:

— Нека все още не вземаме решения.

— Изборът вече е направен — отговори капитанът. — Когато нещо засяга моя кораб, вие нямате думата.

Ушите на Доран бумтяха, избухвайки спора настрани. Той набързо измърмори обещание да компенсира екипажа за проблемите, които им бе създал, след което тръгна надолу по стълбите с разтреперани колене. Не помнеше как е стигнал до стаята си, но когато се съвзе, седеше на леглото и се взираше в стената.

Какво щеше да прави сега?

Не можеше да се свърже с баща си. Може би щеше да успее да изпрати съобщение на приятелите си, но щом Ейва го бе предала, очевидно е, че и те щяха да направят същото. Не знаеше къде да отиде, а с всяка минута, която прекарваше като беглец, щеше да изглежда по-виновен. Може би трябваше да се предаде и да се довери на адвокатите на Сполдинг да разплетат тази каша.

Жалко, че вече не му беше останало доверие.

На вратата се почука тревожно и в стаята влезе Солара. Не каза нищо, но той имаше доста добра представа какво си мисли.

— Права беше — каза той. — Хайде, кажи го.

— Не съм тук, за да злорадствам.

— Напротив, за това си дошла. — Ако ролите им бяха разменени, той щеше да злорадства. — Просто ме остави на мира.

— Първо искам да ти покажа нещо.

Доран щеше да ѝ се сопне, но тя го смая като свали ръкавиците си и ги натъпка в задния си джоб. След това показа кокалчетата си и го остави да гледа колкото иска. За него щеше да е по-малък шок, ако се бе съблякла гола.

Тя седна до него на леглото и протегна ръцете си. От ляво надясно с черно мастило ясно бяха написани знаците НКСЛ 33.87, НКСЛ 43.14.

— Това е Наказателният кодекс на Слънчевата лига — обясни тя. — Първите цифри са за кражба в големи размери, а вторите за конспирация. На човешки език това значи, че съм откраднала нещо, което струва много пари, и съм се опитала да накарам други хора да ми помогнат. — Тя погледна към него. — Но само първата част е истина.

Той я изчака да продължи.

— На никого не съм казвала точно какво стана — каза тя. — Дори и на Пазителите на Реда, които ме арестуваха. Но ще разкажа на теб, ако все още искаш да знаеш.

Когато успя да затвори устата си, Доран кимна.

— Всичко започна с едно момче — каза тя, втрещена в отсрещния край на стаята. — Той беше сирак като мен, но на деветнайсет и независим, с работа и апартамент, който делеше с още няколко момчета. Не беше красавец или нещо такова. Но ми обръщаше внимание. Винаги се усмихваше, като минавах. — Тя замълча за момент, подръпвайки кожичката около нокътя си. — Никой не ме гледаше като него. Сякаш всички други момичета в града бяха обикновени, а аз — особено секси.

— Гадже ли ти беше? — попита Доран.

Тя кимна.

— Беше първият ми приятел. Първата ми любов. Първата ми целувка. И първият ми... — страните ѝ пламнаха, — ами... *всичко*.

— Всичко — повтори той с разбиране. Това бяха много първи неща, които едно момче да вземе от едно момиче. Доран усещаше накъде отива тази история.

— Когато ме накара да се влюбя в него, той ми каза за група революционери, наречени „Братство на Покровителите“. Те щели да променят света — да нахранят гладните, да помогнат на бедните, да направят така, че всички да могат да си позволят да живеят на Земята. Но за да направят това, имали нужда от пари.

— Разбира се — каза Доран. — Беше чувал за тази измама. — Какво те накара да откраднеш?

— Охлаждащи намотки и буферни пластини от градските трамваи — отговори тя. — Струват цяло състояние на черния пазар. И бяхме цяла банда. Ние крадахме части, а след това той ги продаваше и изпращаше парите на Братството.

— Кое то не съществуваше.

— А аз нямах представа — каза тя. — Когато Пазителите на Реда ни заловиха, останах вярна на каузата. Не им казах нищо — изобщо не се защитих. Дори и когато ми предложиха да сътруднича срещу по-лека присъда.

Доран беше готов да се обзаложи, че гаджето ѝ не бе постъпило по същия начин.

— А през цялото време той обяснявал, че аз съм организаторът на операцията. — Тя поклати глава и се засмя. — В замяна на пълен имунитет.

— И понеже ти си отказала да говориш...

— Се оказах виновна. — Тя взе ръкавиците си и си ги сложи бавно, сякаш разказът я бе изтощил. — Единствената причина, поради която не съм в наказателна колония, е, защото съдията не повярва, че аз съм лидерът. — Тя се ухили. — Предполагам, че престъпните босове не плачат по време на съдебните си процеси, както правех аз.

— Какво стана с него? — попита Доран.

Солара сви рамене и прокара пръст по един от шевовете на ръкавицата си.

— Нищо. Предполагам, че все още е някъде навън и търси нови сърца, които да открадне.

На Доран това не му хареса.

— Каза ми, че съм специална — прошепна тя. — И това беше достатъчно, за да подкопае почтеността ми. Така че сигурно разбираш защо не искам да говоря за това. Или да гледам ръцете си.

Доран кимна. Разбираше я. Но не разбираше защо бе споделила историята с него.

— Защо ми го разказа? Дори не сме приятели.

— Защото сега сме членове на таен клуб — отговори тя. — И двамата сме използвани, предадени и зарязани от хората, които сме обичали.

— Никога не съм обичал Ейва.

— И все пак — каза Солара.

— И все пак — съгласи се той. — Съжалявам за това, което ти се е случило.

— Не ми се е случило. Аз сама си го причиних.

Доран погледна ръцете ѝ, вече скрити под черната кожа. Искаше да признае истинската причина, поради която бе изпаднал в паника, когато за първи път видя татуировките ѝ, но думите не излизаха заради буцата в гърлото му. Затова каза само:

— Е, тогава предполагам, че няма да се отървем един от друг.

Тя му се усмихна тъжно и за първи път Доран осъзна, че очите ѝ са лешникови, а не просто кафяви или зелени. Зениците бяха оградени от топъл кехлибар, който преминаваше в маслиненозеленото на ирисите ѝ, чак до яркоизумрудения им край. Ефектът беше поразителен. Странно, че не го беше забелязал по-рано.

Гледайки в тези усмихнати очи, той се почувства по-малко сам.

— Предполагам — отговори тя. — Жалко, че правиш отвратителен чай.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В дните, които последваха, Солара премина към мълчаливо примирие с Доран — нито враждебно, нито приятелско. След деня, в който му бе показала татуировките си, не споделяха повече тайни, но той бе престанал да я нарича престъпница. И въпреки че продължаваше да го кара да чисти кухнята и да товари стоки, то беше само за да си осигурят добро отношение от страна на екипажа, а не от злоба.

Е, добре. Може би и съвсем мъничко злоба.

Не можеше да отрече, че потрепва от удоволствие, когато виждаше Доран да работи. С всяка нова задача ноктите на ръцете му губеха малко от блясъка си. Няколко мехури на дланите му се бяха превърнали в мазоли и според нея това беше по-привлекателно у един мъж от меката като на бебе кожа.

Така че всъщност му правеше услуга.

— Пропусна едно място — каза му тя, сочейки към мухъла около канала в банята. Рециклираният въздух на кораба беше толкова сух, че само най-издръжливите плесени устояваха, като това ги правеше почти невъзможни за унищожаване. — За това ще трябва сериозно търкане.

Доран се облегна на стената, за да си почине. Прокара ръка през изпотеното си чело и впи индиговите си очи в нея, разгорещен от физическия труд. Погледна я с уморена усмивка, която повдигна едното ъгълче на устата му, и за част от секундата две миниатюрни пеперуди изпърхаха в стомаха на Солара.

Тя потърка корема си с ръка, за да заличи чувството. Сигурно просто се вълнуваше, защото беше денят за къпане. Нищо повече от това.

— Можеш да ми покажеш как се прави — отговори той.

— Добър опит. — Тя метна кърпата си върху най-близката кабинка и закачи чантичката с тоалетните си принадлежности на душа. — Прекарах цял ден в ровене из двигателя, за да открия откъде идва това ужасно пищене. — Никакъв успех. — Този душ ми принадлежи.

— Платихме десет хиляди горивни чипа за това пътуване — захвърли парцала той. — И като казвам *ние*, всъщност имам предвид аз.

— И?

— *И* сигурна ли си, че цялата тази допълнителна работа има някакво значение?

— Разбира се — отговори Солара, докато вадеше една фибра от косата си. — Така екипажът ще ни обича повече.

— На мен не ми изглежда така. Капитанът получава безплатни работници и въпреки това не иска да ме закара до Обсидиан.

— Разбира се, че няма да те закара, не и при отношение като твоето — посочи с фибрата към него Солара.

— *Пф* — изпуфтя насмешливо Доран. — Съмнявам се, че няколко усмивки ще променят нещо. — За демонстрация той оголи зъби и подпря брадичката си с ръце. — Дори и на това хубаво лице.

Солара се разсмя от сърце. Колкото и лоша да беше, това сякаш бе първата шега, която чуваше от Доран.

— Търпение, хубави мой приятелю. Аз ще те заведа на Обсидиан.

— Мислех, че не сме приятели — повдигна вежда той, все още усмихнат.

— Не сме.

— Какво сме тогава?

— Искаш определение ли?

— Да — отговори той. — Мисля, че искам.

Тя се замисли, докато решише косата си. Бяха учили в един и същ колеж, но думата *съученици* съдържаше някакво другарско чувство. Това не можеше да важи за момчето, което някога бе публикувало снимка в своя SnapIt акаунт, на която тя бе с мръсен гащеризон, за да докаже, че е носила същите дрехи два поредни дни. Преди месец бе смятала Доран за враг, но това също вече не важеше. Сега бяха в непознати води, изследвайки пътя ден за ден.

— Съучастници — реши накрая Солара. — Така биха ни класифицирали Пазителите на Реда.

— Съучастници — сбърчи нос той. — Звучи малко непълно.

— Непълно? Бос ли ходиш, ако не намериш обувки, които да ти паснат до съвършенство?

— Или ръкавици, в случая — каза той, кимвайки към ръцете ѝ.
— Прав бях. Ти наистина се къпеш с тях.

Не беше вярно и той го знаеше, затова Солара не си направи труда да отговори.

— Трябва да спреш да ги носиш. Никой не се интересува от татуировките ти. Като ги криеш, придаваш прекалено голямо значение на това мастило.

— О, значи вече си терапевт? — попита тя.

— Просто здрав разум — той внезапно се намръщи и мълчаливо се втренчи в собствените си кокалчета. По лицето му премина сянка, която накара Солара да се зачуди за какво мисли. — Повярвай ми — измърмори той. — Щом аз мога да понеса да гледам татуировките ти, значи и ти можеш.

Щом може да *понесе* да я гледа?

Раменете ѝ се приведоха и тя се сви в себе си, засегната от лекомислените му думи повече, отколкото искаше да признае.

— Английският сякаш ти е втори език — каза тя. — А родният ти е езикът на идиотите.

— Какво? — вдигна рязко глава той.

Солара стисна юмруците си толкова силно, че кожата изпука, но това не спря нарастващата в душата ѝ болка. Не трябваше да споделя историята си с него. Това не беше променило нищо. Само му беше дала възможност да я наранява.

— Да се чувствам ли поласкана, че великият Доран Сполдинг може да понася да гледа татуировките ми?

— Не исках да кажа това.

— Просто излез — нареди Солара, показвайки с пръст вратата.
— Няма да провалиш душа ми така, както проваляш всичко останало.

Той поклати презрително глава и се изправи. Докато минаваше край нея, Доран промълви:

— Не знам защо си правя труда да опитвам.

— Чувствата ни са взаимни — отговори тя. — Понижавам те от съучастник до помощник.

— Можеш да целунеш моя помощник.

— Само в сънищата ти!

Вратата на банята се затвори с трясък, но това не приключи спора, поне не и в главата на Солара. Тя ругаеше Доран, докато

сваляше ризата си, след което я запрати в стената. После направи същото и с дрехите и обувките си, докато остана гола, само с ръкавиците си без пръсти. Загледа се в износената кожа, прехапвайки долната си устна, а след това ги свали и ги захвърли на купчината. Колкото и да ѝ се искаше да прогони гласа му, Солара не можеше да не се запита дали не е прав.

Дали самата тя не ги правеше прекалено важни?

Застанала под горещата струя вода, тя намокри косата си с едната ръка, докато оглеждаше другата. Скоро кожата ѝ се зачерви от горещината и това ѝ напомни деня, в който я осъдиха, деня, когато Пазителите на Реда бяха направили татуировката ѝ. Законът ѝ даваше право на местна упойка, но това не бе попречило на кокалчетата ѝ да се подуят и да станат прекалено големи, за да влязат в ръкавиците ѝ. Беше се върнала в груповия дом, без да може да скрие срама си. Останалите сираци не задаваха въпроси, но започваха да си шепнат веднага, щом тя се обърнеше с гръб. Още по-лошо беше, че знаеше колко много бе разочаровала сестра Агнес, която обвиняваше себе си за това, че бе научила Солара да работи като механик. Никога нямаше да забрави унижението от това да носи грешките си на двете си ръце като проблясващ фар, който се виждаше от всички.

Това наказание беше много ефективно и имаше огромна власт над нея.

— Върви по дяволите, Доран — промърмори тя. Както обикновено той нямаше представа от нищо.

Изсипа малко шампоан в ръката си, но преди да успее да си го сложи на косата, Солара политна напред и се заби с лице в стената. В дясната ѝ буза избухна силна болка, заменена от внезапно пробождаване в задните ѝ части, когато падна на пода. Всичко свърши по-бързо, отколкото бе започнало, и само в рамките на два удара на сърцето ѝ, Солара седеше на мокрите плочки, задъхана от изненада.

Усети метален вкус на устните си и когато опипа бузата си, установи, че кърви. Тя пропълзя обратно под душа и спря водата, след това грабна хавлията си. Докато я завиваше плътно около себе си, умът ѝ се възстанови достатъчно, за да осъзнае какво се беше случило. Нямаше шум от сблъскване. Силата, която я бе запратила в стената, сигурно беше резултат от набиване на спирачки. Което можеше да означава само едно.

Ускорителят отново се бе повредил.

Тя започна да се облича, мърморейки всички ругатни, които знаеше. Когато стигна до машинното помещение, дясното ѝ око беше подутото и затворено. Добрата новина беше, че успя да установи повредата и само с едно око. Лошата новина беше, че не можеше да направи нищо, за да я отстрани.

— С ускорителя всичко е наред — извика тя към шума от приближаващи стъпки. Но в горивната клетка се е появил теч. Трябва ти нова.

Рени застана до нея, навеждайки се напред, и видя зелената струйка, която съскаше и се пенеше на пода на помещението. Веществото изглеждаше по-зле, отколкото беше в действителност. Изложено на кислорода, ракетното гориво губеше запалителните си свойства — предпазна мярка, която защитаваше корабите от експлозии. Всяко следващо изсвистяване беше по-слабо от предишното и само след няколко секунди то се превърна в кротка, лепкава локвичка.

— Може ли да го съберем и отново да го сложим вътре? — попита Рени.

— Не става така — поклати глава Солара.

— Къде ще намерим нова... — той спря изведнъж, отваряйки широко очи, когато видя лицето ѝ, и извика: — О, боже!

— Толкова е зле, а? — опипа тя подутата си буза.

Рени се протегна да я докосне, но бързо отдръпна ръката си.

— Може да ти трябват един-два шева. Ще извикам Касия да донесе медицинската чанта.

Преди да успее да я потърси по пейджъра, Касия слезе по стълбите, следвана от накуцващия Кейн. След тях, без да вижда накъде, вървеше Доран, сложил пакетче с лед ниско на челото си. В момента, в който срещна погледа на Солара, той се стресна и се изправи.

— Какво е станало с теб? — попита той, вдигайки вежди толкова високо, че изчезнаха в косата му.

На Солара ѝ се искаше да има под ръка огледало, защото сигурно изглеждаше поразително.

— Имах непосредствена среща с една душ-кабина. Не е толкова зле.

— Сигурна ли си? — попита Кейн, потрепервайки.

— Вземи — каза Доран и ѝ подаде пакета с лед. — Имаш нужда от него повече, отколкото аз. — Когато Солара отказа да го вземе, защото единственото нещо, което искаше от него, беше извинение, той се промъкна по-близо с несигурните стъпки на човек, приближаващ се до ранено животно. — Моля те — каза той. — Преди лицето ти да се разпадне.

Тя се опита да отблъсне ръката му, но не успя. Доран продължи да настоява, докато тя го остави да сложи пакета леко на бузата ѝ. Неговата хладина ѝ донесе почти незабавно облекчение, чиято нужда не бе усетила досега. Чувството беше толкова приятно, че тя почти забрави защо е ядосана. Но не напълно.

— Благодаря — изрече тя и с нежелание постави ръката си върху неговата. — Аз ще го държа.

— Капитанът иска доклад за положението — каза Касия.

— Трябва ни нова горивна клетка — издиша продължително Рени.

— Или...? — подкани го момичето.

— Или ще се наложи да се движим със скоростта на охлюв — отговори Солара. — В момента и двуместната ви совалка е по-бърза от „Банши“.

— Колко близо сме до доставчика? — обърна се Касия към Рени.

— При тази скорост? Повече от два месеца.

Всички в групата се спогледаха притеснено и Солара реши, че всички си мислят едно и също нещо. „Банши“ беше транспортен кораб, а не военен. Без оръдия и гориво бяха лесна плячка за всички разбойници и пирати в района. Или още по-лошо. Дейва можеше да се натъкнат на тях.

Солара потрепери, само като си го помисли.

Кейн наруши мълчанието с тих глас, с който човек можеше да разказва история за призраци.

— Може да отидем до Димаркъс.

— Да те смятаме ли за доброволец за задачата? — засмя се мрачно Рени.

Когато не последва отговор, Солара попита:

— Къде е Димаркъс?

— Не къде — отговори Рени. — А кой.

— Пират е — обясни Кейн. — Ръководи черния пазар в този район. Но не работи с когото и да е. Всички пирати са членове на съюз, наречен Братство на Отхвърлените. — Той потупа китката си. — Носят знак, за да се отличават, защото пиратските закони защитават хората като тях.

— А ако си извън този кръг, има по-голяма вероятност Димаркъс да те ограби, отколкото да търгува с теб. Капитанът има достатъчно авторитет, за да работи с него, но миналата година се скараха.

— Капитанът стреля по него — обясни ухилено Кейн. — Два куршума право в гърдите. Димаркъс дори не изпусна револвера си. Обаче след това не успя да стреля точно.

— Така капитанът загуби крака си — добави Касия.

Рени запуши нос и се втренчи в локвичката гориво, сякаш можеше да го съживи, ако се взираше достатъчно упорито.

— Димаркъс ни познава — каза той. — Вероятно ще ни продаде в робство — ако имаме късмет.

Доран се изсмя сухо.

— С изключение на Солара. Дори и той няма да се занимава с някого, който изглежда толкова страшно, колкото тя в момента.

Екипажът си пое въздух едновременно, а след това всички погледи се впериха в татуировките ѝ.

— Знаеш ли — каза предпазливо Кейн, — това не е лоша идея.

— Не, аз се шегувах — поклати глава Доран. — Това е ужасна...

— Чакай — прекъсна го Касия. Тя наклони глава, изучавайки Солара с присвити очи. Устните ѝ се извиха в усмивка. — Сладка малка престъпница. Мила, но войнствена. — Тя кимна. — О, да. Димаркъс направо ще се влюби в нея.

— Точно от това се страхувам — каза Рени. — Не можем да искаме от нея да се забърква. Ще намерим друг начин.

— И какъв друг начин има? — настоя Касия. — Тук няма ракетна морга, а не можем да изпратим сигнал за помощ, нали?

Никой не възрази, защото беше права.

Идеята да прави сделка с въоръжен пиратски лорд не се харесваше на Солара, но независимо от това дали ѝ харесваше или не, тя щеше да направи необходимото, за да намерят частта, която им трябваше.

Но нямаше нужда екипажът да знае това.

— Да се споразумеем — каза Солара. — Ще бъда посредник между вас и онзи пират, ако закарате мен и Доран до Плажовете на Обсидиан. — Доран издаде смешен звук, сякаш се дави, но тя го погледна гневно и го накара да замълчи. — А след това и до далечните райони, точно както се бяхме разбрали.

На челото на Рени се появиха две бръчки, докато гледаше втренчено в обувките си. Явно бе изкушен от предложението, но и се укоряваше заради това.

— Трябва да попитам капитана.

— Разбира се — сви рамене Солара. — Но няма да приема нищо по-малко.

Изобщо не беше учудващо, че капитанът се съгласи.

Един час по-късно Солара стоеше пред огледалото в банята, потрепвайки от болка, докато Касия сплиташе косата ѝ в много стегната прическа. Плитките дърпаха ъглите на насинените ѝ очи в изражение, което казваше *Говори на собствен риск*. Непрекъснатото сменяне на пакетите с лед беше намалило подутината под окото ѝ, но тя все още изглеждаше сякаш е минала през десет рунда с мечка гризли.

Това беше добро начало.

Солара отстъпи назад и разгледа образа си в огледалото. Ниско на хълбока ѝ висеше черен кобур, в който имаше два пулс пистолета, които тя нямаше представа как да използва. От външната страна на бедрото ѝ се виждаше нож в ножница. Извитият му връх излъчваше заплаха, но ако се опиташе да го извади, сигурно щеше да среже собствената си артерия.

— Малко заблуда — изрече тя и дланите ѝ започнаха да се изпотяват.

— Всичко ще е наред — потупа я по ръката Касия. — Но не се усмихвай — изобщо. И казвай колкото може по-малко. Каквато и цена да кажат за клетката, ти предложи шейсет процента от нея. Ако е повече, ще помислят, че лесно ще се справят с теб. Ако е по-малко, ще е обидно.

— Шейсет процента — повтори Солара, а в стомаха ѝ запърхаха пеперуди от нерви. Не беше особено добра с изчисленията наум, а особено с дробите. А пиратските закони? До този момент не знаеше, че пиратите имат закони. Ами ако ги нарушеше?

— Хей, дишай бавно — каза Касия.

Солара не беше разбрала, че се задъхва.

— Добре. Съжалявам.

— Ако припаднеш сред пиратите, не си прави труда да се свестяваш.

О, господи. Това не помагаше.

Вратата на банята се отвори и всички мисли за пиратите изчезнаха. Влезе високо момче, облечено в черни дрехи, поне два номера по-тесни. Черешовочервената му коса стърчеше навсякъде, а очите му бяха очертани с черен молив. Ако рок звезда бе имала любовна връзка с цирков клоун, резултатът щеше да е този младеж. Трябваше й малко време, за да разпознае в него Доран.

Преди да успее да попита нещо, той съобщи:

— Аз съм твоят пилот.

— Ти? — задави се тя. — В никакъв случай. Заради теб ще убият и двама ни.

— Няма да ме убият — настоя Доран. — Струвам прекалено много.

— Но не и аз.

— Ще остана в совалката. Ако планът проработи, изобщо няма да ме видят.

— А ако се провали?

Той сложи ръце на хълбоците си.

— Виж, и двамата знаем, че не можеш да пилотираш совалката.

— Мога — възрази тя. Това, което не бе овладяла, беше кацането.

— Както онзи път, когато ми счупи ръката по време на часа по пилотиране?

Тя му отговори с гневен поглед.

— Така си и помислих — каза той. — Сега стига си спорила и да тръгваме.

Доран излезе от банята, оставяйки Солара със свито от страх гърло.

— Ще се справиш — повтори Касия. Но този път избягваше погледа й.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Солара разбра, че е притеснително лесно да извикаш пирати. След като двамата с Доран се отдалечиха на един час от „Банши“, тя загаси тръстерите и излъчи координатите на совалката по една закодирана радио честота, заедно с името си и молба за горивна клетка. Според инструкциите на капитана, пиратите щели да дойдат при нея. Сега трябваше само да успее да оцелее, без да се побърка.

— Сигурен ли си, че използва правилния сигнал? — попита тя, навеждайки се над рамото на Доран, за да погледне контролното табло на совалката. От острата миризма на боя за коса очите ѝ се насълзиха и тя се върна обратно на мястото си. — Вече трябваше да са тук.

— Те са крадци, не лекари — каза Доран. — Ще дойдат, когато искат.

Солара избърса длани в панталоните си.

— Сякаш наистина знаеш.

Вместо да започне да спори, Доран се обърна да я погледне. По лицето му нямаше паника, което беше повече от несправедливо.

— Успокой се. Всичко ще бъде наред.

— Знам.

— Тогава защо ти треперят ръцете?

Солара погледна надолу и видя, че е прав.

— Пийни от това. — Той бръкна в сакото си и ѝ подаде манерка. — Капитанът каза, че ще те успокои малко.

Солара надигна манерката и отпи с усилие една огнена глътка, чийто вкус едва не я накара да повърне. Тя се закашля, започна да се тупа по гърдите и изрече задъхано:

— Благодаря. Ако някой ме притисне в ъгъла, ще издишам в лицето му.

— По-добре ли си?

— Ако под *по-добре* имаш предвид дали ми се гади, тогава отговорът е *да*.

Той въздъхна тежко и посегна към китката ѝ.

— Дай ми ръката си.

— За какво? — попита тя, поглеждайки го предпазливо.

— За да ти помогна да се отпуснеш. Ако се опиташ да преговаряш с тези хора, докато ръцете ти треперят, всички сме загубени.

— Как ще ми помогнеш?

— Просто дай ръка — сопна се той. — Защо всичко е толкова трудно с теб?

Тя изсумтя и протегна към него свободната си ръка, като се постара да му покаже един специален пръст. Не знаеше какво очакваше да се случи след това, но със сигурност не беше нежното докосване на палците му, които масажираха дланта ѝ. Изненадана, тя се дръпна, изправяйки гръб.

Доран сякаш не забеляза. Той гледаше ръката ѝ, докато правеше последователни кръгове, успокоявайки мускулите, които се бяха схванали, защото бе стискала ръцете си в юмруци прекалено дълго.

— Майка ми правеше това, когато бях малък — каза Доран. — И то винаги ме успокояваше след лош сън.

Солара не знаеше какво да каже. Доран държеше ръката ѝ. В кое алтернативно измерение се случваше това? Още по-откаченото беше, че усещането не ѝ бе неприятно. Всъщност беше доста приятно. Цялото ѝ тяло откликна на топлия досег, който я накара да се отпусне, докато манерката едва не падна от ръката ѝ.

— Понякога лъжех, че съм сънувал кошмар, само за да я накарам да направи това — продължи Доран. — Мисля, че разбра, защото тогава спря.

— Двамата близки ли сте? — попита Солара. — Както с баща ти?

Пръстите му спряха за момент.

— Не.

— Защото е престанала да масажира ръцете ти?

— Защото замина. Преди около осем години, след развода.

— О! — каза Солара и страните ѝ пламнаха. Коментарът ѝ за ръцете беше шега и сега ѝ се искаше да може да си го вземе обратно. — Замина, имаш предвид завинаги?

Той кимна.

— Защо? Къде отиде?

— Не съм сигурен — отговори Доран. — Но мисля, че родителите ми се мразят прекалено много, за да делят една планета. Работили са заедно — така са се запознали. Тя е ученият, който изобретил Горивните чипове Сполдинг. С тях спечелили огромно състояние, но след раздялата не можеха да се гледат и баща ми я изхвърли от компанията. След това цялата история с... — той замълча. — Е, предполагам, че не можеше да приеме нещата, които ѝ напомнях за миналото, така че замина.

— Обажда ли ти се изобщо?

— Понякога — Доран премести пръстите си от вътрешната страна на китката ѝ, галейки деликатно между миниатюрните кокалчета. Гласът му стана тих по начин, който докосна сърцето ѝ. — На рождените ми дни и за празниците. Но вече няма много неща, за които да говорим.

— Съжалявам — каза Солара и наистина го мислеше. Знаеше какво означава да се чувстваш изоставен. Но за разлика от нейната майка, майката на Доран нямаше извинение за това, че си е тръгнала — тя имаше средствата да е майка, но не и желанието. Солара можеше само да си представи колко боли от това. Тя го погледна с различни очи и в гърдите ѝ се надигна някаква топлина. — Предполагам, че вече сме членове на два тайни клуба. Майка ми също ме остави, когато бях малка. Баща ми също.

Доран спря да масажира ръката ѝ и посочи към манерката. Когато му я подаде, той отпи голяма глътка, а след това потрепери и се закашля.

— Трябва да станем членове на по-добри клубове.

— Съгласна съм — отговори тя. — Може би по шах.

Той изруга тихичко на себе си и отпи още една глътка „Кристалин“. След това гласът му стана глух, а погледът му се втренчи в една точка в далечината.

— Не изпадай в истерия или нещо такова, но те са тук.

Тя погледна бързо в посоката, в която се взираше той, и целият въздух в дробовете ѝ бавно излезе. Към тях се приближаваше най-грозният кораб, който някога беше виждала, нещо като самото зло в движение. Дълъг поне колкото футболно игрище и два пъти по-широк, корабът вероятно побираше населението на малък град, а сигурно и хангар със совалки. Очуканият метал, покриващ корпуса на кораба,

беше доказателство за битки, а пулс оръдията, поставени по цялата повърхност, сочеха, че могат не само да поемат удари, но и да ги нанасят. Солара бе очаквала да се срещне със совалка, а не с целия кораб. Не беше готова за това.

По интеркома изпраща компютърен глас:

— Поставете уредите си в неутрално положение и се пригответе за качване на борда.

Доран направи каквото му казаха и совалката им се насочи рязко към теглича на кораба. Започнаха бавно да скъсяват разстоянието, когато се отвори една огромна врата — като драконска паст, която започна да ги засмуква към търбуха на звяра.

Солара изпищя тихо.

Доран взе ръката ѝ и я стисна силно.

— Погледни ме. — Когато тя не го направи, той хвана лицето ѝ и го обърна. — Преди да кацнем искам да знам защо правиш това. Не сме приятели. Дори не сме съучастници. Така че защо ми помагаш?

Дори и когато бе обърната с лице към него, тя виждаше хангара с периферното си зрение — едно огромно, мрачно пространство, пълно с най-различни совалки. Сърцето ѝ биеше лудо. Нямаше връщане назад.

— Знаеш защо — отговори тя. — Ако не намерим горивна клетка все едно сме мъртви.

— Но ти го използва в моя полза.

— И какво от това?

— Трябва да има причина.

Тя поклати глава заради лошото му мнение за нея, въпреки че след онова, което току-що бе научила за него, не се учудваше. Ако не можеше да има доверие на собствената си майка, защо да се доверява на една престъпница?

— Точно тук е грешката ти — каза Солара. — Повечето хора нямат нужда от причина, за да са свестни. Аз съм една от тях. Ти също би могъл да станеш такъв, ако се постараш.

Той сякаш разбра.

Когато по интеркома прозвуча следващата команда, Доран пусна лицето ѝ.

— Пътник Лара. Остави всички оръжия на кораба си и излез така, че да виждаме ръцете ти. На всяка агресия ще отговорим с

унищожителна сила.

Тя захвърли с треперещи пръсти револверите и ножа си на пода, след това спря за момент да си поеме въздух, докато совалката се понесе вътре в огромния метален трюм и кацна. Стържещ шум им показа, че вратата се затваря, след това се чу бърмченето на устройство, което изпълваше помещението със затоплен кислород. Когато беше безопасно да се излезе, прозвуча звънец.

— Трийсет минути — каза Доран, отключвайки вратата на совалката. — След това идвам и аз.

Солара не беше сигурна дали може да проговори, затова кимна и слезе на металния под. Тръгна към предната част на помещението, където двама въоръжени мъже стояха пред вратата, водеща към въздушния шлюз. На Солара не ѝ приличаха на пирати, а на обикновени хора от улицата. Но по-охранени.

Един от стражите, плешив мъж с още един чифт очи, татуирани на темето, посочи към начертан на пода кръг и ѝ каза:

— Застани там.

Тя направи каквото ѝ бяха наредили и един лъч отгоре я сканира за оръжие. След като огледът приключи, тя скръсти ръце, като се постара татуировките ѝ да се виждат. Постигна целта си. Видя уважението в почти незабележимото кимване на стражите. Този път мастилото всъщност се оказа полезно.

— Горивна клетка, нали така? — попита първият.

Солара кимна.

— Петдесет хиляди горивни чипа.

Тя се престори, че обмисля предложението му, докато изчисляваше наум шейсет процента. Половината от петдесет беше двайсет и пет, а десет процента от петдесет беше пет. Значи трийсет? За да е сигурна, тя реши да отиде по-високо.

— Трийсет и пет.

— Договорено — отговори той. — Може да платиш вътре, втората стая вдясно. Аз ще доставя частта на пилота ти.

Той натисна един бутон и отвори вратата към въздушния шлюз — малко помещение, което регулираше налягането. Но когато се опита да отвори следващата врата, тази, която водеше към кораба, тя не помръдна.

— Проклетото нещо отново заяжда — промърмори той.

— Сигурно е сензорът за задната врата — предположи Солара. Тя посочи през прозореца към контролната стая, където друг охранител се взираше в таблото. — Попитай приятеля си дали светлините за хангара примигват.

Плешивият я погледна скептично, но направи това, което му каза. След малко докосна слушалката си и кимна.

— Казва, че всички светят.

— Значи сензорът ви има нужда от почистване — каза му Солара. — Това се поправя лесно.

Мъжът я погледна насмешливо. Той кимна към огромната врата от другата страна на хангара и посочи с палец зад гърба си.

— Какво общо има сензорът на хангара с въздушния шлюз?

— Заради безопасността е. Замисли се. Какво ще стане, ако и двете врати — тя посочи пред и зад тях — са отворени едновременно с хангара?

Ъгълчетата на устните му се отпуснаха надолу.

— Всички ще бъдем засмукани в космоса.

— Изстреляни в космоса — поправи го тя. — Затова корабът няма да ти позволи да отвориш вътрешната врата, докато не е сигурен, че хангарът е затворен. — Тя излезе от въздушния шлюз и тръгна към вратата на хангара, като му направи знак да я последва. — А ако сензорът е замърсен...

— Тогава той подава грешен сигнал — каза охранителят.

— Точно така.

Когато стигна до стъкления на вид сензор в другия край на хангара, Солара установи, че е покрит с мазен слой мръсотия. Тя избърса сферата с края на туниката си и се отдръпна, за да покаже на охранителя.

— Това е всичко? — попита той.

— Ами да видим дали е проработило.

Двамата се върнаха във въздушния шлюз и вътрешната врата се плъзна встрани без проблем.

— Видя ли? Лесно се поправя — каза с усмивка Солара.

Вместо да ѝ благодари за поправения сензор, мъжът се втренчи в нея, сякаш тя беше загадка, която не може да разреши. След това вдигна показалец и се обърна с гръб, за да се обади. Когато отново застана с лице към нея, той съобщи:

— Димаркъс те кани на масата си.

Гордата усмивка на Солара изчезна. Не искаше да има нищо общо с Димаркъс. Освен това никой не ѝ беше казал какъв е протоколът при вечеря с пирати. Можеше да използва погрешната вилица и да започне война.

— Благодаря за поканата — отговори тя. — Но аз... въъ... мен ме чака дълъг път обратно, а капитанът ми има нужда от тази част.

Веднага разбра, че е сгазила лука.

— Нашият водач те кани на трапезата си, чест, която се оказва на малцина извън братството — повтори плешивият, сякаш говореше на петгодишно дете. Той не каза нищо повече, но тонът му ясно показваше, че всъщност не ѝ дават избор.

— Разбира се — отговори Солара, потупвайки дясното си ухо. — Извини ме, загубих част от слуха си в една битка миналата година. С удоволствие ще вечерям с водача ви.

Охранителят я въведе вътре с наставления да следва коридора до голямата зала в центъра на кораба. Солара разбра, че почти е стигнала, когато миризмата на ръжда и метал отстъпи пред тази на печено месо и прясно изпечен хляб. Коремът ѝ изкъркори достатъчно силно, за да се чуе над засилващия се шум от гласове, и тя го разтри с ръка, за да спре. Не можеше да си позволи да проявява слабост тук, дори и това да беше глад. Но се оказа, че апетитът ѝ се свива като лист през зимата, веднага щом стигна до главната зала.

В центъра на кораба беше истинска лудница.

Десетки дълги маси заемаха по-голямата част от залата, а пейките им преливаха от грубовати членове на екипажа. Смехът им, подпомогнат от доста пиене, се състезаваше с виковете, които идваха от една издигната сцена в средата на стаята, където се провеждаше бой с голи ръце. Един от боксьорите залитна прекалено близо до невидимите въжета на ринга и беше раздрусан от електричество, което го отхвърли към юмруците на очакващия го противник. Главата на бореца се залюля назад и той се строполи под одобрителни виковете, смесени с освирквания. Сред тълпата започнаха да се раздават пари и победителите се втурнаха към бардака да похарчат печалбата си.

Ето *това* бе очаквала от пирати.

Още един въоръжен охранител, този път мускулеста жена с татуирани ками на ключицата, се приближи до нея и попита:

— Лара?

— Да — вдигна брадичка Солара.

— Насам — каза жената, навлизайки в тълпата.

Правейки всичко възможно да забави дишането си, както я беше научил Доран, Солара се съсредоточи върху тила на жената, докато я следваше през залата и нагоре по стълбите към сцената. Срещу боксовия ринг имаше маса, където вечеряха четирима мъже, късайки парчета месо от дълги ребра. Солара веднага разбра кой е водачът им.

Беше лесно.

Авторитетът му се виждаше така ясно, както и аленочервеният колан на туниката му. Другарите му демонстрираха уважението си с приведените си глави, което не беше трудно, защото в сравнение с него всички в стаята бяха като джуджета. Димаркъс беше човек планина, който бе облегнал на масата огромните си като бутове шунка юмруци и оглеждаше тълпата. В погледа му просветваше някаква хитрост, която предупреждаваше, че освен сила, той има и ум. Лицето му, оградено от развяващи се къдрици лешниковокестенява коса, някога сигурно е било красиво. Но сега белези и подутини разваляха кожата му, която беше изсушена от слънцето и силно опъната върху костите му по начин, който правеше трудно да познаеш годините му. Тъмните му очи се спряха върху Солара и се разшириха малко, преди да просветнат с интерес.

— Лара — извика той, ставайки от мястото си. Махна рязко с ръка и мъжете от масата му си тръгнаха, без да кажат и дума. След това със същата ръка той посочи мястото до себе си и ѝ отпрати неочаквано чаровна усмивка.

Солара знаеше, че не трябва да го подценява. Устните ѝ останаха в права линия, докато седнаше.

— Благодаря — каза тя. — За мен е чест да седна на масата ти.

— Честта е изцяло моя. — Той седна на мястото си, като през това време изучаваше кодовете на присъдата ѝ. Също като охранителите си и той вдигна вежда в знак на възхищение. — Кражба в големи размери и конспирация на твоите години?

— Взимам това, което искам — каза Солара и откъсна парче хляб.

— Като всички нас.

— Така е — отговори тя. — Забравих къде се намирам.

Той ѝ хвърли дълъг, кос поглед.

— Какво си откраднала?

— Части за бързите трамваи — обясни тя, защото не виждаше причина да крие истината. — За да ги продавам на черния пазар.

— Значи имаш технически умения?

— С това се занимавам — кимна Солара.

— Полезен занаят — замисли се той. — Чух, че си поправила вратата на въздушния ни шлюз. Борим се с него от седмици.

— Не беше сложно.

— Освен това е ясно, че си и борец. — Той проследи извивката на скулите ѝ с показалеца си. — Кой те предизвика, малка птичко?

Тя се отдръпна и го погледна.

— Последният мъж, който докосна лицето ми без разрешение.

Димаркъс се засмя звучно и този смях можеше да стопли сърцето ѝ, ако не беше хваната като в капан на кораб, пълен с престъпници.

— Харесва ми огънят ти — каза той. — Няма причина да се страхуваш от нежелано внимание от моя страна. На борда има достатъчно жени, които ми *дават* позволенията си. — Той набоде парче месо с ножа си и го вдигна да ѝ го покаже. — Трябва да знаеш, че се грижа за хората си. Много храна, достатъчен дял от плячката, собствено легло. Ако се закълнеш във вярност към мен, след пет години ще водиш свои собствени хора.

— Не търся екипаж, към който да се присъединя — каза Солара.

— А ако подсладя сделката?

— Това няма да промени нищо.

— Бонус при присъединяването?

Тя поклати глава.

— Но на мен ми трябва механик — каза той. — Няма ли нещо, с което да успея да те убедя?

— Предложението ти ме ласкае, но аз съм доволна там, където съм.

— Жалко. — Той отхапа от месото и промърмори: — Това е загуба за мен.

Известно време се храниха мълчаливо, но след това към масата се приближиха двама младежи и поискаха Димаркъс да уреди спора им за правото върху собственост. Мъртвият им съквартирант обещал и на двамата лазерния си пистолет, но не оставил писмено завещание. И

двамата сложиха по една монета на масата и поискаха водачът им да обяви предизвикателство, каквото и да означаваше това.

Димаркът се наведе напред и промърмори в ухото на Солара:

— Какво мислиш, малка птичко? Ако ти беше водачът, как щеше да отсъдиш?

Тя се престори, че оглежда младите мъже, опитвайки се да не покаже на Димаркът, че близостта му я кара да стегне раменете си.

— Аз бих взела пистолета за своята оръжейна — каза тя. — Или ще го продам и ще използвам парите за целия си екипаж.

Той ѝ се скара с едни шеговити *ти, ти, ти*.

— Казано като политик на Слънчевата лига. Мислех, че ще проявиш повече въображение.

— А ти как ще отсъдиш?

— Законът ни е ясен при такива случаи. Двамата ще се състезават за пистолета в двубой по мой избор — Димаркът се обърна към двамата и обяви: — Дълги тояги в антигравитационната зала. Този, който остане в съзнание, печели.

Мъжете се поклониха, оставиха по още една монета на масата и се оттеглиха.

— Не знаеш много за пиратските закони, нали? — попита я Димаркът.

— Не знам абсолютно нищо — призна тя.

— Те са в полза на силата на индивида над групата. Така че най-силните се издигат на върха, а най-слабите изчезват. По това се различаваме от Слънчевата лига. Поддържаме ред, но не за сметка на силата ни. Когато моят водач стана по-слаб, аз го предизвиках за мястото му. Сега той работи в кухнята, а аз управлявам Братството в този квадрант.

— Само в този квадрант ли? А останалите? — попита тя.

— Във всеки има отделен водач, който стои в своята територия. Така оставаме в рамките на учтивостта.

— Учтивостта — повтори тя. — Звучи ми малко скучно за пирати.

— Може би, но поне нашето правосъдие е ясно. Можеш ли да кажеш същото за Слънчевата лига? — Той прокара пръст по татуираните ѝ кокалчета. — Сред нас маркировката ти е знак на уважение, защото доказва, че не се страхуваш да следваш собствените

си правила. Тук ще се справиш добре, ще спечелиш богатство, каквото повечето хора никога няма да видят.

Солара не искаше да му дава надежди, така че замълча.

Димаркъс протегна ръка зад главата си и откопча една златна огърлица, която беше останала скрита под туниката му. Остави я на масата, за да може Солара да огледа изработката — тя беше изкована и полирана до блясък. Солара никога досега не беше виждала истинско злато, поне не и толкова отблизо, и пръстите я сърбяха да го докосне.

— Хайде — каза той. — Няма да те ухапе.

Тя забеляза гравирен надпис на латински.

— Какво значи това?

— Това е един от най-старите ни принципи.

Разбира се, как иначе. За престъпници тези хора наистина имаха много закони.

— Пробвай я — каза той, кимвайки насърчително.

— Не, няма нужда — Солара не можеше да определи причината, но нещо тук ѝ се струваше не както трябва. — Наистина го мислех, когато казах, че не търся екипаж, към който да се присъединя...

— Да се споразумеем тогава — прекъсна я той. — Ако сложиш огърлицата и ми доставиш удоволствието да я видя на теб, няма да те карам да я свалиш.

Тя му хвърли един кос поглед.

— Ще е моя и мога да я задържа? Завинаги?

Част от нея настръхна при това предложение, но една много по-голяма част вече изчисляваше за колко години ще може да купи храна с нея. Тя прокара пръст по топлото злато, по-изкусително отколкото ѝ се искаше да признае. Огърлицата можеше да е билетът ѝ към един по-охолен нов живот.

— Добре — реши Солара и вдигна златото към шията си.

В момента, в който я закопча, на лицето на Димаркъс се появи усмивка, пълна с такова лукавство, че кожата ѝ настръхна. В този момент забеляза на врата му още една огърлица, съвсем същата.

— Стой ти добре, малка птичко — каза той и устните му се разтегнаха широко над зъбите му. — Добре дошла в семейството.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Двайсет и девет минути и трийсет и седем секунди.

Вече трябваше да се е върнала.

Доран изпъна гърба си и се втренчи през хангара, търсейки Солара, но единственият признак за живот беше пиратът, който бе донесъл горивната клетка дваайсет минути по-рано. Беше плешив, с втори чифт очи, татуирани на темето и в момента се беше облегал на една метална врата и дърпаше от изкуствена цигара. Бицепсите му бяха по-големи от главата му.

Доран се раздвижи на мястото си. Може би трябваше да изчака още пет минути.

Но си спомни треперещата ръка на Солара и разбра, че вече е чакал прекалено дълго. Щом тя беше достатъчно смела, за да търгува с пирати, най-малкото, което можеше да направи, беше да провери как е. След като си пое дълбоко въздух няколко пъти, той излезе от совалката и се приближи до охранителя, когото тайно бе нарекъл Четири Очи.

— Не приемаме стоката обратно — каза Четири Очи и пурата заподскача между устните му.

Доран сложи двете си ръце в джобовете и се прозя престорено.

— Идвам заради Лара. Отиде някъде преди половин час.

Мъжът поклати глава.

— Вечеря с шефа. Ще трябва да...

Прекъснаха го бурни викове от вътрешността на кораба, толкова силни, че металният под под краката им забръмча. Четири Очи докосна слушалката в ухото си, за да говори с някого, когото не виждаха, и устните му се изкривиха в усмивка толкова широка, че едва не изпусна пурата.

— Е, мътните ме взели — измърмори мъжът на себе си. — Шефът се оженил!

— Сега ли? — попита Доран. Изобщо не го беше грижа за любовния живот на шефа, но усети възможност да влезе на кораба. — Тогава да отидем да прием за здравето на негодника! — Закри с ръка

устата си и добави: — Цялата руда на Марс не е достатъчна, за да ме накара да сложа пръстен на *моя* пръст.

— И мен също, приятел.

Очевидно фактът, че и двамата са заклетни ергени, беше достатъчен, за да станат като братя. Четири Очи праметна оръжието си през рамо и отвори плъзгащата се врата. След това Прегърна Доран през шията и го поведе към мястото на веселието — огромна зала в центъра на кораба. При вида на хилядите хора Доран спря внезапно.

Той смушка новия си приятел и извика:

— Къде е шефът ти?

Четири Очи посочи над морето от глави към една платформа в средата на залата, където Солара беше застанала до огромен Голиат, два пъти по-висок от нея. Доран трябваше да погледне отново. Никога не беше виждал толкова огромно човешко същество, дори и предишното лято по време на лагера за Супербол. Не беше чудно, че пиратите са направили Димаркърс свой водач, той можеше да смаже човек само като го стисне с пръсти. До него Солара, прегърнала се здраво с двете си ръце, приличаше на дете, а очите ѝ бяха широко отворени и немигащи. Но двамата стояха сами на платформата. Къде беше булката?

Започнаха да раздават халби бира по масите и Четири Очи успя да грабне една за себе си и подаде друга на Доран. След като и двамата отпиха, Четири Очи вдигна халбата си към платформата.

— Малко е млада и слабичка тази. Не е обичайният му тип — той сви ръка пред гърдите си сякаш балансираше пъпеш. — Обикновено харесва по-едри жени, ако разбираш какво искам да кажа.

Доран вдъхна аромата на бирата си, след това се закашля толкова силно, че едва не изплю и двата си дроба. Той насочи погледа си към платформата и този път внимаваше, забелязвайки как Димаркърс развява Солара като награда, която е спечелил на панаира. Тя си играеше с някаква златна огърлица на шията си, която със сигурност не беше там преди половин час. Но нищо във влажните ѝ очи не го караше да мисли, че е избрала този съюз по свое желание.

— Тя е от екипажа ми — извика Доран.

— Вече не е — засмя се Четири Очи.

— Но аз я познавам — каза той. — Никога не би се съгласила на това.

Врявата на тълпата бе утихнала достатъчно, за да го чуят няколко от мъжете. Един от тях вдигна предупредително вежда и каза:

— Момичето носи знака му. Сложи си го по свое собствено желание пред свидетели.

— Знак? — попита Доран. — Това ли минава за сватба при вас? Сигурно не е разбрала какво прави.

— Непознаването на закона ни не е оправдание — сви рамене мъжът. — Вече са женени.

— Добре, женени са — каза Доран. — Как да развалим това?

Въпросът му привлече вниманието на друга група мъже наблизко, които прекъснаха разговора си, за да ги слушат. Четири Очи се вгледа внимателно в лицето на Доран, след което му каза:

— Има само един начин да се разделят свързаните в брак.

— Как? — попита Доран.

— Един от нас може да го предизвика за булката — Четири Очи погледна към другарите си и се изкиска. — Но кой е достатъчно глупав да го направи?

Докато мъжете наоколо се смееха заедно с него, Доран се вгледа през тълпата в Солара, която сякаш се бе свила с няколко сантиметра. Кожата ѝ беше с цвета на бадемово мляко — бледа, с лилави белези. Скоро очите ѝ срещнаха неговите и се разшириха с очевидното облекчение на изгубена душа, която е видяла единствения си приятел на света. Тя вдигна глава, опитвайки се да покаже сила, но очите ѝ се замъглиха от сълзи. А след това гордата ѝ брадичка започна да потрепва.

Нещо в гърдите на Доран се пречупи на две.

Сякаш изгубил контрол върху гласните си струни, той се чу да казва:

— Аз ще го направя.

В рамките на два удара на сърцето му наоколо настъпи тишина. Той повтори по-високо:

— Аз го предизвиквам.

Пиратите сигурно жадуваха за вечер на забавления повече, отколкото за живот в семейно щастие за водача си, защото наблизко избухнаха радостни възклицания, заедно с викове:

— Предизвикателство! Предизвикателство за булката!

Четири Очи тупна Доран толкова силно по гърба, че го накара да залитне напред.

— Имаш близнаци от титан между краката си, приятелю. Как се казваш?

Доран беше репетирал този отговор в совалката, но му трябваша няколко опита, за да развърже езика си.

— Даро — отговори той. — Даро Червения.

Четири Очи вдигна ръката на Доран във въздуха и изрева към платформата:

— Даро Червения отправя официално предизвикателство за двубой за момичето!

— Чакай. Двубой? — Цялата кръв се оттегли от лицето на Доран. Той си беше представял, че предизвикателството ще включва някакви състезания — стрелба по мишена или може би надбягване. Никога по-рано не беше участвал в бой, ако не се броеше футболът в университета. — Не може ли да направим нещо друго?

Но беше прекалено късно. Четири Очи започна да го дърпа през тълпата. Груби длани го тупаха по гърба, докато вървеше, а мъже, които не виждаше, крещяха: „Браво, момче!“ и „Умри достойно, побъркан негоднико!“

Някъде по пътя краката му се вцепениха и докато се качваше по стълбите към платформата, той се почувства като дървена марионетка. Стъпалата му сякаш знаеха какво го очаква там, защото непрекъснато се залепваха за дъските, принуждавайки го да напредва през платформата в нещо като конвулсивен танц, докато спря пред чифт ботуши, достатъчно големи да приютят слон.

Когато Доран протегна шия нагоре — след това още по-нагоре, — за да погледне Димаркърс в очите, той се зарадва, че наскоро бе използвал тоалетната. Защото няколко от вътрешните му органи просто отказаха, предавайки се преди двубоят изобщо да е започнал.

След като Димаркърс го огледа, което не отне много време, той се усмихна широко, сякаш Доран му беше направил най-хубавия сватбен подарък.

— Значи това е човекът, който ме предизвиква? — попита той, ухилен.

— Даро Червения, шефе — каза Четири Очи, който все още беше прегърнал Доран през рамо. — Пилотът на момичето.

— И неин любовник — добави Димаркъс.

— Не — извика Доран и ясният му глас удиви и самия него. Той погледна към Солара и каза: — Аз съм неин приятел.

Изпита странно усещане, когато се нарече така, но ако двубоят с водача на пиратите, който беше около два метра и половина, не му даваше правото да издигне отношенията им до приятелски, тогава нищо друго не би го направило.

Димаркъс почеса брадичката си.

— На колко години си, момче?

— Достатъчно възрастен съм. На осемнайсет.

Пиратът събра ръцете си и се вгледа в Доран като горд родител.

— Ръководя хиляда мъже. Опитни бойци и три пъти по-едри от теб. А знаеш ли колко време мина, откакто някой ме е предизвиквал?

Доран поклати глава.

— Пет години.

„Това е защото хората ти са умни“ — помисли си Доран.

— Имаш повече смелост, отколкото ум — каза Димаркъс. — Уважавам това. Обикновено предизвиканата страна избира оръжието, но аз отстъпвам решението на теб.

Доран се обърна към Четири Очи за превод.

— Дава ти предимство — прошепна Четири Очи. — Какво оръжие ще избереш? Револвери? Тояги? Сопи? — Когато не получи отговор, той добави: — Дълги ножове? Копия? Пулс пушки?

— Нито едно от тези — прошепна в отговор Доран.

— Добър човек — кимна с уважение Четири Очи. — Боят е с голи юмруци! — съобщи той на тълпата под тях, предизвиквайки одобрителни викове.

Димаркъс постави месеста длан на рамото на Доран, след това го разтърси окуражаващо, от което зъбите му затракаха.

— Чудесен избор. Така се бие един истински мъж — той наведе глава и измърмори: — Харесвам смелостта ти, момче. Ще се опитам да не те убия.

Ако това трябваше да накара Доран да се почувства по-добре, то не успя.

Димаркъс тръгна към боксовия ринг, оставяйки Доран лице в лице със Солара. Тя се втурна към него и го сграбчи за ръцете. Ноктите

й се забиха през ризата му, но той почти не забеляза. Скоро щеше да разбере какво е *истинска* болка.

— Да не си се побъркал? — изпищя тя. — Той ще те убие!

Жиците в мозъка на Доран сигурно се бяха объркали, защото това го накара да се засмее.

— Няма да е нарочно.

— Откажи се. Ще се измъкна от тук по някакъв друг начин.

Тогава Доран изтрезня, съсредоточавайки се в очите й — не белезите по кожата й, а пръстените от цветове, където ирисите й с цвят на мед преминаваха в зелено.

— Ако успееш да избягаш — каза той, — и това е едно голямо ако, това няма да е тази вечер — твоята първа брачна нощ. Да не мислиш, че за този тип бракът е шега? Той ще... нали разбираш... — Погледът на Доран се поколеба за момент. — Ще очаква *неща* от теб.

— Благодаря ти, но мога и сама да защитавам честта си — блеснаха очите на Солара. — Както и да е, не става въпрос за това. Той ме иска в машинното помещение, не в леглото си. Ожени се за мен, само за да остана.

— Това не е много по-добре — каза Доран. — Огледай се наоколо. В безопасност ли се чувстваш?

— Ще намеря...

— По дяволите, Солара. Ако не направя това, може да останеш тук цяла вечност — той се отскубна от нея, преди да е успяла отново да започне да се суети около него. — Знам, че нямам шанс за успех срещу него. Но не мога просто да си тръгна и да те оставя. — По слепоочието му потече струйка пот и той я избърса с ръкава на ризата си. — Ти си тази, която каза, че стига да поискам, мога да съм свестен, така че престани да се опитваш да ме разубедиш. И без това всеки момент ще се напикая, а ти не ми помагаш.

Солара прехапа долната си устна. Когато изглеждаше, че отново ще започне да спори, тя каза:

— Хората с неговите размери са бавни. Пази лицето си и се движи бързо. Удряй меките части — корема, бъбреците, гърлото, — не лицето, защото ще си счупиш кокалчетата. Няма да го нокаутираш, но може би ще успееш да го измориш и да го препънеш. Тогава го изритай в главата, преди да се изправи. Не се страхувай да се биеш нечестно.

Доран кимна, осмисляйки всичко това. С тази стратегия победата му изглеждаше почти възможна. Или поне така си казваше той, когато се обърна и отиде на ринга при Димаркъс.

В момента, в който прекрачи прага, зад него прозвуча бръмченето на електричество — невидими въжета, които да го оградят там. Докато Димаркъс завързваше дългата си коса на конска опашка, Четири Очи застана на края на ринга и извика към тълпата:

— Свидетели, слушайте! — Шумът в стаята стихна и той продължи: — Това е официално предизвикателство за бой с голи юмруци, предявено от Даро Червения срещу Димаркъс Хан за разваляне на брака. Няма неразрешени движения и този, който остане на крака, печели.

Той се обърна към водача си и се поклони.

Димаркъс сви дългите си пръсти и наведе глава встрани, изпуквайки с шията си. Раздвижи раменете си и кимна, сякаш да покаже, че е готов. Доран реши, че и той сигурно трябва да разгрее малко, но едва успяваше да удържи треперещите си колене да не се огънат. Усмивката бе изчезнала от лицето на опонента му и сега Димаркъс се приближи към него с уверени крачки и вдигнати юмруци, готов да се бие.

Доран прехвърли тежестта си върху възглавничките на ходилата си, опитвайки се да избегне първия удар, но пред него със скоростта на светкавица профуча кожа, която се удари в лявото му око. Главата му отскочи назад и той залитна, опитвайки се да запази равновесие. След това дойде болката, едно глухо туптене около окото, което едва бе успял да осъзнае, когато още един удар го събори на пода. Той се приземи тежко на задника си и едно раздрусване рикошира в опашната му кост.

Тълпата се разсмя гръмогласно.

Какво, по дяволите, беше това? Нали едрите хора били бавни?

— Ставай — извика рязко Димаркъс. Изражението му беше строго, а тонът суров. — Подиграват ти се. Изправи се на крака!

Доран се избута с ръце и крака и се изправи, оставайки така половин секунда. Едно дясно кроше в челюстта и той отново беше на дъските, а пред очите му танцуваха светлини. Този път Димаркъс не си направи труда да му казва да стане. Той протегна ръка, хвана го за ризата и го вдигна нагоре, докато подметките му докоснаха пода.

Пиратът притисна устни до ухото на Доран и прошепна:

— Хайде, момче. Не мога да продължавам да те щадя, защото ще загубя уважението на хората си.

Това *щадене* ли беше?

— Бий се — каза Димаркърс. — Трябва да ме удариш.

Доран сви ръка в юмрук, изсумтя и нанесе удар в корема. Кокалчетата му срещнаха стегнати коремни мускули, а Димаркърс се дръпна назад и го погледна разочаровано, сякаш казваше *Това ли е всичко, което можеш?*

— Къде е твоят плам? — попита той, разтърсвайки ризата на Доран.

След това погледът му се фокусира в нещо в далечината и устните му се изкривиха в хитра усмивка: — Виждам Лара. Изглежда притеснена за теб.

В стомаха на Доран пламна гневна искра. Той нанесе удар в гърдите на пирата.

— Тя е талантливо момиче — отбеляза Димаркърс. — Рядко нещо в тези части на света. Надявам се, че няма да ти липсва много, защото тук ужасно ще й хареса. Скоро ще забрави, че съществуваш.

Без да се замисли, Доран удари с глава Димаркърс в устата, след това го бутна назад и го удари право над чатала. Обзе го гняв, който пропълзя по кожата, притъпявайки усещанията му. Започна да удря отново и отново където успееше да достигне, докато един огромен юмрук го повали на пода. Едва тогава забеляза кръвта, която се процеждаше по брадичката на Димаркърс.

Беше успял. Доран пръв бе нанесъл удар до кръв.

Димаркърс се усмихна, сякаш бе получил точно каквото иска, и след това боят започна сериозно. Доран стана от пода и се нахвърли върху гиганта, забивайки рамо в диафрагмата му. Димаркърс стовари тежкия си като чук юмрук в гърба на Доран, просвайки го с лекота на пода. Щом коремът му докосна пода, Доран се търкулна настрани, за да избегне ритник в стомаха. Но не беше достатъчно бърз да избегне следващия юмрук, един гръмотевичен удар в здравето му око.

Доран прекара последвалия отрязък от мача в измъкване и тичане с минимален успех. Той надничаше към нападателя си през процепите на подутите си клепащи и щипещата пот, която замъгляваше зрението му. Не виждаше с периферното си зрение и Димаркърс

сигурно знаеше това, защото му нанесе три последователни удара отляво. Доран се изправи на крака, само за да стегне мускули за следващия удар — в устата, носа, корема. Нито една част от тялото му не беше в безопасност. В един момент получи толкова силен удар, че видя бъдещето.

И той не беше в него.

Започна да разбира, че тази стратегия няма да успее. Не можеше да се мери с противника си по сила или бързина, така че опитите да го измори и да го препъне бяха загуба на време. За да спечели боя, трябваше да намери най-голямата слабост на Димаркъс и да се възползва от нея. Знаеше, че пиратът е арогантен, но как можеше да използва това в своя полза?

За да спечели време, направи няколко елементарни футболни движения, преструвайки се, че отива наляво, а после се втурваше надясно, докато решише какво да прави по-нататък. Продължаваше да чува съветите на Солара в главата си. *Не се страхувай да се биеш нечестно.* Инстинктът му казваше, че това е ключът, но как?

Още един удар попадна в челюстта на Доран с достатъчна сила, за да го изпрати обратно на дъските, където той подскочи два пъти и се приземи с лицето надолу. Адреналинът започна да отшумява, оставяйки болката да го погълне изцяло. Лицето му туптеше като балон, надут до пръсване. От устата му се стичаше гореща кръв и когато прокара език по устните си, той се плъзна в пукнатина с липсваща кожа. Някаква егоистична част от него искаше да изгуби съзнание, за да свършат мъките му.

И тогава му хрумна една идея.

Можеше да изгуби съзнание или поне да се престори.

С особено силно стенание той падна на ръце и крака и се претърколи напред и назад, като дори се давеше за ефект. Стана от твърдите дъски и веднага се наклони на една страна, строполявайки се отново на пода. После, след още един немощен опит да се изправи, той се отпусна като макарон и се отказа от боя. Почти веднага чу гърления смях на Димаркъс, последван от виковете на тълпата, която поздравяваше победителя, своя водач.

Докато залата гърмеше тържествуващо, Доран остана със затворени очи и чакаше дъските под него да се раздвижат. Когато усети

приближаването на стъпки, той погледна скришом към ботушите на Димаркърс и забеляза, че върховете им са насочени в обратната посока.

Това беше моментът да се съживи.

Той пропърля по корем няколко сантиметра към Димаркърс, който беше прекалено зает да размахва ръце във въздуха, за да забележи каквото и да било друго.

Доран погледна нагоре към широко разтворените крака на противника му, доволен, че Димаркърс е оставил най-слабото си място незащитено.

Арогантност, помисли си Доран с усмивка.

Той се надигна на един лакът, свивайки другата си ръка в юмрук. Няколко от мъжете, които гледаха към ринга, разбраха какво става. Те започнаха да сочат като обезумели към него и да крещат предупреждения към водача си. Доран знаеше, че не може да чака нито секунда повече. Събирайки всичките си сили, той замахна с ръка право нагоре и удари неприятеля си в онова място, което правеше всички мъже равни. Кокалчетата му удариха плът с едно приятно изпукване и в същия момент Димаркърс се преви в кръста, сякаш невидима ръка го бе разрязала надве. Като на забавен каданс огромното му тяло се наклони и падна върху електрическите въжета. Чу се продължително прашене на електричество, последвано от вонята на изгоряла коса, а Димаркърс се изпружи, докато се опитваше да се освободи. Болката очевидно го бе направила непохватен, защото му трябваша три опита, преди да успее да се измъкне, залитайки.

Доран скочи на крака и бързо го бутна отново върху въжетата. Когато пиратът най-после успя да се откопчи, Доран го очакваше, за да го бутне още веднъж — а след това и още веднъж. И всеки път електричеството сякаш изпиваше по малко от силата на Димаркърс, докато главата му се килна от едната страна до другата и тялото му започна да се олюлява. След това, свивайки юмрук, Доран вдигна ръка и удари Димаркърс с такъв замах, че го запрати на пода със силно трополене, което разлюля дърските.

Тълпата замлъкна, а електрическите въжета дадоха късо.

Държейки се на безопасно разстояние, Доран пристъпи достатъчно близо, за да разгледа лицето на противника си. Той беше със затворени очи и устни, разтварящи се от бавно, дълбоко дишане. Не знаеше дали Димаркърс се преструва или наистина е загубил

съзнание, затова свали колана си и завърза с него китките на пирата зад гърба му. Едва тогава се изправи и застана пред тълпата, вдигнал ръка, за да заяви, че той е този, който е останал на крака.

Никой не го поздрави.

Хиляда пирати примигнаха срещу него, а след това се обърнаха и се втренчиха объркано един в друг. Ръцете им за момент хванаха револверите, преди да се вдигнат, за да почешат главите на собствениците си. Реакцията им показа на Доран, че не знаят какво да направят. Дали да уважат победата на външен човек, едно момче, което бе победило с измама, или да отмъстят за водача си?

Солара сигурно също го беше забелязала, защото грабна пулс пистолета от най-близкия човек до себе си и го размаха във въздуха.

— Отдръпнете се! — извика тя към тълпата. — Според вашите правила нямаше забранени действия. Пилотът ми победи в предизвикателството. Законите на Братството ви задължават да ни пуснете да си отидем — тя хвърли огърлицата върху тялото на Димаркърс и след това насочи револвера към Четири Очи. — Ти. Хвърли оръжието си и ела тук.

Охранителят се подчини.

Тя притисна дулото в гърба му и нареди:

— Кажи на екипажа си да направи място. Ти ще ни изведеш до хангара и ако някой нападне мен или пилота ми, ще проветря гърдите ти.

Четири Очи сякаш се поколеба, но след това вдигна ръце и неохотно каза на всички да направят път. Зрителите се отляха към краищата на голямата зала като мед върху палачинка и им отвориха пътека, по която да излязат, без нито за миг да свалят очи от Солара. Тя побутна охранителя и го последва, когато той тръгна предпазливо през помещението. Доран тръгна зад нея. Очите му бяха толкова подуты, че почти се бяха затворили и той не можеше да наблюдава тълпата. Прикова поглед в Четири Очи и остави на Солара да оглежда останалите.

Докато прекосяваха залата, сърцето на Доран биеше лудо. Всеки звук го караше да подскача, всяко покашляне го караше да очаква нападение. Пътят по коридора сякаш продължи хиляда години и когато минаха през прага, той въздъхна с облекчение.

— Затвори вратите — каза му Солара. — И ги заключи, ако можеш.

Той направи това, което тя искаше. Нямахте резе, с което да ги заключи, затова той свали якето си и завърза ръкавите в хлабав възел около дръжките. Ако екипажът решише да ги последва, това нямаше да ги спре, но можеше да ги забави малко.

Изтичаха до хангара, където Солара нареди на охранителя да остане в контролната зала и да отвори задната врата на кораба, след като те се качат в совалката си. Тя посочи към една кутия, закрепена на тавана и предупреди:

— Ако нещо се обърка, ще започна да стрелям по въздушната ви помпа. Разбрахме ли се?

Четири Очи стисна челюсти и кимна.

— А след като се подчинихме на законите ви, нямате причина да ни последвате.

— Никой няма да ви гони — каза охранителят, а след това я погледна гневно и добави: — Днес.

Това беше достатъчно за Доран. Той изтича до совалката и седна на пътническото място.

— Ще трябва ти да пилотираш — обърна се той към Солара. Едва виждаше достатъчно, за да закопчае колана си. — Опитай се да не счупиш и другата ми ръка.

Солара седна на пилотския стол и включи двигателя.

— Казах ти, че нямам проблем с пилотирането.

— А също и с кацането?

— Шшт — накара го да замълчи тя. — Ще се справяме с кризите една по една.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Солара притаи дъх, докато насочваше совалката към станцията за кацане на „Банши“. Хвърли жаден поглед към ключа, който освобождаваше магнитните теглични въжета. Искаше ѝ се да ги използва, така че те да я издърпат в правилната позиция. Но Доран настояваше да кацне сама.

— Ще се справиш — беше казал той. — Щом можеш да държиш на прицел пълна с пирати зала, значи можеш и да приземиш двуместна совалка.

Тя стисна кормилото и попита:

— Как се справям?

Доран се втренчи през прозореца.

— Добре. Сега засили десния тръстер, за да завиеш малко.

Тя направи каквото ѝ каза той и совалката се завъртя, равнявайки се идеално по кораба, и се понесе близо до него. След няколко безкрайни секунди се плъзна на мястото си с леко раздрусване, което разтърси Солара и Доран в седалките им. Солара се усмихна леко. Беше извършила първото си кацане, без да счупи никакви кости.

— Успях!

— Казах ти — рече доволно Доран, разкопчавайки колана си. Той отвори страничната врата и посочи към горивната клетка. — Да празнуваме вътре. Иска ми се да се отдалечим на няколко слънчеви системи, преди да е съмнало.

— Добър план — съгласи се тя.

Тази вечер бяха разровили гнездо със стършели, а Братството нямаха вид на хора, които прощават. Въпреки това Солара вирна брадичка, докато вървеше след Доран. Чувстваше се повече като екшън герой, отколкото като механик. Искаше ѝ се сестра Агнес да можеше да я види сега.

Енергичната походка на Доран ѝ подсказа, че и той е изпаднал в еуфория, но нямаше представа до каква степен, докато той не се обърна, сграбчи я в прегръдка и я вдигна високо във въздуха. Тя се

вцепени, а смехът му започна да кънти в ушите ѝ — звук на истинско въодушевление, какъвто никога по-рано не беше чувала от него, дори и по време на футболните мачове в академията. Реакцията му я накара да се засмее. Пърхащото чувство, което усети в стомаха си, сигурно бе просто адреналин.

— Бяхме невероятни на оня кораб — каза Доран и я остави на пода. Задържа ръцете си на кръста ѝ и се отдръпна назад, за да я погледне през подутите си очи. — Можеш ли да повярваш?

При вида му на светлината от тавана усмивката ѝ изчезна и вълнението ѝ премина в болка и съчувствие. Тъмнината в совалката бе скрила степента на нараняванията му, но сега видя, че очите му са само две цепки, а долната част на лицето му е покрита със страховита брада от засъхнала кръв. Можеше да си представи колко ще го боли, когато притокът на адреналин отминеше.

Заля я вълна на вина. Всичко това беше заради нея.

— Толкова зле ли изглеждам? — попита той.

Солара трепна, когато една рана се отвори на долната му устна, но след това си каза, че радостта на Доран е единственото хубаво нещо в тази случка. Тази вечер той бе извършил нещо забележително, проявил беше повече храброст, отколкото тя смяташе за възможно, и нямаше да му отнеме това.

— Не ми се иска да ти го казвам — изрече поверително тя, — но вече не си най-хубавото момиче в стаята.

— Дай ми време — изсмя се той.

— Е, смей се — тя огледа кривия ъгъл на носа му, който несъмнено беше счупен. — Защото утре сутринта ще усетиш всичко това.

— По дяволите, усещам го и сега — отговори той, докосвайки с ръка гърдите си. — Но кого го е грижа? Нали го нокаутирах. Аз съм първият човек, който предизвиква Димаркъс от пет години, и го победих.

Сърцето ѝ се сви при спомена за Доран, който лежеше на пода, а от устата му течеше кръв, докато тя гледаше безпомощно отстрани. Тогава не знаеше, че е номер. Беше помислила, че е умрял, и страхът я беше накарал да се чувства като изкормена риба. При този спомен очите ѝ се замъглиха от сълзи и тя сведе поглед към обувките му. Дори и те бяха изцапани с червено.

— Съжалявам, че се съмнявах в теб.

— Е, няма нужда да се вълнуваш толкова. Просто победих един великан с голите си ръце.

— Великан, който можеше да те убие. — Тя вдигна очи и видя, че той я гледа намръщено. — И всичко това само защото сложих онази глупава огърлица.

— Нямах представа за какво става въпрос.

— Нямах, а трябваше да знам. Нищо в живота не е безплатно — нито храна, нито земя, нито дрехи, а особено не златото. Дълбоко в душата си знаех, че е прекалено хубаво, за да е истина, но въпреки това взех огърлицата. А ти плати за грешката ми, Доран. Можеше да умреш.

Отначало той не отговори. Изчака, докато погледът ѝ срещна неговия, след което ѝ се усмихна широко и притъпи чувството ѝ за вина.

— Добре съм, наистина. Раните са само външни. Необикновената ми красота не е изгубена завинаги.

— Димаркът ти причини болка.

— Да, но и аз му отвърнах със същото — каза Доран. — Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ще ти кажа, че сигурно още си търси лявата топка.

— Това наистина ме кара да се чувствам по-добре — Солара не може да не се засмее.

— Мен също.

— Виж, съжалявам — каза тя.

Сега беше негов ред да отбягва погледа ѝ. Той помълча известно време, играейки си с ципа на якето, и накрая се прокашля.

— Мисля, че аз имам да се извинявам за повече неща, отколкото ти. Когато се опитах да те оставя сама на онази станция, нямах представа какъв всъщност е животът там. Не искам и да си помисля... — Той замълча и я погледна. — Но може ли да кажем, че сме квит и да започнем отначало?

— Идеята ми харесва — отговори Солара.

— Добре. Значи се разбрахме.

— И ти благодаря — добави тя. — Дължа свободата си на теб. Ти не ме познаваш много добре, но за мен нищо не е по-важно от нея.

— Няма проблем — погледът му се плъзна по лицето ѝ по начин, който я накара да се изчерви. — Приятелите са за това, нали?

Замълчаха за момент с вперени един в друг очи и настроението се промени. Солара можеше да се закълне, че усети как между тях преминава някакво електричество. Едната му ръка все още беше на хълбока ѝ и тя много ясно усети тежестта и топлината ѝ. Но тогава той сякаш забеляза близостта им и отстъпи назад. Моментът приключи толкова бързо, че тя се запита дали не си е измислила всичко. Не можеше да реши дали да изпитва разочарование или облекчение.

— Съжалявам — каза той. — Сигурно воня на мърша.

Тя притисна горивната клетка до гърдите си и направи крачка към машинното помещение.

— Не бях забелязала. Единственото нещо, което мога да помириша, е изгоряла овесена каша.

— Никога няма да спреш, нали?

— Разбира се, че не — отговори Солара, докато се отдалечаваше. — Мое задължение е да те торозя. Ето за *това* са приятелите.

* * *

Два часа по-късно, когато „Банши“ отново се носеше гладко, Солара тръгна към смеха, който се чуваше от дневната, където сякаш имаше някакво празненство. Тя влезе и видя екипажа да седи около холографната камина и, приведени към Доран, да поглъщат всяка дума от устата му. Той се бе излегнал на стола си с отметната назад глава и покрито с гел-маска лице, но това не му пречеше да разказва оживено.

— И тогава — каза той, задавяйки се от смях — той ми каза *Харесвам духа ти момче. Ще се опитам да не те убия.*

Капитанът се плесна по коляното и се разсмя така гръмогласно, че се разтресе. В отговор Ейкорн излезе от джоба и скочи на коляното му, след което разпери пухкавите си лапи и се спусна на пода.

— Обзалагам се, че в момента се изяжда за тези думи.

— И заради невниманието си — добави Рени, сваляйки очилата си, за да избърше една сълза. — Иска ми се да бях видял всичко.

— И на мен — каза капитанът. — Бих дал изкуствения си крак, за да видя изражението на лицето му, когато си го ударил в оная работа.

— Всеки би го направил — изрече Касия с широка усмивка, която преобрази лицето ѝ от сурово в красиво. Трябваше да се усмихва по-често. — Ще спечелим цяло състояние, ако се доберем до записа — продължи тя и сбута с лакът Кейн, който седеше до нея, но той не се засмя.

За разлика от останалите, той се беше втренчил гневно в Доран с настойчивост, която притесни Солара. Нямаше представа какъв е проблемът му, но това не ѝ хареса.

— Как е нашият герой? — попита Солара, наблюдавайки Кейн.

Погледите им се срещнаха и той сигурно усети тревогата ѝ, защото погледна встрани и предложи на Ейкорт парче изсушен плод.

— Страхотно — извика Доран изпод маската и вдигна нагоре и двата си палеца. Звучеше сякаш е пиян или поне опиянен. — Как е нашата разведена?

— Все още неомъжена, благодаря, че попита — отговори тя, възхищавайки се на настроението му. — Но не бих имала нещо против да опитам от това, което си пил ти.

Касия стана от стола си и погледна към Доран.

— Дадох му болкоуспокояващи, преди да наместя носа му, и още е малко замаян.

Тя повдигна маската и под нея се показа шина, а Солара веднага забеляза, че подутината е спаднала.

— Еха — възкликна тя. — Добра работа. Изглежда почти човешки.

— Заслугата не е изцяло моя — Касия посочи един буркан на пода, който изглеждаше пълен с извиващи се черни червеи. — Това е магията на гърбестите пиявици. Те изсмукват двойно повече течност за двойно по-кратко време.

— Е, каквото помага, предполагам — сбърчи нос Солара. — Не знаех, че има такива.

— Познавах жената, която отгледа първата двойка — каза Касия. — Беше ми учител и ме научи на някои от лечебните си трикове.

— За наш късмет. — Страните на Солара отново пламнаха от чувство за вина, когато забеляза купчина окървавени парцали на пода. — Тази вечер наистина поставихме уменията ти на изпитание.

— Ей, слушай — каза Касия, посочвайки към нея с гел-маската. — Не се обвинявай за това, което се е случило с Димаркърс. Не си

първата, която се хваща на този трик, и няма да си последната. Трябваше да те предупредя за подаръците на пиратите. Те винаги идват с условия.

Не се обвинявай. Колко подходящо.

— Можеш ли да стоиш на краката си? — обърна се Солара към Доран, сменяйки темата.

— Мисля, че да. Защо?

— Мой ред е за душ — отговори тя. — Така и не успях да го завърша, така че редът ми не е минал. Защо ти не го вземеш? Може да измиеш боята от...

Преди да довърши, той скочи и изтича от стаята, викайки през рамо:

— Няма да позволя да промениш решението си!

Екипажът се засмя при това доказателство, че си възвръща формата... всички, с изключение на Кейн.

Щом стъпките на Доран заглъхнаха, Кейн погледна строго останалите членове на екипажа и изсъска:

— Знаете какво ще стане сега, нали?

— Да — отговори капитанът. — Димаркъс ще звучи като жена, когато говори.

— Ех, да можех да присъствам там, дори като муха на стената — изсмя се Рени.

— Не е смешно — сопна се Кейн. — Братството ще тръгне след Доран, което значи, че ще тръгнат след „Банши“.

— И защо те е грижа? — попита Солара. — И без това Дейва вече ви преследват. В сравнение с тях пиратите са като малки кученца.

— Грижа ме е, разбира се — каза той, хвърляйки поглед към Касия. — Дейва са само една група и можем да им избягаме, ако не се набиваме на очи. Но Братството са навсякъде. Нужен е само един човек, който да им съобщи местонахождението на Доран, и край с нас. — Кейн се обърна към капитана и настоя: — Трябва да се отървем от него.

— *Какво? Не!* — каза Солара.

— Ей, ей, по-полека — вдигна ръка капитан Роси. — Няма да изоставяме никого.

— Всяка минута, която остава на кораба, е проблем — възрази Кейн. — Димаркъс ще го открие. Знаете това. И няма нужда да ви

казвам какво ще направи...

— Ей! — извика Солара. — Не се притесняваше толкова за Димаркъс, когато ме сервира на поднос, за да си спасиш задника — тя насочи предупредително пръст към него. — Имахме уговорка. Аз инсталирах горивната клетка и мога точно толкова лесно да я измъкна.

— Всички да се успокоят — изрева капитанът и Ейкорн изтича зад крака на най-близката игрална маса. — Никой няма да сваля пътниците ни. И никой — той хвърли бърз поглед към Солара — няма да саботира кораба. Ясно ли е?

Тя кимна, но Кейн не изглеждаше сякаш е готов да се откаже от борбата. Той си пое ядосано въздух и един мускул затуптя на челюстите му. Изкусителният поглед и хитрата усмивка, които бе свикнала да очаква от него, вече ги нямаше. Това момче изглеждаше способно на убийство. Без да каже и дума повече, той стана от стола и тръгна към стаята си. Скоро последва шум от предмет, който се удря в стената. Касия подръпна растите си и се втренчи след него.

— Съжалявам — каза тя, сякаш част от задълженията ѝ беше да следи за поведението му. — Не знам какво му стана.

И Солара не знаеше. И точно това беше проблемът.

* * *

Солара все още се чудеше на избухването на Кейн, когато затвори вратата на стаята си и я залости за през нощта. Независимо колко пъти прехвърляше в ума си разговора им, тя не успяваше да го разбере. Може би двамата с Доран се бяха скарали. Това не беше невъзможно. Доран можеше да преподава по изкуството да настройваш хората против себе си. Или може би Кейн просто беше глупак. Така или иначе, Доран трябваше да узнае за случилото се.

Скръствайки ръце, тя се облегна на стената и се загледа в него, докато той се въртеше върху постелята си от одеяла, мърморейки безсмислици в съня си. Реши да му каже сутринта, след като ефектът от болкоуспокояващото преминеше. В момента щеше да го събуди само по една причина.

— Доран — прошепна тихо тя, разтърсвайки го за лакътя.

Той се размърда, изохка и дръпна завивките върху главата си.

— Ставай. — Тя отхвърли одеялата настрани и се опита да го вдигне за раменете, но все едно се опитваше да повдигне скала. — Хайде. Тази вечер аз ще спя на пода.

— Ъм?

— Ти можеш да спиш на леглото.

— Не се шегувай с мен — отвори той едното си подуто око.

— Твое е. заслужи си го.

Това беше достатъчно да го примами от пода. В замаяното му състояние той имаше нужда от малко помощ, за да се покатери на матрака, но за щастие не беше високо. Тя качи краката му горе и го зави, а той настани главата си на възглавницата ѝ и започна да издава щастливи звуци.

— Така по-добре ли е? — тя инстинктивно протегна ръка да приглади косата му, но се спря навреме.

Доран изхъмка в отговор, вече наполовина заспал, след това измърмори:

— Има място и за теб.

Солара погледна към празното място до него и над пъпа ѝ се появи познатото пърхане. Прав беше. Можеха да поделят леглото. Но идеята ѝ изглеждаше опасна — не защото между тях можеше да се случи нещо, а защото на Доран му трябваше повече място заради раните му. Ами ако се обърнеше и без да иска го удареше с лакът в лицето? Можеше отново да счупи носа му или да отвори раните.

Не, тя щеше да спи на пода. Там долу беше по-безопасно. За Доран.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин, когато Солара се прозя и се протегна, разтривайки схванатите си рамене, тя изпитваше малко вина заради всички онези седмици, когато го бе карала да спи на пода, въпреки че на матрака имаше достатъчно място. Тя погледна към него да види дали е буден и той примигна към нея със сънени очи.

— Гадно е долу, нали? — попита той.

Солара не обърна внимание на въпроса му и се вгледа по-внимателно в него, защото нещо не ѝ изглеждаше както трябва. Подутините по лицето му бяла спаднали и откриваха високи скули, позволявайки на очите му да се отворят напълно. Но въпреки това кожата му беше бледа и по челото му блестеше пот.

— Не се обиждай, но не изглеждаш кой знае колко добре.

— Не се обиждам. — Той се обърна настрани и изохка от болка.
— Права беше, когато каза, че ще го усетя на сутринта.

— Къде те боли?

— Къде *не* ме боли? — отговори иронично той и погледна към вратата. — Мислиш ли, че Касия има още от онези магически хапчета?

— Ще я попитам — Солара погледна с присвити очи засъхналите цепнатини по долната му устна, които изглеждаха така, сякаш щяха отново да се разтворят. — Но първо трябва да се намажеш отново.

Доран протегна треперещата си ръка към балсама, но успя само да го бутне на пода. Тъй като той беше прекалено слаб, тя взе бурканчето и намаза един дебел слой. Обезводнената му плът веднага попи балсама, принуждавайки я да повтори процедурата, без да обръща внимание на това как плъзгането на пръста ѝ по устните му караше всичко в нея да затанцува.

— Сега е по-добре — каза тя и преди да осъзнае какво прави, облиза пръста си и избърса едно петънце от засъхнала кръв на челото му. Не знаеше какво ѝ бе станало, че да чисти лицето му със слюнката си. — Ще отида да ти намеря хапчетата.

Беше стигнала на половината път до вратата, когато Доран се изкашля и каза:

— Панталони.

— Какво?

— Не си обула панталони.

— О, добре че ми каза.

Солара грабна панталоните си от пода и ги обу, по-учудена от това, че не се почувства неудобно, отколкото от факта, че е показала бельото си на Доран. Странно колко спокойна бе започнала да се чувства в негово присъствие. Кога се бе случило това?

Тя тръгна по чорапи към кухнята, където откри Касия и Рени да седят сами и да си шепнат, докато пиеха кафето си, без да виждат Ейкорн, която пълзеше безшумно покрай стената зад тях. Рунтавата захарна мечка разпери крилата си и кацна върху главата на Касия, забивайки миниатюрните си нокти в русите ѝ расти. Касия изпищя и разплиска кафе в скута си, докато Рени се опитваше да не се разсмее. Той внимателно освободи ноктите на Ейкорн и ѝ даде една стафида, преди да я отпрати в другата посока. Касия се втренчи гневно в животинчето.

— Мразя това малко...

— Доран се събуди — прекъсна я Солара. — Има нужда от още хапчета против болката. Може би ще му дадеш и антибиотик за инфекцията. Изглежда сякаш има треска.

Това разсея Касия от гнева ѝ. Тя се намръщи и стана от масата.

— Вече му дадох.

— Антибиотик?

— Заради отворените рани — кимна Касия.

Двамата с Рени последваха Солара в спалнята. Щом седна на ръба на леглото, Касия сложи ръка върху челото на Доран.

— Нямах треска. Дори си студен.

В отговор Доран потрепери и се загърна по-плътно с одеялото.

— Някакъв световъртеж? — попита Касия.

— Малко — отговори той. — Но си мислех, че е от хапчетата.

— Действието им е преминало преди часове.

— Тогава ми дай още. Направо умирам.

Касия сякаш не хареса това, което чу. Тя хвърли поглед към Рени, а след това отново се съсредоточи върху пациента си.

— Къде те боли най-много? — попита тя. — Носът ли?

— Ъхъ. — Доран се сви в ембрионална поза и отново потрепери. — Коремът и страните ми. Сякаш съм направил хиляда коремни преси, докато съм спал.

— Димаркъс удрял ли те е там?

Солара знаеше отговора на този въпрос.

— Да. И не си пестеше силите.

— Легни по гръб и дръпни завивките — каза Касия. — Искам да погледна под ризата ти.

— *Сигурен* съм — пошегува се Доран.

Това накара Касия да се усмихне.

— Днес имам късмет.

— Хайде стига — каза Солара, чието лице внезапно пламна. — Не е време за шеги.

— Слушам, госпожо — промърмори сърдито Доран, лягайки по гръб.

Щом вдигна ризата си, Касия ахна, но явно не от възхищение пред мускулестото му тяло. Усмивката ѝ изчезна и тя прошепна:

— О, господи.

Солара се приближи, за да види какво не е наред. Тя съзря открита плът, но почти не забеляза голотата на Доран. Беше сляпа за всичко, освен ужасната бъркотия от белези, които кървяха по тялото му така, че не можеше да каже къде свършва един и започва друг. Изглеждаше така, сякаш някой е инжектирал вино под кожата му.

Стомахът ѝ се сви.

— Какво значи това?

— Вътрешен кръвоизлив — отговори Касия. — Затова е замаян. Загубил е прекалено много кръв.

— Престани да говориш за мен сякаш не съм тук — дръпна ризата си надолу Доран. — Как ще го оправим.

Вместо да отговори, Касия размени поглед с Рени.

— *Можеш* да го оправиш — настоя Рени, поглеждайки от единия към другия. — Нали?

— Имаме само най-обикновени лекарства — отговори Касия. — Болкоуспокояващи и антибиотици за обикновени рани. Не и лекарства, които лекуват вътрешни увреждания.

— Но има такова лекарство, нали? — попита Солара.

— Тъкан-свързващо — каза Рени. — Скъпо е.

— Тогава ще купим.

— Не е толкова просто.

— Парите правят всичко просто — сопна се Солара. — Имам тонове горивни чипове. Ще го купя на черния пазар.

Касия започна да навива нервно една руса къдрица ниско на главата ѝ, прекалено къса, за да се вплете в растите. Тя погледна първия помощник:

— Трябва да му кажеш. Ако аз бях на негово място, щях да искам да знам.

— Това звучи зловещо — каза Солара. — Димаркъс е, нали? Той ръководи черния пазар и сега няма да продава на нас.

Рени издиша продължително и зарови ръце в джобовете си, за да разучи нещата, които бе събрал — счупена огърлица, няколко пълни с течност капсули и малката кутийка с мазилото, което току-що бе използвала за устните на Доран. Тя протегна ръка към Рени и той най-после заговори, подавайки ѝ кутийката.

— Определил е награда за Доран. Жив, ако е възможно. Но не е задължително.

— Колко? — надигна се на лакти Доран.

— Два пъти повече от това, което предлага Слънчевата лига.

— Чудесно — измърмори Солара. Когато Кейн разбереше, сигурно щеше да организира бунт. *Или да прибере наградата.* Мразеше се за това, че го мисли, но след избухването му предишната вечер не знаеше на какво е способен.

Оптимист както винаги, Рени посочи:

— Нищо лично. Двама от хората на Димаркъс са го предизвикали след боя ви. Мисля, че се притеснява, че никога няма да има и миг покой, докато не те убие.

— Е, това е голямо облекчение — каза Доран. — Аз се тревожех, че вече не ме обича.

— Може ли малко по-сериозно за момент? — попита Солара. Тя дръпна одеялото върху Доран и внимателно го зави. — Това не е смешно. В момента координатите ти са златна мина. Ако се опитам да купя лекарството ти от някой контрабандист, накрая сигурно ще ме изтезават, докато им кажа къде си.

— Може би нямам нужда от него — каза Доран, поглеждайки с надежда към Касия. — Кървенето може да спре и само.

— И по-странни неща са ставали — каза му тя. — Но вероятността е малка. — Чувстваш ли се късметлия?

— Няма да си играем с живота ти, Доран — поклати глава Солара.

— Ако можех да се свържа с баща ми...

— Но не можеш — прекъсна го Солара. През последните няколко седмици два пъти се бяха опитвали безуспешно да се свържат с баща му по комуникационната система на кораба. Тя погледна към ръкавиците си, разбирайки, че има само един начин да решат въпроса. — Щом никой няма да ни продаде лекарството, ще го откраднем.

— Няма да се получи — обади се веднага Рени, сякаш кражбата беше първото нещо, за което бе помислил. — Ще трябва да пуснем разузнаването си и да разберем кои контрабандисти го имат. Дори и само това ще е достатъчно, за да ги накара да станат подозрителни, защото всички знаят за двубоя.

— Не съм казала, че ще крада от контрабандисти — отговори Солара.

Рени изви любопитно едната си вежда над стъклото на очилата си.

— Близко сме до Обсидиан — каза тя. — Плажовете са в туристическата зона, което означава храна и магазини, и лъскави медицински центрове с добре снабдени складове.

— Димаркъс има хора и в болниците — обади се Рени. От там идват половината от наркотиците му.

— Така е — съгласи се Солара. — Но хората ме познават като Солара Брукс, мръсна престъпница от улиците, цялата в синини. — Тя изтича до сандъка си, отвори капака и извади вечерната рокля, която беше купила. Онази, за която бе помислила, че никога няма да облече. Вдигна дрехата, примигна с очи и изрече провлачено: — Не Лейси Вандербилт, дама от висшето общество, която почива тук и е наранила глезена си.

— Хубава рокля — отбеляза Касия.

— Благодаря. Доран ми я купи.

— Май съм забравил — той погледна към роклята с присвити очи. — Колко ми струваше това малко подаръче?

— Няма значение — тя се обърна към Рени: — Те държат заключени наркотиците, а не акселерантите за заздравяване. Ти имаш бързи пръсти, а аз ще отвличам вниманието на персонала, така че когато забележат липсата им, вече ще сме си отишли.

Първият помощник свали очилата си и по устните му бавно пропълзя усмивка:

— Е, госпожице Вандербилт, харесва ми начинът, по който мислите.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато останаха сами, Доран се вгледа в новооткритата си приятелка, която отвърза черната плитка в основата на главата си и бавно прокара дългите си пръсти през къдриците. Вечерната рокля, която Доран ѝ беше „купил“, беше закачена на стената и Солара гледаше с любов прозрачните водопади от плат, като от време на време спираше, за да хвърли поглед към него, сякаш да се увери, че все още е жив.

— Още съм тук — каза Доран. — И все още мисля, че планът е ужасен.

— А мен все така не ме е грижа, така че го приеми — отговори тя.

Никак не му харесваше мисълта Солара да краде. Рискът беше прекалено голям. Но тъй като бе отказала да промени решението си, той замълча, пропъждайки пипалата на вината, която започваше да чувства, като си напомняше, че идеята е нейна, а не негова.

Помагаше му това, че тя очевидно нямаше търпение да облече роклята. Начинът, по който се радваше на холографния ѝ блясък, накланяйки главата си на една страна, а след това на друга, прехапала долната си устна, го накара да се запита дали някога беше носила истинска рокля. Не от онези втора ръка, дадени ѝ, за да ходи на църква, а от роклите, създадени, за да завъртят главата на някой мъж и да го оставят с увиснала до пода челюст. В Академията тя не бе общувала много с останалите и не бе присъствала на нито един от танците, които организираха. С болка и срам той си представи как би реагирал, ако бе дошла на бала за завършването им — язвителните погледи и не особено старателно завоалираните обиди, които щеше да използва, за да я накара да се чувства нежелана. Знаеше, че тя щеше да докосва белега на шията си всеки път, когато я наречеше Миша Опашка, защото това бе удар по крехкото ѝ самочувствие. Искаше да ѝ каже, че съжالياва и че знае какво значи да носиш мишена на гърба си. След като майка му си бе тръгнала, няколко по-големи момчета го бяха

хванали да плаче в тоалетната и той бързо бе научил, че първото правило на живота в Академията беше *Подигравай се или бъди от онези, на които се подиграват*. И години по-късно, когато Солара бе спечелила наградата на възпитаниците на Академията, той бе изгубил нещо повече от един обикновен трофей. Загубил беше малко от възхищението на баща си, единственото семейство, което му бе останало. Сега виждаше, че заяждането със Солара е било поведение на страхливец в толкова много отношения, но не можеше да ѝ го каже. Затова изрече:

— Това е модел на Беладучи от най-новата вечерна колекция. Всяко момиче, което те види с нея, ще позелене в двайсет различни нюанса.

Реакцията ѝ не беше това, което той очакваше. Тя се сви и се втрени в него с разкаяние.

— Струваше пет хиляди кредита — прошепна тя. Но докато изражението ѝ беше на съжаление, пръстите ѝ се протегнаха към роклята сякаш да я защитят, което му даде да разбере, че ще може я вземе от нея, само ако я изтръгне от студентите ѝ, мъртви ръце.

И понеже ако се засмееше щеше да го заболи прекалено много, той задържа дъха си, докато поривът премина, и издиша бавно.

— Искам да те видя в нея. В крайна сметка аз съм този, който ще трябва да обяснява разходите по служебната си сметка.

Ако можеше да се предполага, че когато това изпитание приключи, все още щеше да има работа. Трябваше да стигне до кораба си на Обсидиан и да разбере значението на координатите, които му беше дал баща му. Колкото повече мислеше за това, толкова повече се затвърждаваше подозрението, че между мисията му и лъжливото обвинение на Слънчевата лига има връзка. Някой се беше погрижил наистина да съсипе репутацията му без логична причина. Знаеше, че това трябва да го разгневи, но в момента не можеше да понесе повече страдание.

Солара прибра косата си от едната страна и се намръщи, сякаш току-що ѝ бе хрумнало нещо.

— Ще ми трябва повече от рокля, за да заприличам на богата наследница. Не се сетих да си купя подходящи обувки за нея.

— Отиди боса — предложи Доран. — Момичетата постоянно си свалят обувките на танците. Може да се престориш, че си ги оставила

на празненството.

— А косата ми? И грима? Никога не съм...

— Помоли Касия да ти помогне. Тя е момиче от обществото.

— *Какво?* — завъртя се към него Солара. — Кой ти каза?

— Никой — отговори Доран, свивайки рамене, при което вълна от болка премина през гърдите му. Той стисна зъби, докато пулсирането спря. — Познавам тези като мен. Тя върви из кораба, сякаш е нейна собственост.

— Това не значи нищо.

— Всъщност значи — настоя той. Касия се държеше като човек, свикнал да властва още от най-ранна възраст. Доран разпознаваше това поведение, защото и той се бе държал така, докато баща му не бе разбрал, че използва стажанти във фирмата, за да си организира бурни забавления. След това самият Доран трябваше да се стане един от стажантите, за да се научи на смиреност. Но беше забелязал и физически доказателства за начина, по който бе израснала Касия. Тя носеше доказателство на самата си кожа. — Помирисвала ли си я някога? — попита той. — От много близо?

Солара се сви, сякаш я бе попитал за номера на сутиена ѝ.

— Не. А *ти*?

— Веднъж.

Беше се случило в деня на фестивала на хелберито на Песирус, след като бе носил и товарил касетки цял час. Случайно се беше сблъскал с Касия в банята и въпреки че предницата на блузата ѝ беше прогизнала от пот, от кожата ѝ се излъчваше само мирис на орхидеи. Едно-единствено нещо потискаше по този начин естествената миризма на тялото и процедурата беше толкова болезнена и скъпа, че дори и той се бе отказал от нея.

— Тя има парфюмни микроби, имплантирани в потните си жлези — обясни Доран. — Те са редки и инвазивни. Познавам само още един човек, който се е подложил на тази процедура, и той е дипломат от Слънчевата лига. Това значи, че не само е супер богата, а е и важна особа.

Той изчака Солара да каже нещо, но тя просто стоеше на мястото си и го гледаше гневно.

— *Какво?* — попита Доран.

Тя поклати глава и праметна роклята през рамо, след което излезе, без да проговори.

* * *

Докато бързаше по коридора, Солара си спомни нещо, което Доран ѝ беше казал на „Зенит“ — *Всеки, който вони като барака за инструменти, не е застрашен от опити от моя страна.* Беше забравила това и се зачуди сега как мирише, след като не си бе вземала душ от една седмица.

Със сигурност не на парфюм.

Не беше нейна работа и изобщо не я беше грижа, но при какви обстоятелства Доран беше помирисвал Касия наистина отблизо? Двамата не прекарваха много време заедно или поне тя не беше забелязвала, но все пак романтичните срещи не изискваха кой знае колко дълго. Касия открито беше заявила, че свалките са най-добрият начин да се предпазиш от лудостта по време на пътуването. Дали двамата не бяха решили тайно да си помогнат един на друг да *увеличат нивото на ендорфините?*

Стомахът ѝ се преобърна.

Не трябваше да прави това, да мисли за тях и да стига до заключения, сякаш Доран беше нейна собственост. Не че искаше той да увеличи *нейните* ендорфини.

Защо тогава лицето ѝ туптеше в ритъма на пулса ѝ?

— Забрави — промърмори тя. — Няма значение.

— Какво няма значение? — попита Касия, облегнала русата си глава на отворената врата на стаята си.

Солара спря рязко, притиснала вечерната рокля до гърдите си. Тя се усмихна насила и отговори:

— Нищо.

Но не можеше да не разгледа момичето с нови очи. Тя погледна отвъд безцветните расти, остри и без блясък заради месеците, през които са били занемарени, и отвъд лицето с меден цвят, оставено без грим, към маниерите под всичко това.

Касия бе положила огромни усилия, за да скрие произхода си, но ето че всичко се виждаше ясно — леко надменната извивка на

брадичката, която позволяваше на миниатюрната помощничка на кораба да гледа на Солара отвисоко въпреки разликата в ръста им. Езикът на тялото на Касия приличаше на този на Доран — самоуверен и напълно овладян. Той беше прав. Двамата бяха еднакви.

— Добре ли си? — попита Касия.

— Просто се притеснявам заради задачата — излъга Солара. — Мислиш ли, че ще можеш да ме разкрасиш? Никога досега не съм си слагала грим, така че ми трябва много помощ.

— Няма проблем. Влизай.

Когато Солара влезе, любопитството напълно я завладя. Тя се хвърли и прегърна Касия с двете си ръце, като се преструваше, че го прави от благодарност, а в същото време зарови носа си и вдиша дълбоко. Уханието наистина беше смайващо. При това нападение Касия се вцепени, а Солара отстъпи назад, борейки се с прилива на завист. Искаше ѝ се да можеше да мирише на пролетен бриз, вместо на моторно масло.

— Благодаря — каза Солара. — Страхотна си.

Стаята на Касия приличаше много на нейната, с изключение на това, че вместо двойно легло имаше две единични едно над друго. Тя забеляза, че от горното легло я гледа Кейн, а един протеинов сладкиш бе увиснал на сантиметри от устата му. По неговото лице бе изписано същото учудване, както и по това на Касия, а русите им глави бяха наклонени точно под един и същ ъгъл, докато се опитваха да проумеят тази внезапна проява на чувства от нейна страна. Солара го поздрави с хладно кимване.

Кейн се съвзе и ѝ хвърли извинителен поглед.

— Виж, съжалявам за снощи. Не трябваше да говоря ония неща. Не исках да кажа нищо такова. Пих повече „Кристалин“.

Солара не беше сигурна дали можеше да му вярва. Изобщо не ѝ се беше сторил пиан.

— Доран и без това си има достатъчно проблеми — продължи Кейн. — Последното, от което има нужда, е аз да го карам да се чувства по-зле. — Наведе глава и попита: — Ти каза ли му какво съм говорил?

— Не. Все още не.

— Тогава може би да го запазим между нас — предложи Кейн. — Харесвам Доран. Той е добро момче и не искам останалата част от

пътуването да се чувстваме неудобно.

Солара потърка роклята с пръсти, без да знае какво да направи. Кейн изглеждаше искрен, но тя дължеше лоялност преди всичко на Доран и все още мислеше, че той трябва да узнае.

— Ще си помисля — отговори тя и за да смени темата добави: — Трябва да побързаме. Рени иска да тръгваме след малко.

— Разбира се — устните на Кейн се разтвориха в непринудена усмивка, сякаш нищо не се беше случило. — Но нямаш нужда от холографски глупости, за да те направят хубава.

— Разбира се, че няма — съгласи се Касия и посегна да си вземе от десерта му. Отчупи едно парче и му върна останалото, а след това посочи към собственото си лице и обясни: — Е, като се изключат нараняванията.

— И белегът — добави Кейн. — Сладък е, но лесно ще я издаде.

Въпреки че не му беше простила напълно, Солара усети, че устните ѝ се разтварят в усмивка.

— Мислиш, че белегът ми е сладък?

Дяволитата му усмивка стана по-широка, а гласът му — тих и ласкателен.

— Мисля, че всичко в теб е сладко.

В отговор Касия се качи на леглото и удари съквартиранта си по главата. Когато той зяпна в знак на протест, тя забучи пръст в гърдите му и изсъска:

— Тя ми харесва. Остави я на мира.

Кейн разтърка главата си и побърза да се премести в другия край на леглото си. Това не му осигури никаква защита от ядосаното момиче, което се взираше в него с достатъчно гняв, за да опърли веждите му.

— Просто се държах приятелски. Какъв ти е проблемът с това?

— И двамата знаем какво правеше — сопна се Касия. — Сега слез долу и ми помогни.

Спорът накара Солара да се запита за стотен път откъде се познават двамата помощници на кораба. Въпреки острите погледи и суровите думи те се движеха из „Банши“ като планети в орбита. Споделяха всичко — от храна до шеги, които само те си разбираха — с непринудената близост, характерна за брат и сестра. Но ако наистина бяха брат и сестра, защо имаше разлика в езика на телата им? С

безсрамния си поглед и прелъстителната усмивка Кейн се държеше като човек, който редовно е съблазнявал, за да изкара вечерята си, а не като момче с огромно състояние.

Двамата спряха с караниците си достатъчно дълго, за да решат, че Кейн ще направи прическата ѝ, а Касия ще се заеме с грима. Сложиха я да седне на едно столче с лице към долното легло и се заловиха за работа — Кейн започна да реши косата ѝ отзад, а Касия седна с кръстосани крака на леглото, ровейки в кутия с гримове.

От новото си място Солара забеляза различни снимки, залепени на стената до леглото на Касия. На една от тях видя Кейн, прехвърлил игриво ръка през рамото на Касия, докато двамата се чукваха с чаши с червен сок. Може би вино от хелбери. Другите снимки бяха пейзажи — тучни хълмове с лавандула, зад които се виждаше безкрайно синьо езеро, чиито вълни отразяваха светлината на две луни. Солара никога не беше виждала такова поразително място. Намръщи се, когато Касия се наведе да ѝ сложи пудра и ѝ попречи да вижда.

— Откъде са тези снимки? — попита тя. — Прекрасни са.

Касия изпусна пухчето за пудрата и то полетя към пода. Очите ѝ веднага намериха тези на Кейн и в тях се появи тъга.

— Просто едно място, където живеех — отговори тя.

Кейн завърши едно разресване и с палеца си докосна външната страна на китката на Касия с толкова кратко движение, че Солара щеше да го изпусне, ако беше примигнала. Но тя не го изпусна и в тази част от секундата видя как между двамата преминава усещане за истинска близост.

Определено не са брат и сестра, помисли си тя.

Нито един от двамата не каза нищо повече, така че и Солара замълча. Но не можеше да спре тревогата, която започна да я обзема. Двамата с Доран лесно се бяха доверили на екипажа на „Банши“, но тя изобщо не знаеше какво ги е събрало заедно.

Кои бяха тези хора?

* * *

Когато Солара се върна в стаята заедно с екипажа, Доран започна да се бори с обзелото го замаяване, присвивайки очи, за да се

фокусираше върху нея. Беше си представял как би могла да изглежда в роклята, но нищо не можеше да го подготви за пълното ѝ преобразяване. То я бе превърнало в непозната — невероятно красива, разбира се, но толкова чужда, че при вида ѝ веждите му се сключиха намръщено.

Първо забеляза очите ѝ, които сезираха в него изпод дълги мигли с цветовете на дъгата. Изпод клепачите ѝ трептяха две пеперуди, оцветени в есенни тонове и обработени с холографски блясък, така че сякаш примигваха заедно с нея. В съчетание с ореола от сребърни панделки, вплетени в плитките ѝ, ефектът беше поразителен. Но той не можеше да приеме, че тези очи са същите, които беше свикнал да вижда срещу себе си на масата по време на игрите на „Какво предпочиташ“.

Доран остави погледа си да я обгърне и разгледа вечерната рокля, която проблясваше със светлината на изпълнено със звезди нощно небе. Моделът бе без презрамки и обгръщаше фигурата ѝ като втора кожа, подчертавайки голите ѝ рамене и ръце и по някакво чудо, което се противопоставяше на гравитацията, гърдите ѝ бяха повдигнати нагоре почти до брадичката ѝ.

Доран едва не си глътна езика, докато се мъчеше с всички сили да не се вторачва. Бореше се с егоистичното желание да я загърне с одеяло, за да не може никой друг да я види такава. Насили се да сведе поглед чак до пръстите на краката ѝ, които просветваха в розов и пурпурен блестящ лак. Ноктите на ръцете ѝ също бяха лакирани, а татуировките ѝ — скрити. С целия този блясък и великолепие той лесно можеше да си я представи на корицата на някое модно списание.

Не знаеше какво чувства по въпроса.

Разкъсваха го противоположни мисли и бъркотия от емоции, които не разбираше. Искаше да продължава да я гледа, да ѝ каже, че е невероятна, но същевременно искаше да ѝ каже да свали грима и да облече обикновените си дрехи, да махне яркия лак и да остави естествената красота на пръстите ѝ да се вижда.

Искаше да е онази Солара, която бе опознал — *неговата* Солара.

Касия бутна Кейн с рамо.

— Погледни. Направо занемя.

— Добре сме се справили — съгласи се Кейн, възхищавайки се на творението им.

Когато Солара отново го погледна, Доран намери гласа си.

— Еха — каза той. — Не знам какво да кажа. — Но тя заслужаваше много повече, затова той добави: — Петте хиляди кредита със сигурност са си стрували. Невероятна си.

Усмивката, с която тя отговори, стопли сърцето му.

— И ти прощавам — заяви Солара.

Преди Доран да успее да попита с какво е сгрешил, тя се обърна и тръгна. Той извика след нея да внимава, но не беше сигурен дали го чу.

Лежеше буден в тъмното само с болката за компания. Хрумна му, че щом стигнеше до Обсидиан, със Солара щяха да се разделят. Тя щеше да продължи към работата си в покрайнините, докато той щеше да се погрижи да изпълни дадената от баща му задача и да се върне у дома, за да изчисти името си. Пътищата им може би никога вече нямаше да се пресекат.

Не знаеше какво чувства и по този въпрос.

Всъщност знаеше.

Но преди да успее да обмисли причините за новото стягане в гърдите, той беше завладян от още един пристъп на замайване заедно с ужасна хладина, която сякаш изсмука мозъка от костите му. Доран се сви под завивките, докато вътрешностите му пулсираха като възпален зъб. Надяваше се Солара да се върне бързо с лекарството. Иначе пътищата им можеше да се разделят много по-рано.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Със светещите билбордове, огряващи кратерите му, търговският спътник не можеше да бъде пропуснат от който и да е пилот, минаващ по директния път от най-близката станция към Обсидиан — пътят, който „Банши“ старателно избягваше. Това място беше меката на туристите, почивка от продължилото месеци пътуване, където пътниците можеха да лекуват каютната си треска с медено вино, лазерни приключения и пъстри сувенири.

Но нито едно от тези неща не представляваше интерес за Солара.

Тя се наведе напред и се втренчи през прозореца на совалката, взирайки се над многоцветните реклами за БЪРЗА ПОПРАВКА НА СОВАЛКИ! и НАЙ-ДОБРИТЕ СЛОТ МАШИНИ В ГАЛАКТИКАТА! към единствения контролно-пропускателен пункт на върха на неподвижния купол, покриващ комплекса. Този тесен отвор беше единственият път навътре и навън.

Не беше идеалното разположение за бързо измъкване.

— Моля те, кажи ми, че има и заден вход — обърна се тя към Рени, който изключи тръстерите на совалката и се насочи към контролно-пропускателния пункт, което на практика ги хвърляше от трън, та на глог. Совалката мина достатъчно близо, за да може Солара да види силуета на покрито лазерно оръдие. Щеше да е незабележимо, ако не беше изкривеното пространство около него, което се дигеше като горещи вълни, издигащи се над асфалт.

— Бих могъл да го кажа — отговори той. — Но ще е лъжа.

Солара издиша и завърза пакет студен гел около глезена си, докато Рени подръпваше маншетите на фрака си, опитвайки се да удължи ръкавите. Ако искаше да изглежда елегантен, е трябвало да задигне фрака на някой по-висок човек.

— Не забравяй — каза той, показвайки придобитата си по нечестен начин електронна карта с кредити. — Аз съм чичо Джаред, брат на майка ти, а ти ми гостуващ за лятото.

Той насочи совалката към скенера на автоматизирания пункт за проверка — два панела от двете страни на тесен коридор, наблюдаван от охранител, който следеше всичко отвътре в станцията. Докато невидими лъчи претърсваха совалката за оръжие, Рени притисна откраднатата си карта към страничния прозорец. Както в автомоловете, така и тук безцелното разглеждане не беше позволено и посетителите трябваше да докажат, че имат кредити, за да влязат. През стъклото на станцията охранителят посочи към един ръчен скенер и каза на Рени да даде името и идентификационния си код.

Рени се включи на честотата на станцията и каза „Джаред Роджърс“, последвано от поредица от букви и цифри. Без да се бави повече, охранителят изключи защитното устройство и им позволи да влязат.

— Не беше трудно — каза Солара, отпусайки се на седалката си. Ръцете ѝ бяха изпотени. Тя се огледа наоколо за нещо, с което да ги избърше, като накрая се спря на ръкава на Рени. Когато той се дръпна обидено назад, тя сви рамене и посочи към роклята си.

— Струваше пет хиляди кредита.

Той бръкна под седалката си и извади манерка с „Кристалин“.

— Отпий, но не го гълтай — каза той. — Изплакни устата си, след това го изплюй на ръцете си и го размажи по себе си.

Солара направи каквото ѝ казваше, като внимателно избягваше роклята си. Дори и да е пиано, нито едно нормално момиче няма да разлее алкохол по такава рокля. Наведе се напред и попита:

— Мириша ли като след лудо парти?

— Горещо-долу, но ще се изпари.

Още една причина да грабнат лекарството и да бягат. Беше забавно да се облече и гримира, но същността на това, което щяха да извършат, както и последиците, ако не успеяха или ги заловяха, бяха започнали да ѝ става все по-ясни. Сърцето на Солара заби лудо в гърдите ѝ.

Рени премина край редица от магазини и заведения и се насочи към медицинския център в края на комплекса. Вместо да приземи совалката близо до аварийния изход, той кацна до един кораб, два пъти по-голям от тях.

— Няма да е трудно — каза ѝ той, докато изключваше двигателя. — Но ако нещо се обърка, ела направо тук. Най-сигурното място, на

което да се скриеш, е совалката, а ти можеш да я пилотираш до „Банши“, ако...

Ако ме хванат, трябва да бягаш.

Нямаше нужда да изрича последните думи. Солара разбираше това от времето, когато бе живяла на улицата. Колкото и доблестно да звучеше да не се изоставя никой, това беше наивно поведение, което нанасяше повече вреда, а не по-малко. Пазителите на Реда щяха да арестуват и двамата и щяха да се опитат да ги настроят един срещу друг, за да си осигурят бърза присъда. Ако охраната я заловеше, тя със сигурност очакваше Рени да се спаси и да занесе лекарството на „Банши“. Животът на Доран се изцеждаше от него и нямаша време за благородни постъпки.

— Благодаря ти — каза тя на Рени. — Не знам защо ни помагаш, но се радвам, че си тук. В никакъв случай няма да успея да се справя сама.

Той отпрати към нея същата искрена усмивка, която бе размекнала сърцето ѝ, когато се бяха срещнали. Искаше ѝ се наистина да ѝ е чичо, защото тогава кръвта щеше да ги свързва, независимо колко далече бяха един от друг. Не беше справедливо хората да не могат да избират собствените си семейства.

— Животът тук навън не е лесен — каза той. — Мисля, че го знаеш. Затова, когато съдбата те срещне по пътя със сродна душа, правиш всичко, което можеш, за да продължи пътуването по-дълго.

— Каква е твоята история? — попита Солара. Това можеше да е последният им шанс да говорят и внезапно тя изпита остра нужда да разбере повече за него. — Как се озова на „Банши“?

Той размахна пръст към нея, сякаш ѝ се караше за липсата на вяра.

— Ще ти кажа само това. Имах дом на Земята, добра работа и жена, която ме обичаше повече, отколкото заслужавах. Но състоянието ми ми създаде проблеми. Откраднах от погрешните хора и вече не беше безопасно да остана. — Той я потупа по рамото. — Ще трябва да почакаш до по-късно, за да чуеш останалото.

Той отвори вратите на совалката и когато дойде да я вземе, Солара обгърна шията му с двете си ръце. Докато я носеше през площадката за кацане, тя облегна глава на рамото му и се намръщи, за да покаже, че я боли, в случай че охранителите ги наблюдаваха. Когато

аварийната врата на медицинския център се отвори, двамата бяха залети от хладен въздух, изпълнен с острата миризма на антисептици.

Тя изохка силно, докато Рени се приближи бързо към приемното гише и каза на служителката:

— Това е племенницата ми. Нарани глезена си на едно празненство. — Пое си въздух и продължи, като всяка следваща дума излизаше от устата му по-бързо от предишната. — Изобщо не трябваше да ѝ позволявам да отива, но тя ми обеща, че няма да пие.

— Ееей — изрече завалено Солара, забивайки пръст в гърдите му. — Не бях виновна. Казаха ми, че е плод пунш.

Без да ѝ обръща внимание, Рени погледна умолително към регистраторката — жена на средна възраст с намръщено изражение, което говореше, че смяната ѝ почти свършва и заедно с нея и търпението ѝ.

— Кажете ми, че имате лекарство, с което ще се оправи — каза Рени. — Не мога да я изпратя така при сестра ми. Заклех се да не позволявам...

— Как нарани глезена си? — прекъсна го жената, поглеждайки изрисуваното лице на Солара.

— Оказа се, че съм наистина зле в танците на масата — каза Солара и изхълца за ефект.

— Майка ти ще ме убие — наведе глава Рени.

Едва сдържайки се да не извърти очи, жената бутна един таблет през гишето и кимна към мястото зад тях.

— Попълнете това и чакайте там. След малко ще ви извикат.

Рени я отнесе в далечния край на чакалнята, където Солара привлече погледите на поне двайсетина отегчени пациенти, които я зяпаха сякаш никога по-рано не бяха виждали дебютантка. Не можеше да ги вини. Ако ролите им бяха разменени, тя сигурно щеше да зяпа най-любопитно от всички. Отначало вниманието я притесняваше, но след това чу познато име в новините, които вървяха на екрана над главите им, и останалата част от фоайето престана да съществува.

Все още няма информация за местонахождението на Доран Сполдинг — съобщи една журналистка от високоговорителя на тавана, — талантливия възпитаник на Академията, издирван за същото престъпление, за което баща му, президентът на „Сполдинг

Ентърпрайзис“, е в затвора без право на гаранция, докато очаква съдебното дело.

Двамата с Рени отпразвиха погледи към екрана, откъдето Доран им се ухили във висока резолюция, застанал до една по-възрастна, малко по-висока версия на самия него, облечена в костюм от три части. Нищо чудно, че не можеше да се свърже с баща си — човекът беше в затвора.

Според официални говорители на Слънчевата Лига — продължи жената — бащата и синът са организирали кражбата на вещество, известно под името Инфиниум, от строго охраняван правителствен кораб. Прокуратурата нарича доказателствата изобличаващи, но водещият защитата продължава да отхвърля обвиненията от името на двамата, въпреки че ДНК доказателства, открити на мястото, свързват Доран Сполдинг с извършеното престъпление.

Инфиниум? Какво беше това и защо го охраняваха така строго? Солара се опита да си представи как Доран се промъкна на военен кораб и извършва кражба. Невъзможно. Може би беше направил нещо, с което се е замесил, без да иска.

Смята се, че младежът пътува с прислужница, осемнайсетгодишната Солара Брукс, осъдена престъпница, която се издирва за разпит във връзка с разследването на измама с кредити. Тя може да бъде идентифицирана по татуировките и по белег по рождение...

Солара не изчака да види снимката си на екрана.

— Изведи ме от тук — прошепна тя на Рени, сграбчвайки ръката му толкова силно, че го накара да се свие от болка. За всички, които я гледаха, тя притисна ръка до устата си и изохка: — О, боже. Мисля, че ще повърна.

Той я вдигна на ръце и се върна при киселата жена на регистратурата, която ги заведе в самостоятелна стая за прегледи веднага, щом Солара започна да издава звуци, сякаш ще повърне. След по-малко от минута Солара седеше на тапицирана маса с леген за повръщане на скута си. Рени шепнеше успокоителни думи и разтриваше гърба ѝ, докато останаха сами. След това той прокара пръсти през косата си и изсъска някаква ругатня.

— Да не изпадаме в паника — каза той, противоречейки си като се въртеше нервно в кръг. — С всичкия грим, който си си сложила, и

собствената ти майка няма да те познае.

— Сигурна съм — измърмори Солара. — Иди да потърсиш тъкан-свързващото. Ако някой те попита защо се разхождаш из залите, кажи им, че съм те изпратила за газирана напитка.

— Газирана напитка — повтори той, кимайки.

— Побързай. Няма да им отнеме много време да разберат, че глезенът ми не е навехнат. Ще отлагам прегледа колкото мога, но...

Рени излезе, преди Солара да е довършила изречението.

Сама в стерилната стая, Солара се опита да успокои пеперудите в стомаха си, като си напомняше, че Рени е прав. Всеки недостатък, по който можеха да я познаят — от белега по рождение до татуировките, беше скрит под пласт холографска козметика. Фалшивата ѝ самоличност щеше да издържи, ако тя самата не дадеше повод да се съмняват в нея.

След няколко минути чу потропването на приближаващи стъпки и се сви на топка върху масата за прегледи, придавайки си толкова покъртителен вид, колкото позволяваше тясната ѝ рокля. Вратата се отвори и един мъж попита:

— Госпожица Вандербилт?

Солара се изправи с хленч и замръзна, когато погледът ѝ се спря на момчето пред нея. С гладкото му като на бебе лице и телосложение на бездомно дете никой не би могъл да го вземе за мъж. Беше толкова млад, че тя си помисли, че може да е санитар. Но след това погледна значката, закрепена на престилката му, на която пишеше Д-Р ДЕТ^[1].

Сигурно беше шега.

— Произнася се „дййт“ — каза той с въздишка, сякаш обясняваше това хиляди пъти на ден. — Как се чувствате?

Въпреки любезния въпрос, равният му тон ѝ говореше, че това е само формалност, за да премине по-нататък, да приключи в една стая и да премине към следващата. Погледът му се премести върху скенера за кости на едната стена и Солара разбра, че трябва да прояви творчество, ако искаше да го забави.

— Много по-добре... *вече* — изрече тя, като се усмихна и сведе брадичка, поглеждайки го свенливо изпод миглите си. Никога по-рано не беше флиртувала така, но във филмите винаги се получаваше.

Деловата му маска изчезна и устата му зяпна, сякаш бе видял извънземно и не беше сигурен дали да вярва на очите си. Солара реши,

че за повечето момичета той сигурно бе невидим, и изпита съчувствие към младия доктор. Тя го огледа смело от горе до долу, от късата му кестенява коса до върховете на практичните му обувки, а след това се усмихна по-широко, за да покаже, че харесва това, което е видяла.

— Не си това, което очаквах — каза тя.

Той запелтечи за момент, след което прочисти гърлото си.

— Нито пък ти.

— Но по хубав начин, нали?

По страните му пропълзя червенина, а погледът му се сведе към пода.

— Разбира се. Изглеждаш наистина добре.

Наистина добре? Ако това беше всичко, което можеше да измисли, нищо чудно, че не успяваше да си намери гадже.

— Мислиш ли? — попита тя, преструвайки се на свенлива, докато се навеждаше напред, за да покаже по-добре бюста си. Както и възнамеряваше, той забеляза това движение. Очите му се приковаха в извивките ѝ и се изцъклиха, а лицето му придоби глуповат израз. Но точно когато си мислеше, че го е завладяла напълно, докторът склучи вежди и наклони глава.

— Какво е това? — попита той като посочи към шията ѝ, приближавайки се. — Белег по рождение ли е? Или някаква рана може би?

Солара докосна шията си и усети нещо лепкаво. Когато отлепи ръката си, пръстите ѝ бяха покрити с мазна прасковена каша. Тя се намръщи, като разбра какво беше станало. Деветдесетградусовият „Кристалин“, който беше изсипала навсякъде по себе си, сигурно бавно беше проникнал през грима ѝ. Тя погледна бързо към кокалчетата на пръстите си, където през дупките във фон дьо тена ѝ надничаше черно мастило.

Това също не убягна от погледа на доктора.

Солара скри и двете ръце зад гърба си, но беше прекалено късно.

Виждаше въпросите, които се оформяха в ума му, докато погледът му се изостряше, връщайки се отново върху шията ѝ. Имаше само една причина момиче да покрива кокалчетата си с грим и всеки, който беше достатъчно умен да завърши медицина, щеше да я разбере. И освен ако не живееше в пещера, щеше да разпознае и белега ѝ.

Вратата се отвори и Рени застана на прага, преценявайки настроението с един бърз поглед. Вместо да се присъедини към тях, той потупа горния джоб на самото си и направи знак с палец над едното си рамо.

— Ще изляза навън да изпуша една цигара. Ти стой тук, миличка. Ще се върна преди да усетиш.

Солара въздъхна с облекчение. Това беше сигналът им — съобщаваше ѝ, че е откраднал тъкан-свързващото лекарство и ще я чака в совалката. Сега трябваше само да измисли правдоподобно извинение да го последва.

— Добре — каза тя. — Но ми се иска да се откажеш. Тези неща ще те убият.

— Както и танцуването на маса пияна — отговори той с намигване и тръгна.

Младият доктор не се засмя. Той гледаше как Рени изчезва във фойето, а след това се обърна отново към Солара, свъсил съсредоточено вежди. Тя нямаше нужда от рентгеново зрение, за да види как парченцата от пъзела се подреждат в главата му. Време беше да се маха от тук.

Завъртайки глезена си, тя каза:

— Този пакет гел сигурно е подействал, защото се чувствам малко по-добре. — Тя стана от масата и се престори, че пробва дали може да стои. Изкуцука, когато левият ѝ крак докосна пода. — Къде е тоалетната?

Очите на младежа се разшириха съвсем малко и тя я видя — ялната искрица на осъзнаването, която казваше, че най-после е направил връзката. Вече знаеше коя е.

— Ще ти намеря инвалиден стол — каза ѝ той, отстъпвайки към изхода. — Остани тук.

След това изскочи навън и затвори вратата.

Солара се втурна след него, но когато набра кода върху панела за изхода, вратата отказа да се отвори. Тя грабна ръчния лост и се опита да го дръпне настрани, но колкото и силно да дърпаше, вратата не помръдваше. Беше я заключил.

Стомахът ѝ се сви.

Щом се свържеше с охраната, щяха да заключат комплекса. Ако не успееше да стигне до совалката скоро, Рени нямаше да има друг

избор, освен да я остави. Което значеше, че животът ѝ наистина беше свършен.

Инстинктът ѝ за самосъхранение се задейства и тя започна да се върти наоколо, оглеждайки се за прозорци или въздушна инсталация, достатъчно широка, за да може да пропълзи през нея. Нямахше нищо, нито дори топлинна клапа. Обръщайки се отново към вратата, тя огледа панела за изхода — тънка, метална пластина, предназначена да реагира при докосване. Ако успееше да изтръгне тази пластина, имаше вероятност да се справи с ключалката.

Извади от плитките си фиба и пъкна единия ѝ край под ръба на панела, като я движеше напред-назад, докато влезе наполовина под него. Грабна една шпатула от масата и разшири разстоянието между панела и стената, докато отворът стана достатъчно голям, за да пъкне пръстите си вътре. С леко дръпване тя отдели пластината, като се постара да не изтръгва жиците, свързани от другата страна.

Ръцете ѝ се бяха изпотили и Солара ги избърса от роклята, без да я е грижа колко струва. В момента нямаше нищо по-важно от свободата ѝ. Присви очи, огледа плетеницата от жици и веднага забеляза заземяващите и живите — тези, които не трябваше да пипа. Започна систематично да дърпа и отново да свързва останалите жици, докато откри аварийното отключване. Вратата се отвори и тя не остана нито миг повече в стаята.

Вдигна роклята си и се затича по коридора, после през фойето, бутайки грубо някого по пътя си. Изобщо не погледна назад, съсредоточавайки се само върху двойната врата, водеща към доковете. Беше достатъчно близо, за да усети миризмата на горивото в совалките, когато зад себе си чу викове „Спри!“ и „Затворете изхода!“ Оставаха ѝ само още няколко метра и тя се напрегна и затича по-бързо с наведена глава, прелитайки през вратата, точно когато тя започна да се затваря.

Успя да стигне доковете, но в момента, в който краката ѝ докоснаха бетона, една невидима сила я дръпна назад и Солара се заби във фибростъклото на затворената врата. Тя завъртя рязко глава и видя, че половината от полата ѝ беше останала от другата страна. Започна да дърпа безуспешно плата, а сърцето ѝ биеше лудо. Погледна през стъклото и видя двама охранители да сочат към нея и да викат нещо към жената на регистратурата. Платът бе прекалено здрав, за да се

скъса. Солара протегна трепереща ръка зад гърба си и дръпна ципа. Избута роклята през ханша си и я свали, а след това се затича като полудяла към совалката, облечена само с осигурените ѝ от правителството гащи и дългите ленти платно, които бе използвала, за да поддържа гърдите си.

Рени сигурно я бе видял да идва, защото когато стигна до него, той вече бе запалил совалката и бе отворил задната врата. Тя се втурна вътре, крещейки *Тръгвай, тръгвай, тръгвай!*, и совалката се издигна във въздуха, преди вратата да се е затворила. Тя я херметизира и запълзя на четири крака към пилотската кабина. Плъсна се на пътническото място и закопча колана си.

— Забравила си роклята си — каза Рени, гледайки съсредоточено напред, стиснал кормилото толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели, и се насочи към пропускателния пункт.

— Нека никой не казва, че не знам как да напусна сцената подобаващо.

Той се засмя за момент, преди чертите му да се стегнат. Солара проследи погледа му и разбра защо. Навсякъде около поста святкаха червени светлини, а охранители бяха плъзнали като мравки около стъклената преграда. На билборда светна съобщение **НЯМА ИЗХОД**, а редицата совалки, които чакаха да излязат от комплекса, спряха като едва не причиниха верижна катастрофа.

— Рени... — каза тя и занемя.

Вместо да намали, той натисна газта докрай, запрацайки Солара назад в седалката ѝ. Докато летеше стремително към единствената совалка, която не спря и беше на половината път до изхода, тя започна да разбира намерението му. Щеше да се опита да последва кораба, преди преградата да се е затворила. Но ако преградата засегнеше задната им част, електрическото напрежение щеше да повреди системите им, оставяйки ги да се реят извън спътника. Тогава Пазителите на Реда лесно щяха да ги заловят, в случай че електричеството не ги убиеше.

— Дръж се — предупреди я той. — Ще трябва да ги ударя, за да излезем.

Тя стисна страничните облегалки и затаи дъх, гледайки с ужас, докато приближаваха совалката с шеметна скорост. Пропускателният пост премина края нея и тя се приготви за удара. Очите ѝ се затвориха

инстинктивно. В ушите ѝ проехтя трясък на стомана в стомана и тя се блъсна в колана си. Главата ѝ отхвъркна първо назад, после напред и в следващия момент вече бяха извън защитната преграда, а в пилотската кабина звучеше хор от аларми.

Очилата на Рени бяха отхвъркнали, но той продължи, сякаш нищо не се е случило. Зави надясно, отделяйки се от другата совалка, и се отдалечи от огневата линия на оръдието. Един изстрел засегна корпуса им от лявата страна и ги завъртя, но той бързо оправя курса и включи бустерите. Совалката се насочи стремглаво към близката луна и след миг бяха извън обсега на оръдието.

Но това не означаваше, че са в безопасност.

Рени беше прекалено зает да се движи близо до гравитационното поле заради възможността за ускорение, за да гледа таблото, което грейна като коледна елха. Ключовете и бутоните бяха непознати за Солара и без диагностичните си уреди, тя не можеше да определи коя система е повредена.

— Какво да правя? — извика тя през виещите аларми.

— Свържи се с „Банши“ — отговори той и сграбчи тресащото се кормило. — Кажете на капитана, че ни трябва проследяване и пресрещане. Той ще знае какво значи това. — След това хвърли бърз поглед към контролното табло и добави: — Кажете му, че аварийната ни система е изгоряла. Остава ни кислород за още може би трийсет минути.

И няма безопасно място, където да кацнем, помисли си Солара. След това осъзна, че ако те умрат, ще умре и Доран, защото „Банши“ няма да ги открие навреме, за да доставят лекарството. Тази мисъл я накара да потрепери. Тя изпрати сигнал за помощ, но не получи отговор.

— Не знам дали цялата ни комуникационна система е повредена или само приемателят.

— Продължавай да опитваш.

И тя продължи — отново и отново, докато по кожата ѝ полазиха тръпки, а зъбите ѝ започнаха да тракат. Без затоплен кислород в кабината температурата бе спаднала толкова драстично, че дъхът ѝ кондензираше в облаци пара — не бяха най-подходящите условия човек да лети гол.

Рени свали сакото си.

— Облечи това — каза той, а след това разкопча ризата си и ѝ подаде и нея. — И си покрый краката.

Сакото пазеше топлината на тялото му и тя се зави плътно с него, преди да е изстинало. Когато се обърна да му благодари, тя забеляза мрежа от розови разрези по голите му рамене. Втренчи се намръщено в тях. Кръгли и равномерни, те приличаха на рани от лазер.

— Какво е станало с гърба ти? — попита тя.

След като включи на автопилот, Рени започна да опипва таблото в търсене на очилата си. Грейна, когато ги намери. Не бяха счупени.

— Помниш ли, когато ти казах, че откраднах от погрешните хора?

— Стреляли са по теб?

— Много старателно. Докато бяха, за да спася живота си като теб преди малко на спътника.

Солара се запита дали са знаели, че Рени не може да контролира желанието си да краде, но реши, че това няма да е от значение за хора, които стрелят по невъоръжен човек, и то в гърба.

— А дамата? — попита тя. — Тази, която те е обичала? Къде е тя сега?

— Искан ми се да знаех... или може би не — усмихна се тъжно Рени. След това поклати глава. — Виж в каква каша се забъркахме сега. Това не е живот, да се криеш в сенките, никога да не се установиш на едно място. Искан нещо по-добро за нея — истински дом и семейство, с което да се гордее. Затова я изоставих. — На лицето му се появи замечтан израз и той въздъхна с такъв копнеж, че сърцето ѝ се сви. — Понякога ми се иска да ме е забравила, а понякога — не.

Солара не знаеше какво да каже, затова взе ръката му и двамата се втренчиха мълчаливо през прозореца пред тях, докато времето минаваше, изминатото разстояние се увеличаваше, а кислородът им намаляваше.

В един момент тя изпусна ръката му и ѝ бяха нужни няколко опита, за да я хване отново. Движенията им станаха тромави, двамата вече бяха замаяни и объркани. Солара огледа пилотската кабина, но не разбираше какви са тези примигващи светлини, нито си спомняше накъде са тръгнали. Поемаше дълбоко въздух, но той никога не ѝ беше достатъчен. Усещането ѝ напомни за градските трамваи на Земята,

които ставаха толкова задушни през лятото, че накрая ватманът отваряше някой прозорец.

— Ей, т-трябва да от-творим вратата — изрече със заекване тя. — Да влезе малко въздух.

Рени се втрени в нея иззад очилата си и се опита да се почеше по гърдите, но ръката падна в скута му.

— Не мисля, че идеята е добра.

Тя тъкмо щеше да го попита защо, когато внезапно движение привлече погледа ѝ. Обърна се и видя един стар, грозен кораб да лети до тях. Познаваше този кораб — не можеше да си спомни името му, но отчаяно искаше да е на борда му.

Рени също го видя и извика радостно.

— Движим се прекалено бързо — изрече той, насочвайки поглед към контролното табло. — Трябва да намалим.

Но само разтри челото си.

От совалката им излязоха две дебели метални въжета и се забиха в кораба, а след това ги издърпаха по-близо. Сякаш задвижени с дистанционно, двигателите им спряха и те се настаниха в дока на кораба със силно изтракване. Солара се опита да се изправи, но беше закопчана с колани, които едно момче с руси расти разкопча.

Той я измъкна в товарното помещение и след това се върна за Рени.

Въздухът вътре в кораба беше свеж и чист, толкова ободряващ, че тя напълни дробовете си на големи глътки, опъвайки платнените ленти, с които бяха завързани гърдите ѝ. С всяко издигане и спускане на гръдния ѝ кош умът ѝ сякаш се избистряше и когато Рени се съвзе, тя вече го прегръщаше и се смееше истерично.

* * *

След известно време, когато бяха дали лекарството на Доран и се бяха уверили, че се стабилизира, екипажът се събра в трапезарията. Там Солара разбра, че капитанът изобщо не е получил сигналите ѝ, а беше следил совалката през цялото време. Докато седеше на масата, тя си спомни думите на Рени за това, което бе искал да даде на жена си на Земята — истински дом и семейство, с което да се гордее.

Солара не знаеше тайните на екипажа или как са се кръстосали пътищата им и въпреки това тези непознати бяха направили повече, за да я защитят, отколкото собствените ѝ родители през всичките ѝ осемнайсет години. Според нея това със сигурност беше нещо, с което човек да се гордее. Рени бе сгрешил, когато каза, че това не е живот.

В този момент нямаше друго място, на което би предпочела да се намира.

[1] [Death](#) (англ.) — смърт. — Бел.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите дни Доран започна да се страхува от нощите.

Беше прекарал толкова време на легло, че тялото му бе забравило ритъма му на сън и сега осемте часа, когато на кораба цареше тишина и спокойствие, той се чувстваше като в затвор. Искаше му се да бе излъгал Касия, че му трябва болкоуспокояващи. Тогава в малките часове щеше да е в медикаментозна кома, вместо да лежи буден и да се тревожи за онова, което му бе казала Солара.

Баща ти е в затвора.

Ехото от тези думи все още успяваше да накара стомаха му да се свие, защото разкриваше ужасяваща истина — той беше сам.

Не помнеше време, когато баща му да не е бил с него, за да му помага. Дори и когато не бе имал нужда от подкрепа, Доран бе минавал през живота с повече увереност, знаейки, че ако се препъне, баща му ще го хване. Сега, когато тази подкрепа вече я нямаше, той не можеше да се отърси от чувството, че пада. А баща му? И той ли беше самотен и изплашен или бе превърнал килията си в импровизиран офис и оставяше тревогите на адвокатите си? Доран нямаше как да разбере и мразеше това. Липсваше му гласът на баща му. Липсваше му това да кара баща си да се смее. Сега нямаше как да говорят, а Доран така и не бе разбрал какво трябва да направи, след като стигне на мястото с онези координати.

Щеше да продължи мисията си, но вече не беше уверен, че ще успее да изчисти името им. Вчера бе взел един таблет и бе узнал подробност по делото, която го накара да повярва, че някой им е скалпил обвинение — някой в правителството. Пазителите на Реда твърдяха, че ДНК на Доран е открита по кашона с откраднатия от кораба им Инфиниум. Но Доран никога не бе стъпвал на борда на правителствен кораб и никога не бе чувал за Инфиниум. Това можеше да означава само, че Пазителите на Реда са поставили лъжливите улики, а ако беше вярно, процесът срещу него нямаше да е справедлив. Обзе го паника и му хрумна, че колкото и упорито да се бори, нещата

може би никога няма да бъдат същите. Старият му живот може би щеше да свърши и да бъде заменен от това ново съществуване на бягство и постоянно криене.

Не. Доран пропъди тези мисли от главата си. Баща му разчиташе той да остане силен и да завърши задачата си. Каквото и да го очакваше на тези координати в далечните райони, то беше ключът към свободата му.

Трябваше да вярва в това.

* * *

На следващата сутрин той примигна към светлината на звездите, която се процеждаше през прозорчето, и погледна надолу към свитата на топка Солара, скрита под купчина одеяла така, че се виждаше само носът ѝ.

— Защо все още спиш на пода? — попита той, след това се изкашля да оправи гласа си. Със сигурност там не ѝ беше удобно. Само като я гледаше и раменете започваха да го болят от спомена за тези корави метални плочи.

За да се отърве от това чувство, той протегна и двете си ръце над възглавницата и изви голия си гръб в протягане. В отговор няколко разместени прешлена си дойдоха на местата по гръбначния му стълб. Беше толкова хубаво, че той повтори движението, а след това сви колене към гърдите си, за да раздвижи и краката. Точно както и забравените удоволствия на душа, Доран не бе оценявал напълно всички възможности за движение, докато не бе останал неподвижен. Закле се никога вече да не приема тялото си за даденост.

Солара се прозя и се обърна по гръб, а свитите ѝ в юмруци голи ръце се показаха изпод одеялото, докато се протягаше. Той се радваше, че бе престанала да носи ръкавиците си, но не каза нищо по въпроса. Тя беше чувствителна на темата за татуировките ѝ и той никога не можеше да говори за тях, без да я ядоса.

Когато Солара не отговори на въпроса му, Доран посочи празното място до себе си.

— Леглото е двойно, нали помниш? Има повече от достатъчно място за двама. — Той се подуши и добави: — Не мириша. Поне така

мисля.

Тя седна, като мърмореше и разтриваше шията си отстрани. Сигурно много се беше въртяла в съня си, защото огромно количество коса се беше измъкнала от плитките ѝ и беше оформила нещо като птиче гнездо на челото ѝ. Това го накара да се усмихне.

— Знаеш защо — отговори тя. — Трябва ти...

— Както и да е. — Той отхвърли претекста ѝ, защото ставаше дума точно за оправдание. — Нищо ми няма. — Избута одеялата надолу до кръста си и каза: — Ела и виж сама.

Облечена само по тениска, която едва стигаше до бедрата ѝ, тя стана от пода и седна на края на матрака. Изглеждаше сякаш е загубила малко от стеснителността си и Доран нямаше нищо против.

— Все още имаш рани — настоя тя, посочвайки жълтеникавите петна по тялото му.

— Но вече не ме болят.

Тя изви устни със съмнение и постави топлите си длани отстрани на тялото му, а след това ги придвижи нагоре и надолу по гръдния му кош, докато дъхът на Доран секна.

По дяволите.

При докосването всичките му вътрешни органи се стегнаха — и няколко външни също. Кожата му оживя под пръстите ѝ като електричество, което протича по затворена верига, и той беше благодарен, че имаше дебела покривка от одеяла, които скриваха скута му.

— Наранявам ли те? — попита тя.

Доран поклати глава. В момента изпитваше изключително много усещания, но болката не беше едно от тях. Може би идеята да спи до нея все пак не беше толкова добра. Той хвана ръцете ѝ и ги задържа на безопасно разстояние от тялото си.

— Виждаш ли? — каза той и преглътна с усилие. — Скоро ще съм като нов.

Тя заразглежда върховете на пръстите си. Сякаш нямаше нищо против, че са хванати между дланите му.

— Тогава ще си отидеш — каза тя. — И цялото легло ще е мое. По-добре да почакам.

Той не каза нищо, но тя всъщност беше права.

„Банши“ беше стигнал до Обсидиан предишния ден и сега се криеха на един голям обикалящ в орбита около него метеор, докато Солара поправяше нанесените на двуместната совалка щети. Щом Доран се почувстваше достатъчно добре, за да пътува, той щеше да отиде със совалката до кораба, който го чакаше на планетата. След това никога вече нямаше да види нито „Банши“, нито екипажа. Но в момента не искаше да мисли за това.

Той обърна кокалчетата на Солара, така че да ги вижда, и прокара палеца си по татуираните върху кожата ѝ кодове. Странно, но вече не го притесняваха. Ако активите му не бяха блокирани, щеше да наеме фалшификатор на плът, за да може тя да започне отначало. След всичко, което бе направила за него, Солара го заслужаваше.

— Значи вече можеш да понесеш да ги гледаш? — каза тя.

— Какво?

— Онзи ден в банята, точно преди да се повреди горивната клетка. Тогава ми каза, че щом ти можеш да понесеш да гледаш татуировките ми, значи и аз също ще трябва да мога.

Тя издърпа ръцете си и седна върху тях.

— Нямах предвид това — отговори Доран. — Ти изобщо не ми даде възможност да ти обясня.

— Добре тогава — тя вдигна предизвикателно вежда. — Обясни ми.

— Това е дълга история.

— Имам достатъчно време.

Доран забеляза, че бедрата ѝ са настръхнали от студ. Не че се вторачваше или нещо такова. Просто обикновено наблюдение. И понеже проблемът в шортите му бе отминал, той повдигна завивките и я покани да се присъедини към него. Тя се поколеба за момент, след това пропълзя под тях и скоро двамата лежах на една педя един от друг, обърнати с лице към тавана и със скръстени на стомаха ръце.

— Хайде — каза Солара, намествайки се по-удобно. — И дано си струва.

— Историята няма щастлив край — предупреди я той и въпреки че нямаше такова намерение, гласът му прозвуча мрачно. Тя обърна глава към него, но той се бе втренчил в пространството. Така беше полесно. — Голяма част от нея е общоизвестна. Учудвам се, че не си я чувала.

— В груповия дом няма жълти вестници — отговори Солара.

— Когато се случи, се вдигна много шум, но беше отдавна. Дори и да си чула, предполагам, че си забравила.

— Какво да съм забравила?

— Когато бях на девет, ме отвлякоха — каза той и заучените думи излизаха леко от устата му. — Двамата с брат ми бяхме отвлечени за откуп. Бавачката ни също участвала. Тя изключила алармата на задната врата, докато всички спели.

Солара се надигна на лакти, принуждавайки го да я погледне.

— Имаш брат? Не знаех.

— Нямам — отговори той и замълча, за да ѝ даде време да разбере. — Вече нямам.

Тя сложи бързо ръка на гърдите си и когато Доран примигна, в съзнанието си видя отново покритите с мастило кокалчета на мъжа, който бе запушил устата му с ръка и го бе измъкнал от леглото му онази вечер. Имаше толкова много маркировки — редове и редове, направо една върху друга — но тогава той не знаеше какво означава това. До следващия ден, когато се озова заключен в един килер с мозъчно сътресение и разкъравена устна. Тогава бе научил.

Солара го върна в настоящето с леко докосване.

— Съжалявам — прошепна тя. — Той на колко години беше?

— Колкото мен. Бяхме близнаци.

— Близнаци — повтори тя. — Тогава загубата сигурно е била още по-тежка. Чувала съм, че близнаците имат специална връзка.

Доран не можеше да каже дали това е истина или не, защото нямаше други братя и сестри, така че нямаше с какво да сравнява. Спомняше си, че двамата с Гейдж бяха като двете страни на една монета — направени с един калъп, но достатъчно различни за всеки, който гледаше внимателно. Доран приличаше на баща им, унищожавайки сергиите за лимонада на другите деца като подбиваше цените, а Гейдж следваше майка им в лабораторията ѝ, надничайки над плота със страхопочитание заради експериментите ѝ. Но независимо от различията си, двамата с брат му бяха партньори в безкрайни лудории. От малки бяха разбрали, че бавачката не може да ги различава, и понеже никога не можеше да е сигурна кого от тях е видяла да скача по дивана или да пуска топчета в пианото, нито един от тях не беше наказван.

Разбира се, тя им го беше върнала — тъпкано.

Доран разбра, че е замълчал, и се обърна към Солара с извинителен поглед. Но тя, изглежда, нямаше нищо против. Лежеше тихичко по гръб, провряла ръка през неговата, и го чакаше да продължи, когато е готов.

— Както и да е — каза накрая той. — Баща ми нямаше доверие на Пазителите на Реда и нае група наемници да изпълнят задачата. — И те наистина се бяха справили. Никой не можеше да предвиди това, което се бе случило след това. — Намериха ни два дни по-късно в една стара къща на края на града. Планът бил да нахлуят със сила, но когато хвърлили зашеметяваща граната, тя предизвикала газов теч и цялата къща пламна.

Дори и сега Доран можеше да усети горчивия зашеметяващ газ, от който крайниците му бяха омекнали, а зрението му се беше замъглило. Гранатата беше свършила работата си, така че никой в къщата не можеше да се движи. Той лежеше на мухлясалия мокет в килера и слушаше крясъците на мъжете, които бяха прекалено дрогирани, за да се изправят и да избягат от огъня. Сред хаоса той бе чул Гейдж да вие от болка. Това беше ужасен звук, който никаква терапия не можеше да го накара да забрави, въпреки че бе опитвал многократно.

— Един от наемниците ме намери в килера — каза Доран. — Но докато ме изнесе навън, горният етаж се беше срутил и вече не беше безопасно да се връща.

Този ден дванайсет човека загубиха живота си — трима белязани престъпници, осем наемници и другата половина от монетата на Доран. Огънят бе горял толкова дълго, че следователите не очакваха да открият никакви тела. Но майката на Доран бе отказала да се примири, докато не се намери тялото на Гейдж, като се кълнеше, че тази къща няма да е последното място, където синът ѝ да намери покой. Беше останала непоколебима и на следващата седмица намериха останките му, все още със завързани ръце и крака. На Доран му се искаше да не знаеше тази подробност.

— Затова мразиш килери — каза Солара.

— И татуировки на престъпници — добави той и повдигна ръката ѝ, за да огледа кокалчетата ѝ. — Хората, които ме отвлякоха, имаха такива татуировки.

Като замаяна, тя издърпа дланта си и пусна ръката му.

— О, не — прошепна тя, изправяйки се толкова бързо, че разтресе матрака. — Това събужда асоциации у теб. Затова полудя първия път, когато видя ръцете ми без ръкавици. И затова замълча, когато казах, че екипажът може да те отвлече за откуп.

Доран щеше да каже „да“, но тя не му даде възможност.

Солара се измъкна от леглото и започна да се извинява отново и отново, без да му обръща внимание, когато той ѝ каза да се върне под завивките. След това се зае да рови в дрехите си и извади онези ужасни ръкавици.

— Не — настоя той, повдигайки се на лакти. — Свали ги.

— Няма проблем — каза тя. — Аз нямам нищо против да ги нося.

— Но аз имам, по дяволите! — Доран нямаше намерение да вика, но ако тя започнеше отново да крие ръцете си, това нямаше да е заради крехката му чувствителност. — Искам да виждам татуировките ти. Те са част от самата теб.

— Но...

— Но нищо. Не ме е грижа какво сме казали по-рано. Денят, в който свали ръкавиците и ми разказа историята си, е денят, в който станяхме приятели. Ако сега ги скриеш от мен, това ще е като стъпка назад. — Той знаеше, че не би трябвало да го е грижа. Скоро щеше да си отиде и нищо от това нямаше да има значение. Но *имаше* значение. За него. — Просто ги свали.

Тя се поколеба.

— Моля те — настоя той. — Заради мен.

Тя свали ръкавиците от ръцете си, но след това избягваше погледа му, докато сресваше и сплиташе косата си. Разговорът замря и когато Доран предложи да закуси с нея в трапезарията, тя настоя той да остане в леглото. Той се възпротиви, но успя да стигне само до вратата и едно замайване го накара отново да си легне.

Глупавото му тяло го предаде.

Дори повече от тишината Доран мразеше да се излежава като инвалид, докато останалите работеха. Всички на борда на „Банши“ имаха своето място — Рени се грижеше за навигацията, Солара поправяше, Касия и Кейн се занимаваха с ежедневни задачи, а

капитанът общо казано спасяваше кожата им. Всичко, което Доран бе постигнал, беше един мизерен пиратски развод.

Ти никога няма да се промениш и животът ти никога няма да има смисъл. Когато умреш, няма да липсваш на никого, защото животът ти е без значение. Ти нямаш значение.

Знаеше, че сега Солара не вярва в тези думи, но все още го болеше, защото някъде дълбоко в тях имаше зрънце истина. Заради него „Банши“ се криеше като насекомо в този астероид. Половината квадрант го издирваше и ако Дейва научеха местонахождението му, щяха да използват това, за да заловят екипажа. Най-доброто, което можеше да направи за тези хора, беше да си тръгне. Така, макар и в много малка степен, щеше да направи нещо от значение.

* * *

— Сигурен ли си, че имаш достатъчно сили за това? — попита Солара, без да го поглежда, и побутна брезентовата му чанта с върха на обувката си. — Няма нужда да бързаш.

Няма нужда да бързаш. Това му повтаряха всички от екипажа, но беше минала още една седмица, а той не можеше да остане тук завинаги. Замайванията бяха изчезнали и, честно казано, той от доста време се чувстваше в състояние да пътува. Но не можеше да го признае, затова отклони въпроса, задавайки свой в отговор:

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с мен? Логично е. И двамата отиваме в далечните райони.

Вчера не бе издържал и й беше казал, че координатите са на място в далечните райони. Баща му нямаше да одобри това, но Доран не го беше грижа. Имаше доверие на Солара и не искаше да пътува сам.

— Благодаря ти, но тук имат нужда от мен. — Тя измърмори нещо за повредена охладителна система на главния двигател. — Твоят кораб сигурно върви като по вода.

— Ами Дейва?

— Каквото и да правя, не съм в безопасност — сви рамене тя. — Ако остана тук, ще са Дейва. Ако тръгна с теб, ще са Димаркъл и

Пазителите на Реда. Шест от едната страна и половин дузина от другата.

Не можеше да възрази нищо на това.

— Но — добави тя — ще те закарам със совалката до кораба ти.

— Не е нужно — каза Доран. — Кейн каза, че той ще ме закара.

— Но аз искам да го направя. — Тя най-после погледна към него с колеблива усмивка в очите. — Така трябва. Аз съм тази, която те доведе на това побъркано място.

— Вярно е. Благодарих ли ти изобщо?

— Не, не мисля — кривна глава тя, правейки се на обидена.

— Нищо чудно. Аз съм си такъв глупак. — Тя го възнагради със силен смях и в този момент той би дал всичко да можеше да запази този звук. — Но вземи това — добави той, подавайки ѝ огърлицата с горивните чипове. — Парите са по-полезни от думите.

— Няма ли да ти трябват?

Доран поклати глава. Политика на компанията беше да държат торба с пари на всеки кораб, притежаван от Сполдинг. Той щеше да има предостатъчно, за да завърши мисията си, а вероятно и за след това. Солара завърза кожената каишка зад врата си. Това накара Доран да си помисли за нещо и той се усмихна.

— Предизвиках Димаркъс заради теб — каза той. — А сега носиш моя знак. И знаеш какво значи това, нали?

— Погледни ме как скачам от един съпруг пират към друг — засмя се отново тя.

— Какво ще помислят монахините?

— Няма да им кажа, ако и ти си мълчиш.

— Договорихме се. — Той протегна ръка, за да стисне нейната. — Ще бъде нашата тайна.

Но когато Солара пъкна дланта си в неговата, това не беше достатъчно. Доран я придърпа в прегръдките си и обви ръце около раменете ѝ, очаквайки тя да се отдръпне. Тя го изненада, като склучи китките си на кръста му и облегна глава на гърдите му — реакция, която едновременно го зарадва и разтърси. Защото сега щеше да е два пъти по-трудно да си тръгне.

Мина дълго време, но тялото ѝ беше толкова топло и меко, че той не искаше да приключи с прегръдката. Не беше разбрал колко му е липсвал човешки контакт. И сега зарови лице в навитите около главата

й плитки и вдиша мириxa на масло, останал от машинното помещение — опияняващ, когато се смесеше с естествения ѝ сладък аромат. Никога не си бе представял, че комбинацията може да мирише толкова добре, и му се искаше да запази и това.

Накрая Доран пръв се отдръпна.

— Готов ли си? — попита тя.

Той скри разочарованието си и преметна торбата на рамо. След това тръгна през „Банши“, като стискаше ръце и разменяше благопожелания, докато вече не остана нищо друго, освен да се качи на совалката и да тръгне към целта си.

На Доран му се стори, че пристигнаха прекалено бързо на мястото, където беше скрит корабът му. Беше покрито с ониксов пясък парче земя до Обсидиан в обратната посока от Плажовете, където един древен солен океан отдавна беше изчезнал и бе оставил на мястото си пустиня. Тук не идваха туристи. Нямаше нищо освен дюни от лъскав черен пясък, които се простираха на километри във всяка посока. Той се съмняваше, че нещо изобщо можеше да оцелее тук. Огледа се и забеляза леко различие в цвета на пясъка, горе-долу колкото дължината на малък пътнически кораб.

— Ето го корабът — посочи той. — Под капак е.

Солара кимна и кацна наблизно.

Когато тръстерите замряха и двамата отвориха вратите на совалката, веднага ги удари изгаряща въздушна вълна със силата на цунами. Над пустинния пейзаж танцуваше вятър, който не носеше никакъв хлад. Въздухът беше толкова горещ и лишен от влага, че на Доран му се струваше, че е насочил сешоар в лицето си.

— Значи така изглежда адът — отбеляза Солара, оглеждайки се наоколо. — Баща ти винаги ли крие корабите си в пустинята?

— Само този. Той настоя за това.

Доран намери ръб под заровения в пясъка капак и започна да го дърпа нагоре. Задачата беше лесна, но веднага започна да се поти. Солара му помогна и не след дълго двамата освободиха кораба. Беше седан — стандартен тип за пътуванията, които бе предприемал като стажант.

— Искаш ли да остана малко? — попита Солара. — Трябва поне да се уверя, че двигателят ще запали.

— Не, няма нужда. Ако имам нужда от помощ, ще се свържа с теб по радиото.

— Тогава предполагам, че трябва да си кажем довиждане.

— Да — отговори той, повдигайки рамо, за да изтрие потта от лицето си. — Предполагам.

Внезапен порив горещ въздух ги засипа с напечени частици пясък, ускорявайки сбoguването им. Солара забърза към совалката, за да се скрие. Точно преди да затвори вратата, Доран извика:

— Чакай.

Тя се обърна към него, закривайки очите си.

— Не те попитах къде отиваш — каза той. — Къде в далечните райони.

— Една чисто нова тераформация, наречена Вега — извика тя.

— Вега — повтори той, за да запомни. — Ако някога съм наблизо, ще те потърся.

— Непременно го направи. И донеси няколко птици.

Солара помахала и изчезна зад металната врата, след това му даде малко време, за да се изкачи по рампата на своя кораб и включи тръстерите. Когато Доран вече беше вътре в товарното помещение, совалката ѝ се издигна, обърна се на северозапад и започна да набира скорост. Той наблюдаваше как корабът ѝ става все по-малък и по-малък в далечината, докато изчезна от погледа му. След това остана още пет минути, очаквайки Солара да се върне.

Тя не се върна.

Докато се движеше по тесните коридори на кораба, Доран си повтаряше, че това не е окончателно сбoguване. Ако изчистеше името си от обвиненията, работата му за „Сполдинг Фюъл“ щеше да го отведе до различни райони на галактиката, понякога и до най-отдалечените, където всеки ден откриваха нови елементи. Напълно възможно беше да я намери на Вега.

Но след това си представи как би изглеждало едно такова посещение.

Дотогава тя щеше да е намерила нов кръг приятели, свое място сред новосъздаващата се общност от бегълци и отхвърлени от обществото. Какво общо можеше да има той с тях? А ако в живота ѝ имаше някой мъж? Доран усети остра болка в гърдите си, когато си я представи с друг.

Както и да е — помисли си той. — Ще се тревожа за това по-късно.

Стигна до пилотската кабина и започна да търси скритото отделение в пода, докато намери торбата с горивни чипове. Хвърли една шепа в джоба си и върна останалите на мястото им, а след това включи навигационните уреди на кораба. Баща му не му беше казал нищо за мястото, към което трябваше да отиде, освен *Ще разбереш какво трябва да направиш, когато стигнеш там*, така че Доран вкара координатите и седна на пилотския стол, за да види резултата. На картата се появи безименна планета с размерите на луна, която се намираще поне на един ден път след най-последното селище от далечните райони. Класифицирана само с номера си, миниатюрната планета се въртеше на прекалено голямо разстояние от слънцето си, за да поддържа някакъв човешки живот, което означаваше, че никога няма да влезе в списъците за тераформиране. Доран беше виждал такива светове, нищо повече от безполезни камъни, въртящи се в орбитата си. Защо баща му го изпращаше на такова място? Може би за някой нов елемент?

Тъкмо беше начертал основен навигационен курс, когато отвън един двигател изръмжа толкова силно, че контролното му табло започна да вибрира. Той премести поглед към предното стъкло и това, което видя, накара сърцето му да слезе направо в петите.

Пазителите на Реда го бяха открили.

Въоръжен кораб на Слънчевата лига, два пъти по-голям от неговия, кръжеше над дюнните и тръстерите му вдигаха облаци от пясък във всички посоки. За част от секундата Доран си помисли, че някой го е предал, но след това умът му се затвори за всякакви ясни мисли, с изключение на тази за бягство. Ръцете му се впуснаха в действие, включвайки двигателите и помощните системи на кораба. Тръстерите от двете страни на кораба избумтяха, готови за излитане, и той сграбчи кормилото с разтреперани пръсти.

Сякаш очаквали действията му, Пазителите на Реда дадоха два идеално насочени изстрела, които превърнаха тръстерите му в безполезни парчета метал. Ударът изхвърли Доран от стола му и преди да успее да ахне, той се озова на пода, а над главата му зави хор от противопожарни аларми. В пилотската кабина се промъкнаха и се

извиха струйки дим, който отрови въздуха и накара Доран да запълзи по корем към задната врата.

Подхранван от кислорода, огънят се втурна като светкавица през стените и електрическата система даде на късо. Докато Доран стигне до задната врата, вече и аварийното осветление не работеше. Той заопипва за ръчния лост и успя да отвори вратата. Вътре се разля ярка слънчева светлина и нахлу горещ въздух, който запрати пясък в лицето му.

Той излезе залитайки, като закриваше очите си от атаката на пустинята, и започна да се върти в кръг, търсейки безопасно място. Знаеше, че няма къде да се скрие, но му трябваше известно време, за да могат очите му да приемат тази мисъл. Опита да си каже, че така е най-добре, че в крайна сметка все някой щеше да го намери — и по-добре това да са Пазителите на Реда, отколкото Дейва или Димаркъс Хан. Сега поне щеше да стигне до Земята цял, а можеше дори и да разчита на справедлив процес.

Когато Пазителите на Реда кацнаха, Доран почти бе повярвал на собствените си лъжи.

Но тогава забеляза, че към него се носи още един кораб, толкова високо в небето, че трябваше да присвие очи, за да го види. Колосът се приближаваше, закривайки слънцето, като все пак оставаше извън гравитационното привличане на планетата. Дори и от това разстояние Доран разпозна очукания кораб, по-голям от великаните на Шотландия и два пъти по-грозен — като пирата, който го управляваше. Коремът на звяра се отвори и изхвърли десетина совалки, които се насочиха като стрели към него.

Доран се облегна назад, без да си направи труда да бяга. Черният пясък го опари отзад, но той не му обърна внимание. Защото каквото и да направеше, битката беше свършила.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сестра Агнес казваше, че доверието е като цвете, което се разтваря на слънцето — колкото повече се отваряш към топлината на света, толкова повече от божията благодат ще получиш. Но според Солара доверието беше като сгъваемо ножче — дай го на някого прекалено бързо и очаквай да получиш острие в гърба.

Колкото и да искаше да вярва, че Кейн е приятел, на нея ѝ се беше сторило подозрително, когато беше предложил да пилотира совалката до Обсидиан. Никога до този момент не беше изявявал желание за допълнителна работа, така че защо да започва сега? Още по-подозрителна беше реакцията му, когато бе разбрал, че тя иска да го направи. Беше преbledнял и бе започнал да предлага услугите си толкова настоятелно, сякаш животът му зависеше от това. Явно криеше нещо. Зад доброжелателството и непринудената усмивка, тя бе усетила надигаща се тревожност, която показваше, че чувствата му към Доран не се бяха променили.

Затова Солара бе поискала да лети до тук и затова бе прекарала последните няколко минути, оглеждайки пустинята за безопасно място, откъдето да наблюдава небето.

На запад от Доран се издигаше широка, извита скала, която ограждаше една пепелива долина, подобна на Гранд Каньон. По средата — над коритото на отдавна пресъхнала река и прихлупена от една каменна издатина — Солара бе открила пукнатина достатъчно широка и дълбока, за да скрие совалката. Тъкмо бе излязла да се разтъпче и далече на хоризонта се появи корабът на Пазачите на Реда. Изглежда, Кейн се бе възползвал от обявената награда. В сърцето ѝ се настани студена тежест. Беше предрекла това, но не искаше да е истина.

Тя седна на пилотския стол и изпрати две радио съобщения — първо до капитана, в което искаше да остави совалката ѝ да изчезне от мрежата за двайсет и четири часа. Ако планът ѝ се провалеше, не искаше и той да се намеси в тази бъркотия. Що се отнася до второто

съобщение... това може би беше грешка. Но вече го беше направила и сега трябваше да остави събитията просто да се развият.

Пътувайки на изток, тя увеличи скоростта на совалката до краен предел и кацна точно в момента, в който настъпи пълен хаос.

Множество разнородни пиратски совалки започнаха да кръжат като лешояди над димящата развалина, останала от кораба на Доран, в търсене на безопасно място за кацане. Мъчеха се да избегнат огъня от Пазителите на Реда на земята. Солара се втренчи през тъмната мъгла и забеляза Доран, паднал на около двацет метра зад кораба си, чийто корпус беше обхванат от пламъци, издигащи се нагоре към облаците. С малко късмет, димът щеше да осигури достатъчна защита, за да успее да го грабне и да се измъкнат.

Оставяйки горящия кораб между себе си и Пазителите на Реда, тя кацна опасно близо до Доран, надявайки се той да прояви достатъчно разум да се махне от пътя ѝ, и отвори вратата откъм пасажерското място. Във всички посоки хвърчеше пясък, но Солара не можеше да си позволи да загаси двигателя и след това да чака отново да се включи.

Изминаха най-дългите пет секунди, през които тя потропваше с петата си по пода и чакаше Доран да дойде при нея. Когато той не се появи, тя отвори пилотската врата и вдигна ръка да защити очите си.

— Доран — изкрещя тя и устата ѝ се напълни с пясък.

Изплю го по посока на вятъра и огледа дюнните, а стомахът ѝ се сви, когато забеляза фигура с червена униформа да се приближава към нея. Ако един от Пазителите на Реда беше стигнал до тук, и останалите нямаше да закъснеят.

Някъде над главата ѝ въздухът се раздра от писъка на метал, последван от неприятното скрипене на совалка, която се заби в земята. Трябваше да изведе Доран от тук преди оръдията да унищожат и нейния кораб. Извика отново името му и го видя да върви към нея, закрил с тениската носа и устата си. Той сякаш осъзна коя е и тогава най-после излезе от унеса си.

Един войник застана на пътя на Доран, но това не го стресна. Той се наведе и се хвърли върху Пазителя на Реда, забивайки рамото си в корема му. Войникът падна напред, облян в кръв, и в следващия момент Солара видя, че вратата откъм пасажерското място се отваря и Доран скочи в совалката.

Без да се поколебае нито за миг, тя се издигна във въздуха, още докато Доран се опитваше да затвори вратата. Падна и друга пиратска совалка, обхваната от пламъци, като едва не ги закачи откъм десния борд, докато се носеше спираловидно към земята. Солара се отдалечи, като се придържаше до пясъка. Колкото по-близо до дюните останеше, толкова по-голям шанс имаше да избегне изстрелите на оръдията, които се сипеха отгоре. Щом излезе от мястото на битката, тя се насочи бързо към скривалището си в каньона.

— Какво правиш тук? — попита Доран.

Тя му хвърли кос поглед.

— Мисля, че това, което искаше да кажеш, е *Благодаря*, че спаси хубавата ми кожа, Солара.

— Но ти...

— Изобщо не съм си тръгвала.

Той я наблюдаваше, докато чистеше пясъка от езика си.

— Защо?

— Имах чувството, че някой ще те предаде. — Докато Доран се протягаше да закопчае коланите си, тя обясни: — Трябваше да ти кажа по-рано, но не исках да го вярвам.

— Кейн — изрече Доран и гласът му прозвуча обидено. — Обадил се е дори и на Димаркъс.

— Ъм, всъщност... — Тя замълча, съсредоточена в опитите да се ориентира къде е, след това зави на запад. — Аз съм тази, която изпрати съобщение на Димаркъс.

Последва момент мълчание.

— Я повтори?

— Имах чувството, че ще се навърта около Обсидиан. Затова му изпратих анонимно съобщение. — Тя сви рамене и добави: — Обаче не споменах, че Пазителите на Реда са тук.

Въпреки че не можеше да види усмивката на Доран, тя я усети в гласа му.

— Разчиташе, че те ще започнат да се бият едни с други, вместо с мен.

— Струва ми се, че проработи — не можа да не се усмихне и тя.

— Истински дявол си. Нищо чудно, че пиратът се ожени за теб.

Една отклонила се совалка ги удари отзад, запращайки Солара напред, както беше завързана с коланите. Сърцето ѝ заседна в гърлото

и ѝ се прииска да беше оставила Доран да пилотира. Той имаше много опит в това. А тя почти не умееше да каца, да не говорим за маневриране.

— Как да се отърва от него? — попита тя. Един поглед към навигационния екран ѝ показва, че совалката все още я следва. — Движа се с пълна мощност.

— Можеш да се справиш, обещавам ти — сложи успокоително ръка на рамото ѝ Доран. — Аз ще ти давам инструкции.

Тя си пое дълбоко въздух и издиша бавно.

— Когато ти кажа, се издигни колкото можеш и направи пълен кръг. Не гледай през прозореца, защото може да загубиш ориентация. Гледай екрана, разбра ли?

Солара кимна.

След няколко минути той извика:

— Сега!

Тя сграбчи волана с две ръце и го дръпна назад с всички сили, без да сваля очи от навигационния екран, докато направи едно пълно завъртане и совалката отново беше изправена. Щом застана в хоризонтално положение, тя видя пиратската совалка пред себе си.

— Сега бъди готова, защото той или ще направи същото, или ще направи хоризонтален кръг. Когато го направи, искам да използваш носа на совалката, за да удариш външното му крило — не силно, само едно приятелско почукване.

— Приятелско почукване?

Той кимна.

— Ако го направиш по-силно, и ние ще полетим надолу заедно с него.

Солара стисна зъби и се втренчи в кораба пред себе си, наблюдавайки за най-дребната промяна в траекторията му, нещо, което да издаде следващия му ход. Когато той зави надясно, тя беше готова. Ръцете ѝ поеха контрола, сякаш действаха независимо от мозъка ѝ. Тя зави рязко надясно и се наклони към совалката съвсем малко, само за да удари леко крилото ѝ, след това даде рязко наляво, а неговият кораб полетя надолу, изгубил контрол.

Когато Солара направи втори кръг, пиратската совалка беше с тавана надолу върху пясъка.

Доран нададе радостен вик и разроши плитките ѝ.

— Ти си истински талант!

Тя се разсмя, а пръстите ѝ трепереха от притока на адреналин. Сълзи замъглиха очите ѝ, но това бяха сълзи от щастие. Тялото ѝ просто имаше нужда от отдушник. Доран изглежда разбра. Вместо да ѝ каже да се успокои, той разтри шията ѝ. След това най-последно каза:

— Благодаря ти, че спаси хубавата ми кожа, Солара.

Сълзите ѝ се превърнаха в смях.

След като се увериха, че никой друг не ги преследва, тя слезе в голямата, задимена долина и намери своето тайно скривалище.

— Нека позная — каза Доран. — Сега ще чакаме пътят да се разчисти.

Солара изключи тръстерите и потри ръце. Все още трепереше.

— Трябва да откачим батерията, докато сме тук. Дори и когато двигателят е изключен, пак ще излъчваме слабо електрическо пулсиране...

— Кое то може да бъде регистрирано от скенер — довърши той, кимайки с одобрителна усмивка. — В момента обожавам престъпния ти ум.

Тя извъртя очи, докато отваряше вратата.

— Внимавай. Отново започна да говориш като идиот.

— Това беше комплимент. — Доран свали капака и го задържа отворен, докато тя откачи батерията и кабелите за горивото. — Искане ми се да имам твоите инстинкти. Тук те са много по-полезни, отколкото бизнес курсовете, на които баща ми ме караше да ходя.

— А на мен ми се иска да имам твоето спокойствие, когато стане напрегнато — каза тя, избърсвайки маслото в панталоните си. — Едно решение не е полезно, ако идва с пет минути закъснение. — В момента, в който изрече тези думи, тя си спомни как някога бе нарекла Доран безполезен и се почувства виновна, осъзнавайки колко е сгрешила по отношение на него. Той имаше много умения, които просто бяха различни от нейните. И точно това ги правеше толкова добър екип. — Но като говорим за инстинкти — отбеляза тя, връщайки се към проблема в момента, — какво ще правим с Кейн? Нямам никакво доказателство, че той те е предал, просто усещане. Това няма да убеди екипажа.

— Да, ще бъде нашата дума срещу неговата — съгласи се Доран. — Трябва да намерим някакви улики срещу него. Дотогава не трябва

да му показваме, че нещо не е наред, защото може да унищожи доказателствата.

— Ще проверя изходящите съобщения на кораба, веднага щом се върнем. Ако е изтрил нещо, ще разбера като рестартирам регистъра.

Доран издиша шумно и поклати глава по начин, който показваше, че не иска да говори повече за Кейн.

— Предполагам, че няма да можеш да се отървеш от мен още известно време.

— През целия път до далечните райони — отговори тя, без да си прави труда да скрие усмивката си. — Такъв ми е късметът.

Солара беше благодарна за допълнителното време с него. Далечните райони бяха след четири пръстена от настоящото им местоположение в туристическия кръг, което означаваше, че ще прекара още няколко седмици в компанията му. Тази мисъл постепенно затопли крайниците ѝ и треперенето спря.

Беше невероятно колко бързо изчезна потискащата горещина на пустинята, изпита от тъмните каменни стени на пещерата, веднага щом се появиха първите сенки. Температурата падна стремително и Солара отново се разтрепери. Тя поне имаше яке, а Доран бе оставил своето на унищожения кораб заедно с торбата горивни чипове и всичко, което притежаваше.

Солара му каза да потърси пакет за аварийни ситуации в совалката, докато тя проверяваше дали навън има някакво раздвижване. Тя седна на входа на пещерата и се втренчи в нощното небе, очаквайки да види оранжевата светлина на тръстери. Но отгоре не светеше нищо, освен двете луни и една лента от звезди, извита в мъглявина. Но въпреки че всичко наоколо беше затихнало, *инстинктите ѝ на престъпник*, които Доран толкова харесваше, ѝ казваха да остане на мястото си още известно време.

— Намерих нещо — чу се гласът на Доран от вътрешната част на пукнатината, където светлината от звездите не достигаше и тя не виждаше какво държи.

Солара различи шумоленето на някаква материя.

— Одеяло? — попита тя, без да смее да се надява.

— Нещо такова. — Той дойде при нея и ѝ показа подобен на фолио плат с големината на хавлия за баня. — Надявам се, че нямаш нищо против да го ползваме заедно.

— Това нещо ще ни покрие ли и двамата?

— Има само един начин да разберем — отговори той и започна да оглежда пода. — Къде искаш да спиш?

През нея премина нов трепет, който нямаше нищо общо със студа. Когато бе решила да прекарат нощта тук, не ѝ беше хрумнало, че двамата с Доран ще трябва да се сгушат заедно, за да се стоплят.

Когато тя не отговори, той попита:

— Ще останем тук до сутринта, нали?

Тя се прокашля и кимна, посочвайки мястото до нея.

— Ще останем тук, за да наблюдаваме за евентуална опасност.

Ако той чувстваше същото притеснение при мисълта да спи до нея, не го показваше. Доран разкопча колана си — само за да му е удобно, както се надяваше Солара, — след това легна на една страна с притиснат към стената на пещерата гръб, свил едната си ръка под главата като възглавница. В знак на покана, той протегна към нея другата си ръка.

Солара си каза, че това не е нищо особено. При аварийни ситуации хората непрекъснато се топлеха с телата си. Но въпреки всичките си насърчителни речи към себе си, тя се сви на едната си страна като едва-едва го докосваше. Доран поправи това като обви ръката си около кръста ѝ и я придърпа назад, докато двамата застанаха като две лъжици в чекмедже.

Дъхът на Солара секна, а кожата ѝ изтръпна от новото усещане. Всеки сантиметър от тялото му беше прилепен до нея и той беше толкова горещ, че се съмняваше, че изобщо ще им е нужно одеяло. Сърцето му биеше в рамото ѝ със силни, равномерни удари. Ако можеше да усети нейното, щеше да разбере, че то се опитва да изхвъркне от гърдите ѝ.

Доран разгъна оскъдното одеяло върху допрените им тела и след това пхна ръка под него, като я плъзна точно под гърдите ѝ и я притисна още по-близо.

— Така по-добре ли е?

Тя преглътна.

Така беше много по-добре... или по-зле, в зависимост от това дали всъщност искаше да си почине тази нощ. Всички атоми в тялото ѝ се блъскаха един в друг в лудешки танц, така че сънят нямаше да дойде. Искаше ѝ се докосването му да я оставяше така безразлична,

както се преструваше, че е, и докато лежеше под вълшебството на хиляди проблясващи звезди, Солара се чудеше дали и Доран усеща същото привличане.

— Ако все още ти е студено, може да си свалим ризите и да опитаме кожа до кожа — промърмори Доран и горещият му дъх размърда косата ѝ.

Цялото ѝ тяло пламна, преди да разбере, че той се шегува. Тя го мушна леко с лакът в корема и каза:

— Мечтай си.

— Просто се опитвам да помогна.

— Истински джентълмен.

Той прокара леко палеца си в основата на гръдния ѝ кош и това я накара да поеме въздух срамно високо.

— Видя ли? — каза той. — Поне за нещо ставам. — След това реши, че трябва да добави: — Казвали са ми, че тялото ми е като пещ.

И просто така магията се развали.

Защото тези думи ѝ напомниха болезнено, че тя не е първото момиче, което Доран Сполдинг е прегръщал така, нито ще е последното. Дори и той да усещаше същото привличане, къде можеше да ги изведе това? Доран щеше да я забрави, веднага щом се върнеше към стария си живот на Земята и всичките принцеси с розови коси, които го чакаха. Двамата с него бяха замесени от различно тесто. Сега бяха приятели, но само защото обстоятелствата ги принуждаваха.

Солара не трябваше да забравя това.

— Заспивай — каза тя и започна да бута ръката му, докато той отпусна прегръдката си. Имаше нужда от топлина, не от успокояване. — Аз първа ще застана на пост.

— Добре.

Доран сякаш не забеляза промяната в настроението ѝ. След като прехвърли леко ръка на хълбока ѝ, той се настани удобно и издиша бавно и продължително. Минаха няколко минути и точно когато си мислеше, че вече е заспал, той каза:

— И още нещо.

— Какво?

— След като ще сме заедно още известно време, мисля, че трябва да преразгледаме основните правила.

Солара не беше очаквала това. Тя наклони глава към него.

— Това значи ли, че ще си получа обратно уреда за зашеметяване?

— Стига да не го използваш върху мен.

— Съгласна.

— И второ — продължи той, — никой няма да спи на пода на стаята. Това не подлежи на обсъждане. Аз няма да се върна там, а не мога повече да се чувствам виновен, че на мен ми е удобно, а на теб — не. На матрака има достатъчно място и аз няма да се държа непристойно, ако това те притеснява.

Солара се изсмя. Но вътре в себе си се бореше да потисне досадно настойчивото гъделичкане, което отново се появи в стомаха ѝ.

— Знам къде да сложа коляно, ако се приближиш прекалено много.

Зад нея бедрата му се отдръпнаха малко.

— Значи нямаме проблем?

— Ако някой има проблем със споделянето на леглото, това няма да съм аз — каза тя. — Ти ще стоиш в твоята част, а аз в моята.

Звучеше много просто, но дори и докато произнасяше думите, тя осъзна, че се намества по-близо до него.

Солара се насили да затвори очи, надявайки се да не е излъгала.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Върнаха се на „Банши“ рано на следващата вечер и разказаха на екипажа всичко, което се беше случило. Солара представи срещата им с Пазителите на Реда като странно съвпадение, като през цялото време кипеше от гняв всеки път, когато погледът ѝ попаднеше на Кейн. Разказването на историята я накара да осъзнае още по-добре в колко голяма опасност ги беше поставил и нямаше търпение да го разобличи като предател.

По време на вечерята тя седеше срещу него и се усмихваше мило, докато свиваше единия си юмрук в скута си.

— Чилито е невероятно — каза тя. — По някакъв различен начин ли го направи?

— Всъщност да — той се оживи и започна да обяснява как заменил една подправка с друга, но Солара не го слушаше. Вместо това го оглеждаше за признаци на вина — колеблив поглед, неспокойно въртене, разширяване на ноздрите. Той не издаваше нищо, което го правеше или роден актьор, или социопат. Вероятно второто. — Благодаря, че забеляза — добави той.

— За мен е удоволствие.

Внезапно шумолене привлече вниманието им към един шкаф и когато Кейн го отвори, видя Ейкорн, заровила глава в пакет леща, който беше разкъсала. Част от миниатюрните сухи зърна се разсипаха, изтраквайки на пода. Ейкорн изглежда разбра, че са я разкрили. Рунтавото ѝ тяло изчезна напълно в пакета.

— По дяволите — изруга Кейн, вдигайки я внимателно. — Отиде утрешната вечеря.

Капитанът се протегна през масата и взе Ейкорн в ръката си.

— Вината си е твоя — каза той на Кейн, галейки животинчето по главата с палеца си. — Мястото на храната е в кутии, а не в пакети. Ровенето е в природата ѝ.

Без да подозира за проблемите, които е създала, Ейкорн затвори и двете си очи и започна да мърка доволно. В следващия си живот

Солара искаше да се върне като захарна мечка. *Сигурно е хубаво да не се тревожиш за нищо.*

— Твой ред е — каза капитанът. — Задай ни въпрос.

— И да е добър — добави Рени.

Солара сви устни, потупвайки ги с показалеца си, преструвайки се, че се замисля дълбоко, въпреки че всъщност бе избрала въпроса си преди часове.

— Добре, какво ще кажете за това? Какво предпочиташ — да разкажеш най-мрачната си тайна на цялата галактика, или да издадеш най-мрачната тайна на най-добрия си приятел на най-големия му враг? — Целта на въпроса беше да изпита Кейн, затова тя погледна първо към него. — Какъв е твоят отговор?

— Това е лесно — отговори той. — Първото.

— Тайните ти сигурно не са много мрачни — вдигна вежда със съмнение тя.

— Ще се изненадаш — каза Кейн и се загледа в лещата, разпиляна на пода. — Но бих направил всичко, за да защитя най-добрия си приятел. — Той хвърли един поглед към нея и повтори: — Всичко.

Солара се намръщи при отговора му. Не беше такъв, какъвто очакваше. Един по един останалите от екипажа даваха същия отговор, докато се нахраниха, натрупаха празните купи в мивката и приготвиха металните чаши за обичайното събиране след вечеря край камината.

Доран улови погледа ѝ и кимна леко — сигнал, че ще занимава екипажа в дневната, докато тя претърси леглото на Кейн.

— Отивам до стаята си за минутка — каза тя на групата. — Започвайте без мен.

Тя се качи горе и мина през дневната, а след това продължи към отворената врата и изчака там за следващия сигнал на Доран. Спалните помещения на кораба бяха свързани с дневната с един къс коридор, така че всеки можеше да я види от далечния край на стаята. Затова остана на мястото си, докато чу Доран да предизвиква екипажа на игра на покер, а след това и шума от настаняването им по столовете, след което отиде на пръсти в стаята на Касия и Кейн.

В стаята се усещаха следи от аромата на цветя на Касия, толкова лек, че Солара не би забелязала, ако не знаеше за имплантите. Изпита

чувство на вина за това, че рови в нещата ѝ, но не достатъчно, че да не претърси всяко от вградените в стената чекмеджета.

Под една купчина ризи на Кейн тя откри малка кесия с двайсет горивни чипа, което беше заплатата на един работник на кораб за два месеца. Нищо необикновено. В чекмеджето с чорапите му тя откри най-различни обикновени вещи — по-стар модел таблет с пукнат екран, няколко снимки, всичките на Касия, различни сувенири, идентификационна карта на Соларната Лига с името КЕЙН АРИК.

Нямаше доказателства за получена награда, нито електронна кредитна сметка. Той не притежаваше дори и лазерен бръснач, което обясняваше защо непрекъснато използваше този на Касия. Надникна под долното легло, но не откри нищо друго освен прах, а ако в стаята имаше скрити панели, тя не можа да ги открие. Едва когато прокара пръсти под долния матрак, откри нещо интересно.

За втори път в живота си докосваше злато. Но в сравнение с тази огърлица, украшението на Димаркъс изглеждаше като имитация. На края на дебела и здрава верижка висеше амулет с размерите на длан с шлифован син камък в средата. Дори и в полутъмното помещение, камъкът улавяше светлината от лампата на изхода и разпръскваше призми по ръкава ѝ. Тя се вгледа по-отблизо, любувайки се на сложния дизайн, който украсяваше колието с преплетен кръг от разцъфнали лози. Тази изработка показваше, че украшението не идва от поточна линия. Тя го обърна и видя, че другата страна е повредена от светлинни одрасквания, но не толкова дълбоки, че да скрият името, написано със самоуверен почерк.

Принцеса Касия Адълайд Роуз.

Солара изпусна огърлицата и се наложи да направи няколко сложни акробатични номера, за да не ѝ позволи да падне на пода. Примигна няколко пъти и прочете текста още два пъти, в случай че очите ѝ са я излъгали. Но не бяха. Касия беше с кралско потекло.

Но от коя планета? Десетки колонии можеха да се нарекат монархии или защото бяха управлявани като такива, или защото начело на демократична страна символично стоеше монарх. Лигата не се интересуваше как се управляват колониите, стига да спазваха законите на Слънчевите Територии да си плащат данъците. За да открие света, от който идваше Касия, щеше да е нужно време за проучване.

По-важният въпрос беше защо едно момиче ще замени живота сред кралски особи за кариерата на работничка на кораб, и то в компанията на бегълци, или защо Касия не се бе върнала към този живот, когато бе разбрала, че Дейва преследват този кораб. Там, откъдето идваше, сигурно се бе случило нещо ужасно, щом се чувстваше принудена да остане тук. И каква беше ролята на Кейн във всичко това? Той, изглежда, принадлежеше към същата раса, но съдейки по вещите му, беше човек с простички вкусове, а не кралска особа. Солара не откри в стаята му никаква следа от пари, платени като награда, а и започваше да мисли, че така или иначе парите нямаха значение за него.

Тя върна огърлицата на мястото ѝ под матрака, дъвчейки вътрешната част на бузата си. Дали беше сгрещила за Кейн? Или може би той имаше друг мотив да иска Доран да се махне от кораба?

* * *

Естествено първата реакция на Доран при новината беше да злорадства.

— Знаех си, че е важна особа — каза той, изритвайки обувките си в долната част на леглото. Свали ризата си и я метна на рамо, а след това събу и панталоните си. — Изглежда, че съм бил прав.

Солара се завъртя бързо с гръб, но беше късно. Образът на Доран по бельо се беше запечатал в ума ѝ. По някаква причина, когато се бе съгласила да делят леглото, тя си беше представяла, че ще спят напълно облечени.

— Както и да е. Но не знаеше, че е принцеса.

— Не точно, но това не ме учудва.

— Е, това, което ще ти кажа сега, ще те учуди — каза тя, взирайки се във вратата, но вместо нея виждаше мускулите на Доран. — Проверих изходящите съобщения и не открих нищо. Дори рестартирах системата. Никой не е изпращал съобщение от миналата седмица.

— Хм. Може би сме сгрещили за Кейн.

— Мислех си, че има една възможност, която пропуснахме. Пазителите на Реда може да са открили кораба ти чрез системата за

проследяване. Това ще обясни защо се появиха точно в момента, в който включи навигатора.

— Но за да направят това, трябва да знаят точно кой кораб търсят. Баща ми не даде тази информация дори и на мен.

— Вероятно по време на разследването са взели документацията му.

— Предполагам, че може да е станало така — каза Доран, а после прошумоляха чаршафи и се чу скърцането на матрака. — Между другото, вече можеш да се обърнеш.

— Легни с лице към стената — каза тя.

— Защо?

— За да се полюбувам на тила ти — отговори саркастично Солара. — Ти как мислиш?

— О, хайде стига. Виждал съм те съблечена.

— Това беше, когато спеше на пода. Искаш ли пак да се върнем към същото положение?

Той измърмори няколко цветисти думи и се обърна на една страна. В момента, в който вече беше с гръб към нея, Солара избърса влажните си ръце в одеялото и издиша на пресекулки. Беше се страхувала от този момент още откакто напуснаха пещерата, където тя се беше събудила така притисната към Доран, че на практика лежеше върху него.

Той беше злорадствал и за това.

Преди да загаси светлината и да събуе панталоните си, тя отново провери резето. Когато се мушна между чаршафите, те бяха по-приятни от обикновено, вече събрали топлина от човека „пещ“, който лежеше на сантиметри от нея. Тя усети тялото му, което излъчваше енергия. Не много близо, но все пак на прекалено малко разстояние, за да ѝ е спокойно.

— Дръпни се — прошепна Солара.

Матракът се разтърси при движението му.

— Още малко — каза тя.

— Ако се приближа още малко до стената, ще трябва да ѝ купя вечеря — изсъска той.

Тя сграбчи възглавницата си и я мушна между тях.

— Ето, така е по-добре.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против това?

— Разбира се, че съм сигурна.

— Добре тогава — прошепна Доран и тя усети усмивката му. — Този път се опитай да не се качваш върху мен, когато заспя.

Лицето ѝ пламна и тя го изрита по пищяла.

— Продължавай с шегите и ще се постарая да не се събудиш сутринта.

— Лека нощ, Солара — изрече напевно той.

— Приятни сънища — отговори тя. — *Далече* в другия край.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Доран не спеше с момичета, не и ако имаше избор.

Години на опити и грешки го бяха научили, че отношенията с момичета са като химията. Не беше безопасно да се смесват някои елементи — като оставането през цялата нощ и случайните връзки например. Сложи тези двете заедно и очаквай *забавлението* да се превърне в *чувства*, точно преди всичко да гръмне пред лицето ти.

Но дори и той можеше да свикне с това.

Всяка сутрин през последните две седмици се беше събуждал с гледката на голата ръка на Солара, прехвърлена през гърдите му, докато дъхът ѝ галеше кожата му. Нямаше значение колко се отдалечаваше към стената. Тя неизменно изритваше завивките и се приближаваше към него, облечена само с тениска и чифт памучни шорти, които изглеждаха удивително привлекателно на нея. Когато настъпваше сутринта, тя се събуждаше, примигвайки, и се намръщваше срещу него, сякаш той я бе прегърнал, а не обратното. Тогава Доран се усмихваше, посочваше празното място на матрака зад гърба ѝ и се шегуваше: *Какво има? Пак ли се събуди на погрешната страна на леглото?* Кое то винаги я караше да се изчервява.

Общо взето, това беше един чудесен начин да започне деня.

Особено му харесваше да я гъделичка с плитката ѝ, за да я събуди. Това винаги му спечелваше удар по гърдите, но си струваше. И понеже днес беше специален случай, тя можеше и да не го накаже.

Мърдайки колкото можеше по-внимателно, той се пресегна зад възглавницата, за да вземе края на плитката ѝ, след това я прокара по средата на лицето ѝ, съдържайки смеха си, когато носът ѝ се сбърчи като на зайче. Тя изпъшка и потри с юмрук мястото, преди да се събуди и да замахне да го удари.

Той хвана ръката ѝ във въздуха и каза:

— Помниш ли какъв ден е днес?

Тя ахна и веднага се усмихна, показвайки белите си зъби.

— Слизаме от кораба!

— Точно така — отговори той, решавайки, че е безопасно да я пусне. — Дори и *ти* не може да си сърдита.

Хвърляйки му обикновения си гневен поглед, тя се премести в своята част на леглото и потри очите си.

— Освен ако не се наложи да се върнем рано като на Песирус. Тогава целият екипаж да не ми се мярка пред очите.

— Ей, аз направих каквото трябва. Никой не ме търси тук.

Предишната седмица Доран бе изпратил няколко стратегически съобщения до приятелите си у дома, в които им казваше — след като се бяха заклели да пазят това в тайна, разбира се, — че се връща на Земята, за да се скрие в къщата на баща си край езерото. Беше решил, че поне един от тях ще го издаде, и, разбира се, беше станало точно така. Сега Пазителите на Реда го търсеха на грешното място в галактиката, като се надяваше същото да прави и Димаркъс. Капитан Роси бе измислил свой трик, използвайки фалшиво име, за да прибере една доставка от планета, наречена Каргил. И понеже Дейва нямаше как да ги проследят до това селище, беше дал на екипажа един ден свобода. Повече от всичко Доран имаше нужда от нещо, което временно да разсее тревогите му. Чакаше този ден с нетърпение.

— Тогава защо още сме в леглото? — попита Солара.

— Говори за себе си.

Доран бутна шеговито лицето ѝ във възглавницата и се изсули от матрака. Последва надбягване, в което той я изпревари до банята, а след това и до стаята им, за да се облече. За момент бяха почти равни, но той излезе начело и стигна в трапезарията съвсем малко преди нея.

Трополенето на краката им привлече вниманието на Кейн. Той се извърна от димящия казан с каша на печката и се ухили към тях.

— Толкова сте нетърпеливи за закуската ми, а? Знаех си, че съм добър.

Доран отвърна на усмивката му, без да се налага да се преструва. Не беше открил никаква информация, която да уличава Кейн, затова си мислеше, че Пазителите на Реда може би наистина бяха използвали проследяващата система, за да го открият. Беше му приятно да се отърси от яда си — или поне да го насочи към правилните хора.

Касия и Рени, който седеше до нея с чаша кафе и хранеше Ейкорн, си размениха многозначителни погледи.

— Много си добър, да — каза тя. — Най-вече в... — Касия замълча, защото в този момент капитанът докуцука в стаята, а след това завърши със скована усмивка: — ... готвенето. Как правиш кашата толкова вкусна?

— С една допълнителна лъжица любов, разбира се — изрече през стиснати зъби Кейн.

Капитан Роси се засмя и седна на отсрещната пейка. Той огледа корабните работници, разтривайки болното си коляно.

— Може да спрете да се преструвате. Няма да ви лиша от отпуската заради това, че се карате.

И двамата въздъхнаха с облекчение, явно изтощени от десетте секунди, в които бяха добри един към друг. Но когато се спогледаха, усмивките им станаха истински. Обещанието за свеж въздух и широки, открити пространства сякаш висеше във въздуха като второ слънце, повдигайки настроението на всички. Тази сутрин дори и капитанът имаше допълнителна енергия в походката си... или по-скоро в куцукането си.

— Напоследък сме под голямо напрежение — продължи той. — Така че искам да изпуснете малко пара. — Вдигна топчестата си ръка и поясни: — Тихо — като тази, която се издига от вряща тенджерата, а не като тази, която излиза с писък от чайника. Внимавайте и не привличайте прекалено много внимание. Това значи да не ви арестуват и да не минавате голи през двора на градската църква. Разбрахте ли?

Рени се засмя зад чашата си, а двамата работници станаха червени като малини. Кимнаха, втренчили погледи в скутовете си.

— Не е моя работа как харчите заплатите си — продължи Роси. — Но помнете, че в момента се опитваме да не привличаме внимание, а това значи по-малко работа.

— Не се тревожи, кап'тане — каза Кейн. — Взимам само два чипа със себе си.

— Умно решение — каза му капитанът. — Вече не сме в туристическия пръстен, така че внимавай за портмонето си и не носи със себе си нищо, което не искаш да бъде откраднато. Ще се срещнем тук на зазоряване.

— Имаме цялата нощ? — ахна развълнувано Касия.

— Заслужихте си го. — Той насочи патерицата си към печката. — Сега довършвайте закуската и отивайте да се забавлявате. Разбрах,

че в града има празник на плодородието. Може да е добре да започнете от там.

След думите му „купи и лъжици“ задействаха вихрено и след по-малко от десет минути Доран и Солара тръгнаха към града, следвани от Кейн и Касия, които се караха за това чий ред е да се погрижи за прането на следващата сутрин.

Припукването на сухата трева беше приятен звук, на фона на който Доран вдигна ръцете и лицето си, наслаждавайки се на слънчевите лъчи. Тук беше есен и хладният бриз донасяше лек мирис на дим и царевица — характерните аромати на есента, независимо на коя планета се намираш. Ако затвореше очите си, можеше да си представи, че си е у дома и празнува с приятели около колите по време на футболен мач. Но тези спомени го изпълниха с жажда, която му причини болка, и разбудиха страхове, че може никога да не се върне към този живот. Затова вдигна ципа на взетото си назаем яке, дръпна надолу плетената си шапка и се загледа към празненството на площада.

Веднага забеляза простичката архитектура и липсата на светещи билбордове, което различаваше това място от планетите в туристическия пръстен. Повечето от техниката се произвеждаше на Земята, така че колкото по-далече беше селището, толкова по-примитивно беше то. Каргил се намиреше в третия пръстен и произвеждаше най-вече зърно. След това щяха да дойдат рудниците, след това — затворническите селища, и най-накрая — координатите на баща му в далечните райони.

Доран никога не беше ходил там, но беше чувал, че заселниците в тези райони отглеждали зърното на ръка. Не можеше да разбере как се живее така. Но все пак той никога не беше живял в гъсто населените бедняшки квартали на Хюстън, така че всъщност нямаше право да ги съди. Тези хора с нищо не бяха заслужили съдбата си. Те работеха толкова много, колкото и той, защото трябваше да се борят за елементарните неща, които той приемаше за даденост. Доран погледна към Солара и се запита дали ще е щастлива на Вега.

Хората от града изглеждаха доволни от живота си и разговаряха оживено, докато разглеждаха стоките по масите, подредени по грубо павираните им улици. Група деца играеха непохватно на гоненица, препъвайки се в собствените си крака, обути в прекалено големи обувки, вероятно останали от по-големи братя и сестри. Това напомни

на Доран, че трябва да купи дрехи, с които да замени гащеризона, който беше загубил при пожара.

— Ще се срещна с вас по-късно — каза той на групата и се запъти към една маса, цялата отрупана с дрехи втора употреба.

Само с половин горивен чип купи три чифта панталони, няколко ризи, пакет с чорапи и шорти, както и раница, в която да сложи всичко. Добра сделка, както разбра, защото горивото на Сполдинг тук струваше два пъти повече, отколкото на Обсидиан. Въпреки внезапното увеличение на цената на валутата му, Доран се намръщи, докато се отдалечаваше. Не виждаше никаква причина за високата надценка. Горивото струваше повече, когато се превозваше до отдалечени места, но не и *толкова* повече.

Намери приятелите си да играят обичайните за панаирите игри на една поляна зад кметството. Кейн държеше пушка в извивката на рамото си и изстрелваше лазерни лъчи по движещи се във въздуха холографски мишени. Съдейки по смеха на Касия, досега не бе успял да улучи нищо.

— Повредена е или нещо такова — измърмори Кейн, оглеждайки окуляра на пушката.

— Ако под повредена имаш предвид главата си, тогава съм съгласна — каза Касия.

Човекът, който работеше на сергията — едър мъж с пиърсинг на долната си устна и думите РОДЕН ДА УБИВА, татуирани на шията му, удари с длан по тезгяха и изръмжа:

— Нищо му няма на оборудването ми. Дай на дамата да опита.

Кейн се престори, че оглежда поляната.

— Дама? Не виждам никаква дама.

— Глупак такъв — каза Касия и грабна пушката. Мушна го в корема с нея, след това я вдигна спокойно към мишените и стреля. В отговор един балон избухна в бляскав букет от фойерверки. — Видя ли? — заяви тя и му върна пушката. — Единственото нещо, което е повредено, си ти.

— Вие двамата толкова лесно се хващате — каза Солара, заравяйки пръсти в торбичка с печени ядки. — Лазерът на пушката не е калибриран да отговаря на мишените. — Тя посочи към човека зад сергията с една от ядките, а после я хвърли в устата си. — Той

определя улучванията с крачен педал. Това е най-старият номер на света.

Човекът я изгледа гневно с поглед, който би стопил и стомана.

— Ти в кражба ли ме обвиняваш?

— Всички знаят, че тия игри са измама — сви рамене тя.

— Измама? — обади се един нов глас зад нея.

Когато Доран се обърна, погледът му попадна върху най-яката жена, която някога беше виждал — не толкова непривлекателна, колкото смъртоносна. Осъзна, че се отдръпва назад. Висока около метър и осемдесет и около трийсетгодишна, тя имаше поразително лице с аристократични скули и ледена усмивка, която би накарала всеки благоразумен мъж да се затича с всички сили в обратната посока.

— Аз предлагам най-добрите забавления на тази система — каза жената. — Всеки, който твърди обратното, засяга моето препитание и препитанието на хората ми. — Горната ѝ устна се повдигна, откривайки толкова остър зъб, че сигурно го бе изпилила. — Знаеш ли какво е наказанието за клевета, момиченце? Може да накарам да ти отрежат езика заради това.

Солара пристъпи напред с пламък в очите, но Доран я бутна зад себе си и каза:

— Тя не искаше да каже нищо лошо.

Студените очи на жената се свиха и станаха като цепки.

— Това момиче обвини моя служител, че фалшифицира играта. Сега ти твърдиш, че не е имала предвид това?

— Точно така — потвърди Доран.

— Значи руши репутации за забавление? Не виждам как това е по-добро.

— Не искаме проблеми. Нека просто...

— Това, което искате вие, няма значение — прекъсна го тя. — Вече създадохте проблем. Остава да видим само как ще платите за това.

Доран обмисляше дали да грабне Солара за ръката и да побегне, когато Кейн метна небрежно лазерната пушка на рамо и се приближи към жената.

— Ще трябва да простите на братовчедка ми — каза той с глас, от който капеше мед. Почука челото си с пръст и се усмихна с онази

своя очарователна усмивка. — Остана малко докосната от бога, както казваше мама. Изобщо не е същата след черната треска през... — Той замълча, наклонил удивено глава към жената.

— Какво зяпаш? — попита тя.

— Съжалявам — отговори Кейн. — Просто... има едно място в Лурон — света, от който идвам, където реката се среща с морето в един плитък залив от чисто бял пясък. Има един момент, когато слънчевите лъчи попадат върху него и водата става невероятно синя. Тогава е толкова красиво, че човек едва може да го понесе. — Той протегна ръка към лицето ѝ, след това се отдръпна. — Не бях си представял, че отново ще видя този цвят, докато не погледнах в очите ти.

Докато Доран потискаше желанието си да повърне, жената вдигна ръка към гърдите си и се изчерви — наистина се изчерви, — а от устните ѝ се отрони тиха въздишка.

Наистина ли се хващаше на тези глупости?

— Зашеметяваща си — прошепна Кейн. — Надявам се да нямаш нищо против, че го казвам.

Жената махна пренебрежително с ръка.

— Може и да ми удариш плесница за това — промърмори Кейн, — но не мога да не ти кажа... — Той прилепи устни до ухото ѝ и каза нещо, което я накара да се разсмее по-силно от първокурсник на пижамено парти.

Доран прие това като знак да си тръгне.

Той направи една крачка, след това още една, като дърпаше Солара след себе си. Когато стигнаха на безопасно разстояние, той махна на Касия и тримата бързо се отправиха към другия край на панаира.

— Е, толкова за непривличането на внимание — каза Солара на пакета с ядките.

— Не се тревожи — успокой я Касия. — Кейн може да съблазни и птица да му даде крилете си. Това е единственият му полезен талант.

— Често ли го прави? — попита Солара.

Касия се засмя и си взе шепа ядки.

— Измъква се от неприятности с чара си от времето, когато бяхме деца.

Това привлече вниманието на Доран.

— Израснали сте заедно?

— Да, но не на Лурон. Излъга за това.

— А къде тогава?

Промяната в изражението ѝ му каза, че тя ще избегне въпроса, както и стана.

— Една малка колония в друг сектор — махна с ръка тя. — Сигурно не си и чувал за нея.

Притеснен, че тя може да замълчи напълно, Доран реши да не настоява за името на планетата. Вместо това попита:

— Как се озовахте на „Банши“?

Забеляза, че Касия започва да разтрива шията си, но тя свали ръката си веднага, щом видя, че я гледа. След това наведе поглед към земята.

— Нещата са сложни у дома. Някога, когато всичко се успокои, ще се върнем.

Обичайно острият ѝ тон беше изпълнен с толкова тъга, че Доран не можа да се накара да задава повече въпроси. Очевидно нещо ужасно я беше накарало да напусне дома си, а да измъкне информация от нея му се струваше като да рита кученце.

Тръгнаха мълчаливо назад към площада, за да разгледат сергиите. Когато Кейн ги настигна, настроението на Касия се подобри.

— Е, намери ли си нова приятелка? — попита тя със закачлива усмивка.

Кейн сбърчи нос и се спря, за да се изплюе на улицата.

— Да, такава, която дъвче хашиш. Целуна ме и сега изобщо няма да се отърва от този вкус.

— Ето — каза Солара и му подаде пакета с ядките. — Това може да ти помогне.

Касия грабна торбичката и изви подигравателно вежда към Кейн.

— Като знам с какви момичета се занимаваш, това сигурно е напредък.

— Ти май прекалено много се интересуваш от любовния ми живот — обърна се към нея Кейн и взе ядките. — Ако не те познавах по-добре, щях да си помисля, че ревнуваш.

Касия си пое въздух достатъчно шумно, за да разберат всички, че Кейн я е засегнал.

— Не и в най-необузданите ти фантазии!

Кейн се наведе, докато очите им се срещнаха.

— Не всичките ми фантазии са необуздани. Ще ти разкажа за тях, ако ми помолиш мило.

Устните на момичето се разтвориха и тогава Кейн се усмихна — не мазната усмивка, която използваше като оръжие, а едва забележима извивка на устните и топлина, танцуваща в очите му. Доран никога по-рано не беше виждал тази усмивка, така че предположи, че е истинска.

И я беше отправил към Касия.

И в този момент той разбра. Кейн беше влюбен в момиче, което стоеше хиляди пъти над него на социалната стълбица. Не беше ясно дали и Касия изпитва същите силни чувства, но дори и да беше така, тя сигурно нямаше да си позволи да стигне до сериозна връзка с него. Не и ако смяташе да се върне у дома. Доран почти изпита съжаление към младежа. Напрежението в стаята им сигурно беше достатъчно силно, за да изстреля ракета. Нищо чудно, че непрекъснато се караха. Начинът, по който го погледна Солара, му показва, че и тя е забелязала.

Касия се обърна и насочи вниманието си към изложените бижута. Кейн едва успя да избегне удара на растите ѝ, когато тя се протегна и сграбчи ръката му.

— Кейн — прошепна тя с втрещени в масата очи.

— Какво става? — попита той.

Тримата се събраха около масата, наблюдавайки Касия, която вдигна една огърлица от сергията. Беше простичък дизайн, само една черна каишка със синя висулка с мраморни шарки, обкована в потъмняло сребро. Доран не разбираше за какво е целият този шум.

Продавачът, сбръчкан мъж с туфи посивяла коса по гърдите, която се подаваше изпод яката му, посегна към огърлицата.

— Това е молитвен камък от Етурия, който се използва за...

— Знам какво е — сопна се Касия. — Колко струва?

Той ѝ направи знак да се приближи и прошепна нещо в ухото ѝ.

— *Какво?* — извика тя, отдръпвайки се. — Да не си луд? Това е заплатата ми за един месец.

Продавачът сви рамене, показвайки, че не го е грижа.

— Това е просто въпрос на търсене и предлагане. Никой не може да изнася нищо от Етурия от началото на войната.

Ръката на Касия се отпусна отстрани на тялото ѝ.

— Каква война? — попита тя с едва доловим шепот. — Кога е започнала? Кои кралства се бият?

— Дори и да знаех, това нямаше да промени цената — сви още веднъж рамене той.

Касия сякаш беше спряла да диша. Кейн взе огърлицата от нея и я върна на масата, след това я прегърна през раменете и я отведе от другата страна на улицата.

Солара докосна лакътя на Доран и се повдигна на пръсти, за да стигне ухото му.

— Мисля, че е ясно откъде са — прошепна тя. — Какво знаеш за Етурия?

— Нищо — отговори Доран. В Слънчевите територии имаше повече от сто планети и поне още десетина в далечните райони. Той беше изучавал само тези, които имаха значение за компанията им. — Касия беше права. Никога не съм чувал за нея.

Той се взря над тълпата и видя Касия, заровила лице на гърдите на Кейн. По улицата се появиха още пазаруващи и когато Доран загуби двойката от погледа си, той се обърна към продавача и го попита за повече информация за Етурия.

— Това е една малка колония — каза човекът. — На най-красивата планета, която никога няма да видиш.

— Никога няма да видя? — попита Солара.

— Посетители и емигранти не се допускат зад атмосферния щит — той посочи стоките, подредени на масата. — Затова тези са толкова ценни.

— А войната? — попита Доран. — Знаеш ли защо се бият?

Мъжът се намръщи, вероятно усещайки, че няма да продаде нищо.

— Както вече казах на приятелката ти, не знам нищо. А дори и да знаех...

— Това нямаше да промени цената — довърши Доран. Той благодари на мъжа и се върна на улицата заедно със Солара. — И сега какво? — попита той. — Може да разпитаме останалите продавачи. Някой може да знае нещо повече.

— Може да го направим. Или може да се радваме на отпуската си — посочи към небето и добави: — Това там е истинско слънце, а не

лампа, която свети, за да не полудеем по време на пътуването. Истинска звезда, която грее над твърда земя.

— И имаме само до сутринта, за да ѝ се наслаждаваме — съгласи се Доран. — Разбрах.

— Хайде. — Тя го хвана под ръка и го насочи в другата посока, където в двора на училището беше издигнат огромен лабиринт с плодовете на жътвата. — Да се изгубим сред царевицата.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Доран остави ръката си мушната под ръката на Солара през цялото време, докато се скитаха из лабиринта. Нито един от двамата не бързаше. Разхождаха се безцелно из редовете от кафяви стъбла, докато деца се втурваха покрай тях към изхода. Не разговаряха, но се чувстваха добре така. Прохладният ветрец, топлите слънчеви лъчи и музиката на смеха около тях се сливаха в опияняващ коктейл и те продължиха да пият от него, докато случайно не откриха изхода на лабиринта.

Стомасите им вече бяха започнали да се бунтуват, затова намериха сергия с храна и купиха печена на огън царевица, месо на шиш, сайдер и достатъчно от традиционния за празника сладкиш, за да изпаднат в диабетна кома. Отнесоха храната до едно равно парче земя, обрасло с трева, и започнаха да се тъпчат, докато накрая се проснаха на слънцето като подути моржове.

— Може би ще умра — изпъшка Солара, разтривайки корема си.
— Но ще си отида с усмивка.

Доран отпусна колана си с една дупка и полегна с ръка под главата си.

— Направи ми услуга и умри утре. Така ще имам партньорка за традиционните танци тази вечер.

— Предполагам, че с лице като твоето никога не ти се е налагало да убеждаваш момичетата с мили думи — изсмя се сухо Солара.

— Не забравяй, че *говоря като идиот*.

— Ами, опитай още веднъж на английски.

Доран легна на една страна, взе ръката ѝ и я притисна до гърдите си.

— Солара — изрече напевно той. — Ще ми окажеш ли честта да ме придружиш на танците тази вечер? Не мога да обещаая, че няма да те настъпвам, но се кълна, че няма да те оставя да загубиш съзнание гола в двора на църквата. — Той намигна. — Ако, разбира се, сама не

го поискаш. В такъв случай можеш да разчиташ, че ще се погрижа това да се случи.

Тя се опита да го погледне намръщено, но устните ѝ потрепнаха в усмивка.

— Добре, че те харесвам, иначе щеше да танцуваш сам тази вечер.

При тези думи в стомаха му се случиха някакви странни неща.

— Харесваш ме? — попита той, преплитайки пръстите им заедно. — Колко?

— Не достатъчно за голи лудории в двора на църквата.

— Много жалко.

Тя погледна преплетените им ръце и замълча за момент.

— Ей, мислиш ли, че някога ще ми дойдеш на гости? — попита Солара. — Когато отида да живея на Вега?

— Да ти дойда на гости? Ако не успея да отхвърля тези обвинения, ще стана постоянен обитател на дивана ти.

— Наистина. Говоря сериозно.

Доран не го каза, но се шегуваше само наполовина. Имаше нова теория за причината, поради която баща му го беше изпратил в далечните райони, и ако беше прав, и двамата никога нямаше да са свободни — поне не и в Слънчевите Територии. Щеше да му се наложи да започне отново в далечните райони. Ако някой изобщо наемеше осемнайсетгодишен стажант по бизнес без полезни търговски умения.

— Чакай. — Солара прокара палеца си по кокалчетата му. — Не вярваш истински в това, нали?

— Не знам — отговори той. — Мисля, че разбрах какво е Инфиниум.

— Какво общо има това със спането на дивана ми?

— Помниш ли, че ти казвах за задачата ми да събирам нови елементи?

— Да — отговори Солара. — За разработване на продукти.

— Понякога намираме такива, които са прекалено нестабилни за гориво, но идеални за взривяване на неща. Когато това се случи, баща ми унищожаваше пробата и изтриваше цялата информация от архивите ни. Казва, че не иска да е отговорен за създаването на следващото оръжие за масово унищожение.

— И мислиш, че точно това е Инфиниум?

— Мисля, че е така — отговори Доран. Мисля, че баща ми е открил нещо опасно и Слънчевата лига са сложили ръка върху него. Затова е изпратил хората си да го откраднат по време на транспортиране, а мен — в далечните райони. Може би иска да унищожа каквото е останало от Инфиниума, преди от Лигата да го намерят.

— Държавна конспирация? — попита Солара. — Малко невероятно звучи, нали?

— Имаш ли по-добра идея?

— Всъщност имам. — Тя се обърна настрана, за да е с лице към него. — Да спрем да говорим за Инфиниум и да се наслаждаваме на отпуската си.

Когато кехлибаренозелените ѝ очи се втренчиха в неговите, всички тревоги на Доран изчезнаха, така както пролетта прогонва последните остатъци от зимата. Докато лежеше толкова близо до нея върху меката трева, с ръце, преплетени с нейните, беше лесно да забрави всичко, освен разпилените по страните ѝ лунички и аромата на пудра захар върху устните ѝ. Сърцето му заби в нов ритъм, който го предупреждаваше, че ще си има неприятности. Защото това момиче беше оставило следа у него, някъде дълбоко в душата му, където времето нямаше да я изтрие.

Той обхвана брадичката ѝ със свободната си ръка.

— Ще ти идвам на гости.

— Обещаваш ли?

— Само се опитай да ме спреш.

По лицето ѝ пробягна облекчение и мисълта, че и той е оставил следа в нея, стопли душата му.

— Но да се върнем на отпуската ни — каза той. — Какво ще правим сега?

Тя освободи ръката си и се изправи, след това се взря през училищния двор към градския площад.

— Чух, че тук някъде човек може да се повози върху сено. Искаш ли да опитаме? Прекалено много ядох за каквото и да е друго.

— Добре. Но нека отново да минем по улицата със сергиите — Доран искаше сувенир от този идеален ден, материален спомен, който да държи, когато ръката на Солара щеше да е на Вега.

— Какво търсиш? — попита тя.

— Ще го позная, когато го видя — вдигна рамене той.

Но след като минаха по цялата улица, той не беше похарчил нито един чип. Не липсваха стоки за продан — дърворезбени статуетки, обредни ножове, ръчно изработени бонбони, боди арт и всички възможни видове бижута.

Нито едно от тези неща не му напомняше за Солара.

Видяха Кейн, който се пазареше за цената на огърлицата от Етурия, която бе харесала Касия сутринта. Очевидно се беше върнал на кораба за още пари, защото отвори една торбичка с горивни чипове, за да ги види продавачът. Горкият, наистина беше влюбен. Доран реши да не ги прекъсва. Той направи завой и отведе Солара в църковния двор.

Когато стигнаха там, те се качиха на едно дървено ремарке. Закачиха го към кораб на въздушни възглавници, който беше виждал и по-добри времена. Корабът ги вдигна във въздуха достатъчно високо, за да могат краката им да докосват върховете на избуялите бурени, и тръгна не особено бързо. Те седяха така, че раменете им се докосваха и се полюшваха заедно, докато корабът ги теглеше през полето към гората отвъд него. Доран никога не беше мислил, че може да се наслаждава на нещо толкова простичко като бавно плъзгане сред дърветата, но когато свършиха, той плати, за да се возят отново.

Когато слънцето слезе зад хоризонта и две луни се издигнаха и заеха мястото му, те отидоха в културния център, който беше украсен като хамбар с бали сено, дървени греди и разхвърляна по пода слама. Танците вече бяха в разгара си, изпълвайки нощта с музиката на гъдулки и тропането на крака, заедно с мускусната миризма на прекалено много хора на едно място.

Близо до входа се беше облегал един младеж, който беше скръстил ръце на гърдите си и определено изглеждаше недоволен от това, че трябваше да прибира пари за вход, докато приятелите му танцуваха вътре. Но се оживи, когато забеляза Солара, ухили се и размърда вежди.

— Ей — каза той. — Искаш ли да се повеселим?

Доран погледна намръщено младежа и сложи ръка на кръста на Солара.

— Затова сме тук.

Без да се притесни, местният протегна ръка с дланта нагоре.

— Добре. Ще ви струва три бита.

След като му платиха, той бръкна в джоба си, извади кожена торбичка и им подаде по едно парче сушена ябълка.

— Приятен апетит — каза той и им махна да влизат.

Това се стори странно на Доран, но не си зададе никакви въпроси. Двамата със Солара сложиха ябълката в устата си и влязоха вътре да се присъединят към празненството. Трябваше му само един миг, за да разбере, че не дъвче ябълка. Горчива и мускусна, тя имаше вкус на развалена гъба. Той се огледа, за да намери някъде, където да я изплюе, а Солара сложи ръка на устата си и направи същото. Скоро намериха в ъгъла кош за боклук и изплюха парчетата.

— Какво беше това? — попита тя. — Някаква гъба?

— И то гранясала — каза той и плю отново в коша.

— Но не е нещо, което чаша сайдер да не може да оправи.

Това свърши работа. Когато всеки от двамата прочисти небцето си, те отидоха на дансинга.

Доран нямаше представа как да се движи на тази музика, затова хвана Солара за кръста с двете си ръце и я поведе в обикновен куикстеп. Веднага щом сграбчи раменете му, той разбра, че и тя не може да танцува на музиката, но накрая успяха да синхронизират стъпките си достатъчно, за да следват кръга, в който се движеше тълпата из стаята. Приемайки непохватността си, двамата се засмяха и започнаха да се въртят, докато музикантите не смениха ритъма с една бавна балада.

Доран се бе надявал точно на това. Той придърпа Солара поблизо, отколкото може би трябваше, и когато тя не възрази, той елиминира останалото между двамата разстояние. Тя склучи китките си зад главата му и облегна брадичка на гърдите му, усмихвайки се към него, докато се полюшваха бавно. Бузите ѝ се бяха зачервили, а очите ѝ блестяха от усилието. В този момент той се запита как може някога да е мислил, че не е невероятна.

Солара погледна към долепените им тела и каза:

— Монахините биха казали, че не оставяме достатъчно място за Светия Дух.

На Доран му трябваше секунда, за да си върне дъха, защото тя му го бе отнела.

— Няма проблем. Светият Дух няма място тук. Само ще се пречка.

Колкото по-дълго стояха притиснати един към друг на дансинга, толкова повече олекваха краката на Доран. Всичко започна с пръстите му като някаква тръпчива топлина, която се разля по вените му, докато го обзе чувството на еуфория, по-силно от искренето на което и да е шампанско, което някога бе опитвал. И странно, но музиката започна да звучи по-добре. Вибрациите доставяха толкова много удоволствие на слуха му, че той допря челото си до челото на Солара и въздъхна.

— Ей — каза тя. — В секундите, откакто за последен път бе погледнал в очите ѝ, зениците ѝ се бяха разширили и бяха прогонили кехлибара. — Имаш ли чувството, че сякаш... си пиян, но всъщност не си? Сякаш кожата ти се опитва да отлети?

По някаква причина това се стори много весело на Доран. Той започна да се смее и не можеше да спре.

— Мисля, че знам каква е била всъщност тази гъба — изрече той през кикотенето.

— От магическите?

— Ъхъ. — Щом се чувстваше така отнесен сега, имаше късмет, че не беше изял цялото парче. Тревожеше се, че ще се чувства зле на сутринта, но след това го заля приятна топлина и по тялото му премина тръпка на наслада.

— Целият блестиш — втренчи се в него Солара с широка усмивка.

Той забеляза, че и тя блести. Кожата ѝ просветваше, сякаш е потопила лицето си в диамантен прах. Той обхвана с ръце брадичката ѝ и просто се втренчи в нея, толкова развълнуван от момичето, което също се беше вгледало в него, че изпитваше болка, когато дишаше.

— А ти си красива — каза той. Погледът му се спря на белега ѝ, последван от внезапното желание да опита вкуса му.

— Не съм краси...

Преди да успее да довърши, той повдигна лицето ѝ и я близна по шията. Кожата ѝ беше солена, с някакъв сладък привкус, толкова перфектна, че го направи отново и отново, докато тя отпусна глава назад. Доран искаше още, затова се премести отстрани на шията ѝ и направи пътечка от страстни целувки от ухото до гърлото ѝ, както си бяха в средата на залата, без да го е грижа кой може да го види.

Когато Солара се отдръпна от него, клепките ѝ бяха натезали.

— Тук не е ли горещо?

— Господи, наистина — отговори той. — Толкова е горещо.

— Трябва да излезем малко на въздух.

— На въздух, да. Добра идея, да излезем.

Двамата изтичаха навън и след десетина секунди Солара лежеше по гръб в хладната трева зад хамбара, краката ѝ бяха плътно обвити около хълбоците му, а той лежеше върху нея и покриваше с целувки другата страна на шията ѝ.

Сърцето му всеки момент щеше да се пръсне и не можеше да си поеме дъх, но нищо нямаше значение, освен кожата ѝ. Когато стигна до рамото ѝ, Доран дръпна яката настрани, за да открие нецелувано място, и прокара зъбите си по плътта ѝ. Наркотикът по някакъв начин бе събрал половината му нервни окончания на върха на езика му, а другата половина в ушите му, защото всичко от кръста надолу беше станало безчувствено, а тихите ѝ стонове и въздишките ѝ вибрираха в тъпанчетата му с прилив на наслада, която го караше да вижда звезди.

— Доран — прошепна тя.

Той вдигна очи и погледна към устните ѝ и тогава осъзна, че все още не я е целунал — нещо, за което си бе фантазирал от седмици. Но когато приближи устни към нейните, не почувства нищо. Нямаше докосване на кожа, допир на езиците им, вълнението от досега. Приглушеното усещане му приличаше на посещение при зъболекаря.

Тя сигурно също чувства невидимата бариера, защото обърна задъхано глава настрани.

— Не се получава. Не те чувствам.

— Нито пък аз. — Той премести тежестта си върху единия си лакът. — Устните ми са безчувствени. Кожата ми е безчувствена. Всичко е безчувствено.

Тя го бутна в гърдите и той се търкулна на тревата. След като дишането им се нормализира, те останаха да лежат един до друг, като от време на време се смееха или нареждаха на луните да спрат да се въртят. Доран тъкмо щеше да каже, че гъбата, която бяха изяли, щеше да е по-добра упойка, отколкото наркотик, когато му хрумна нещо и той седна.

— Знам какъв сувенир искам — каза той.

— Така ли?

Той хвана китката ѝ и прокара палец по нежната ѝ кожа.

— Да си направим еднакви татуировки, така че *никога* да не забравяме този ден.

Солара разтвори устни, ахвайки възхитено.

— Страхотна идея!

— Наистина ли? Значи ще дойдеш с мен?

— Разбира се — отговори тя. — Да побързаме, преди да сме се разколебали.

* * *

— Хайде, ставайте, лудетини.

Някой изрита обувката на Доран и го разбуди. Нямахше нужда да отваря очи, за да разбере, че слънцето е изгряло. То пронизваше мозъка му право през клепачите, от което цялата му глава туптеше. Доран изпъшка, обърна се настрани и стисна слепоочията си. Нещо сухо и грапаво погъделичка ръцете му и когато отвори очи вида кафява трева под себе си. Трева?

— Изглеждате доста зле — чу се отново гласът. Приличаше на Кейн. — Но, ей, поне не сте голи на поляната на Първа презвитерианска църква на Песирус. От такъв срам няма отърваване.

— Не — съгласи се Касия. — Аз мога да го потвърдя.

— Капитанът каза да завлечете пияните си задници на борда. Негови думи, не мои — каза Кейн. — Трябваше да сме излетели преди час.

Доран седна, въпреки че през половината му мускули премина болка.

— Не сме пияни — прошепна той с пресъхнало гърло. По дяволите, беше жаден. Огледа се и видя Солара да лежи до стената на хамбара. Тя разтриваше чело, а китката ѝ беше покрита с парче бяла марля. При вида на превръзката всички спомени от предишната вечер се втурнаха към него, удрайки го в лицето. Нямахше нужда да поглежда към своята китка, за да разбере, че и тя е превързана. А и кожата му на това място вече не беше изтръпнала. Всъщност го болеше жестоко.

— О, не — изрече той. — Какво направихме?

Въпросът беше хипотетичен. Той си спомняше всяка дума, всяко хихикане, всяко непохватно опипване и най-вече изцапаната с мастило игла, която щеше да направи невъзможно някога *изобщо* да забрави всичко това. Доран бе искал сувенир и го беше получил — във формата на четири антични пиратски саби, извити в цифрата осем.

Символът на Братството на Отхвърлените.

Да видим как ще обясниш това на акционерите, помисли си той.

— Моля те, кажи ми, че е било сън — сложи ръка върху очите си Солара. — Кажи ми, че не бяхме татуирани от пенсиониран счетоводител, който се занимава с боди арт от един месец. — След това надникна под превръзката и изхленчи: — Не. Не е било сън.

— Бих попитала какво сте правили, но вече знам — каза Касия. Тя се наведе да разгледа шията на Солара и добави: — Вие двамата сте истински зверове!

— Тихите води са така — засмя се Кейн и я бутна с лакът.

Очите на Доран срещнаха тези на Солара, а след това погледна шията ѝ и цялата кръв се оттегли от лицето му. Кожата ѝ беше покрита със смучки. Когато се видеше в огледалото, щеше да го убие.

— Съжалявам — каза той, но след това си спомни как гъбата беше променила усещанията му и му беше дала някакъв оргазъм, който усети с ушите си, и цялата история беше толкова откачена, че той не успя да спре смеха си. — Не съм правил... — успя да изрече сред кикотенето той — ... смучки на никого от седми клас.

Лицето ѝ почервения така, че стана почти като шията ѝ.

— Дължиш ми посещение при фалшификатор на плът — изрече тя, изправяйки се. — А това — тя посочи към него, след това към себе си — няма да се повтори.

Солара тръгна сърдито, следвана от Касия, която очевидно се стараеше да остане сериозна.

Доран все още се смееше, макар да знаеше, че това няма да продължи дълго. Напрежението в стомаха му казваше, че скоро ще коленичи пред безмилостните богове на тоалетната.

Кейн потрепна в знак на съчувствие и му подаде ръка.

— Чувал съм това и по-рано. Миналата година след хелбери фестивала.

— Ще ѝ мине — каза Доран, приемайки помощта му. — Някога. Кейн го издърпа да стане, смеейки се.

— И аз така си мислех. — Той тупна Доран по рамото и добави:
— Късмет. Ще имаш нужда от него.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Смучките избледняхха след една седмица, но остроумията на екипажа всяка вечер в трапезарията бяха почти като миризмата на изгоряла каша — изобщо нямаха край.

— Без шалче тази вечер? — попита капитанът, сочейки шията на Солара. — Предполагам, че накрая си се отървала от настинката.

— Не мисля, че беше настинала — изрече замислено Рени. — Басирам се, че беше грипът Хувър. Нали го знаете, наречен на името на прахосмукачките^[1] на Земята?

— А, чувала съм за тази болест — включи се и Касия. — Не причинява ли обрив, който прилича на белези от засмукване? Много заразна, когато се смеси с готини момчета и „Кристалин“?

— Същата — кимна Рени. — Много е неприятен този грип Хувър. Може да доведе до сериозна треска.

Солара скри раздражението си зад голяма лъжица боб, но ако закачките не спряха скоро, може би щеше да се вдигне на бунт, след като вече си беше върнала уреда за зашеметяване. Имаше граници на това, което можеше да понесе едно момиче.

Капитанът се изсмя тихо и кимна към Доран.

— Ще можеш ли да се явиш на мостика след вечеря или усещаш, че и ти имаш треска?

Може би шегите притесняваха Доран, но той не го показваше. Солара вдигна очи и го хвана да я гледа над ръба на чашата си, с устни, извити в същата смущаваща усмивка, която стоеше на лицето му от онази нощ, която бяха прекарвали заедно на Каргил. Имаше нещо различно в начина, по който я гледаше сега, сякаш беше надникнал под кожата ѝ и знаеше всичките ѝ тайни. Това винаги успяваше да я изкара от равновесие. Не можеше да си спомни колко пъти бе отваряла уста да каже нещо и не беше успявала или пък бе забравяла защо е влязла в някоя стая. Всъщност не можеше да си спомни дори защо преди малко се беше ядосала толкова...

— Напоследък имам малко температура — отговори Доран, без да сваля очи от нея. — Но кой казва, че искам да се излекувам?

Цялата маса избухна в смях и подсвирквания.

А, да, ето затова се беше ядосала.

Солара си пое въздух и се приготви за подигравателна забележка, но и този път той бе обърнал света ѝ с главата надолу. Проклет да бъде!

— Яви се на мостика така или иначе — каза капитанът. — Трябва да определим посоката, в която отиваш, за да не летя, без да знам накъде, когато наближим тази твоя безименна планета.

За първи път тази вечер усмивката на Доран угасна. Сякаш колкото повече приближаваха далечните райони, толкова по-малко му се говореше за дадената от баща му задача. Солара го разбираше. Цялото му бъдеще зависеше от това дали ще намери вещество, което никога не беше виждал, на планета, на която никога не беше ходил... и може би също и от това дали ще успее да предотврати държавна конспирация. Тя се притесняваше, само като си помислеше за това.

— Все още не знам какво търся — призна Доран. — Но понеже там няма истинско селище, едно бързо сканиране за електроника би трябвало да определи...

Светлините в трапезарията примигнаха и угаснаха, последвани от внезапна тишина, от което Солара разбра, че помощните двигатели са спрели. Преди да успее да примигне, чинията ѝ изтрака и тя подскочи веднъж на стола си. Изглежда корабът беше попаднал на ограничител на скоростта. Смущението продължи само секунда, но лампите не светнаха, с изключение на аварийните на пода.

Капитанът взе Ейкорн от джоба си и я подаде на Касия.

— Сложи я в клетката, но първо я увий в някоя от моите ризи, за да усеща мириса ми.

Касия се отдръпна назад, протягайки ръцете си, сякаш държеше граната.

— Отвратително, облиза ме. Сега съм покрита с микробите ѝ.

— Не говори за нея по този начин — скара ѝ се капитанът.

— Тя не разбира английски.

— Но усеща отношението ти — изсъска той. — Харесва ти или не, това същество е свързано с нас. Ние сме единственото...

— Семейство, което то си има — довърши с въздишка Касия. —
Знам, знам.

След като тя се отдалечи, капитанът взе патерицата си и каза на Солара да погледне двигателите, а той отиде на мостика да провери показанията на уредите. Доран изяви желание да отиде с нея и двамата тръгнаха, следвайки приглушената светлина на стрелките надолу по стълбите. Пръстите му непрекъснато докосваха кръста ѝ и тя го погледна въпросително в тъмнината.

— В случай на още турбуленция — обясни той.

— Мислиш, че ще ме хванеш ли?

— Може би. Или поне ще забавя падането ти.

Тя махна ръката му, задържайки я няколко мига по-дълго от необходимото, защото умът и тялото ѝ не комуникираха помежду си. Истината беше, че жадуваше за докосването му — толкова, че го търсеше, докато спеше. И това я плашеше. Защото скоро щеше да се озове сама на Вега, докато той топлеше нечие друго легло.

— Не искам да забавяш падането ми — каза тя и продължи пред него.

Точно когато стигна до помещението с помощните двигатели, гласът на капитана прозвуча по комуникационната система, давайки накъсани команди:

— Няма... проверка... геомагнитна буря... електрическите системи... трябва да... към планетата докато отmine.

Съобщението беше достатъчно ясно. Те се върнаха горе, за да закопчат коланите си за трудното кацане, което ги очакваше, а след приземяването всички се събраха в трапезарията.

— Къде сме? — попита Кейн, събирайки разпилян боб от масата.

Касия взе кърпата от него и започна да чисти изцапаното, а молитвената ѝ огърлица подскачаше при всяко движение.

— Навън може ли да се диша? Или ще ни трябват скафандри?

— Няма нужда — отговори капитанът. — На Ню Хейвън сме.

Солара почувства, че веждите ѝ подскачат нагоре.

— Но това значи, че сме...

— В далечните райони — довърши той. — И не, Пазителите на Реда не могат да ни пипнат тук. Но не се радвайте прекалено много. Има причина те да не патрулират в тези колонии.

Солара не възрази, но отговорът на въпроса за причината зависеше от това кого ще попиташ. Политиците твърдяха, че покрайнините са бreme за обществените ресурси, че далечните поселища не генерират достатъчно приходи, за да заслужат защита от страна на полицията. Други загатваха, че колонистите са се превърнали в зверове и не е безопасно да се патрулира там. Но според историите, които тя беше чувала, истинската причина Пазителите на Реда да стоят далече, беше това, че жителите на тези колонии отказваха да бъдат контролирани.

Тази последна причина ѝ харесваше най-много, затова бе избрала да вярва на нея.

— Получих сигнал за злополука от северното селище — каза капитан Роси. — Реших да го проверя. — Той кимна към Солара. — Защо не дойдеш с мен да получиш някаква представа за този свой *нов живот*?

Нещо в тона му я притесни, но тя кимна. Искаше да види как действа един град в далечните райони.

— И аз идвам — каза Доран. Той сложи ръка на рамото ѝ, а тя веднага я отхвърли.

— Както искаш — каза му капитанът. — Но совалката е двуместна, така че трябва да предложиш скута си — капитанът закуцуква към стаята си и извика през рамо: — Ако имате оръжия на борда, вземете ги. И колкото по-големи, толкова по-добре.

Доран стрелна Солара с поглед.

— Това не звучи добре.

И тя мислеше така, но не го каза. Вместо това, взе уреда за зашеметяване и си каза, че капитанът преувеличава.

* * *

Един час по-късно откри, че не е преувеличавал.

— Боже мой — прошепна Доран, надничайки през прозореца на совалката към опустошението под тях. Ръцете му я обхванаха поплътно или за да я защити, или заради шока — нещо, което Солара не можеше да разбере точно. — Какво е станало тук?

Тя се размърда на скута му и се наведе по-напред, за да огледа града или каквото беше останало от него. Никога не беше виждала такова поражение. Дървени сгради бяха смазани, а гредите им бяха забити в прахта, разцепени на парчета. Нито една от развалините не беше изгорена от огън и не се виждаха следи и от наводнение. Изглеждаше сякаш просто някакъв огромен ботуш е слязъл от небето и е смазал селището. И още по-странното беше, че заобикалящите го поля със зелени посеви бяха недокоснати, включително и един комбайн, наполовина покрит от лози.

— Може би някакво оръдие? — каза Солара.

Капитанът поклати глава и насочи совалката на изток.

— Сноп от светкавици.

— Какво?

— Това е страничен ефект от небрежно тераформиране. Когато атмосферата не е стабилна, тя предизвиква странни бури. Като вихрушки, които набират сила и връхлитат с един-единствен удар. Виждаш ли как пораженията са ограничени на едно място?

Тя кимна.

— По това се познава. — Той промърмори нещо на себе си, след което каза: — Поселищните брокери заселват тераформациите прекалено бързо. Примамяват хора към далечните райони с обещания за безплатна земя, а след това ги оставят заклещени тук за цял живот... колкото и да продължи това.

— Защо заселниците не се връщат обратно?

— С какви пари? — попита капитанът. — Те продават всичко, което имат, за да платят таксата на брокерите и еднопосочния билет до обещаната им земя. Когато пристигнат тук, изхарчват каквото им е останало за семена, машини и горивото, за да могат да работят. Не им остава много за билет.

— А гориво? — попита Доран. — Ако искаш да напълниш резервоара, колко ще ти струва тук?

— Само един глупак би направил това — поклати глава капитанът.

— Нищо. Колко на единица тегло?

— Не съм сигурен — отговори Роси, свивайки рамене. — Поне сто кредита, може и повече.

Челюстта на Доран увисна.

— Но на Обсидиан беше само два кредита.

— Вече не си на Обсидиан.

— Това е измама с цените — каза Доран. — Заселниците как успяват да купуват гориво за машините си?

Солара си спомни комбайна, който беше видяла изоставен в полето.

— Предполагам, че не успяват — изрече тя и мисълта ѝ се пренесе на Вега. Колко дълго щяха да имат нужда от механик, ако не могат да си позволят да поддържат машините си?

— Както и да е — продължи капитанът. — Да предположим, че колонистите намерят кой да ги откара до Земята. Няма да имат къде да живеят, освен да се натъпчат в едностаен апартамент с още половин дузина други семейства. Нали затова са заминали.

— А не могат да се установят никъде другаде — каза Солара. — Не и без пари или предварително уговорена работа.

Стомахът ѝ се сви. Дори и да намереше работа в туристическия пръстен, това ще означава, че Пазителите на Реда ще могат да се доберат до нея и да предявят още едно обвинение в углавно престъпление. Изправена пред избора между Вега и затворническо селище, щеше да се наложи да опита късмета си в далечните райони. Каза си, че всичко ще е наред, че е подготвена за това.

Но сама не си вярваше.

— Затова остават — каза капитанът.

— И се опитват да се справят, доколкото могат — довърши тя. — Както ще направя и аз.

Доран я държеше здраво с едната ръка, докато с другата подръпваше ухото си — нещо, което правеше само ако се бяха скарали или когато трябваше да ѝ се извини. Солара се запита дали не се тревожи, че ще трябва да сподели нейната съдба, в случай че не успееше да отхвърли отправените срещу него обвинения.

— Всичко е наред — прошепна тя. — Баща ти вероятно има купища пари скрити някъде. Сигурна съм, че няма да се наложи да спиш на моя диван.

Той прокара ръка по лицето си, сякаш не беше чул думите ѝ, и след това отново се съсредоточи върху пейзажа.

— Ако някой е изпратил сигнал за бедствие, значи има оцелели. Къде е най-близкият град? Може да са отишли там.

— На около четири дни път от мястото, на което кацнахме с „Банши“ — отговори капитанът. — Но ранените не биха могли да стигнат до там. Сигурно са построили временен лагер. — Той посочи към тънката струйка дим, която се извиваше от едно празно място, където не се виждаха нито постройките, нито хора. — Като този.

Капитанът приземи совалката на върха на един хълм на около двайсет метра от мястото, но вместо да отвори страничните врати, той вдигна един античен револвер — от онези, които изстрелваха метални куршуми вместо енергийни пулсации.

— Някога стреляли ли сте с такъв? — попита той. Когато поклатиха глави, той им подаде по един кинжал в ножница. — Тогава затъкнете тези в коланите си. И не се притеснявайте да ги използвате.

— Мислех, че сме тук, за да помогнем — отбеляза Доран.

Капитанът закопча револвера през гърдите си.

— Никога не си опитвал да спасяваш удавник, нали?

— Не — отговори Доран, сбърчвайки чело. — Какво общо има това с...

— Изпадат в паника — прекъсна го капитанът. — Вкопчват се в теб и те повличат надолу. Не могат да се спрат. Биха направили всичко за още една глътка въздух — Роси посочи към още един револвер, преди да сложи и него в кобура. — Отчаяните хора убиват, за да оцелеят. Ще направя каквото мога за тези заселници, но не за сметка на живота на някой от моите хора. Ясно ли е?

Двамата кимнаха.

— Добре — каза той, отключвайки вратата. — Сега се пазете един друг.

Шумът от совалката беше накарал десетина оцелели да излязат от скривалищата си. Заселниците примигваха към тях със зачервените си очи, които изглеждаха сякаш ще изскочат от орбитите си. Косите и лицата им бяха покрити с толкова мръсотия, че Солара не можеше да разбере кои са мъже и кои жени, нито на каква възраст са. Дрехите им висяха на парчета върху слаби, остри рамене, а под изпокъсаните подгъви на панталоните им се подаваха кокалести глезени.

С каквото и да се бяха хранили, очевидно не беше достатъчно.

— Уловихме сигнала ви за бедствие — каза капитанът, като не пропусна да разтвори якето си и да покаже двата револвера. — Може би ще успеем да транспортираме ранените. Колко са?

Един човек пристъпи напред и отговори с дълбок мъжки глас:

— Няма нито един. Поне вече не. Последният умря от загуба на кръв преди няколко дни.

— Оцелели?

— Това, което виждате тук. И още петдесет в землянките — посочи с палец зад гърба си мъжът.

Когато се огледа по-внимателно, Солара забеляза зад групата няколко заслони, изкопани в хълма, които на практика бяха пещери изровени в пръстта. В центъра на лагера припукваше малък огън и на него се опушваха няколко парчета месо. Погледът ѝ бе привлечен от внезапно движение и тя забеляза покрито с кал дете, което бе подало глава от пещерата си и я разглеждаше. Бялото на очите му се разшири, когато срещна погледа ѝ, но някой го грабна бързо и го дръпна навътре.

— Ако искате транспорт до следващото селище, може би ще успеем да го организираме — каза капитан Роси.

— Благодаря ти, приятелю — отговори хладно мъжът, с тон, който противоречеше на думите му. — Ще останем тук и ще строим отново. До жътвата остава само един месец, а реколтата тази година изглежда добра. С нея ще изкараме зимата.

— А какво ще ядете през това време? — попита Роси. — Не виждам никакви животни.

— Току-що заклахме последното добиче — посочи мъжът към дългите, червени парчета месо, които висяха над огъня. — Месото е добре запазено.

— Ще ви стигне ли?

Мъжът сви кокалестите си рамене.

— Ако не, търговците на роби скоро ще дойдат. Винаги се появяват. Най-отслабналите ще струват по един бушел зърно за човек.

— Ще продадете собствените си хора? — попита капитанът, без всъщност да звучи учуден.

— По-добре живот в робство, отколкото гладна смърт. — В очите на мъжа проблесна внезапна идея и той добави: — Имаме вдовици. И осиротели момичета. Те ще бъдат идеална компания за екипажа ви. Ако искате да направим сделка...

— Не купувам плът.

Мъжът изглеждаше объркан, сякаш се бе обидил от резкия отказ. Той наклони мръсната си глава и огледа всеки от тях по начин, от който косата в основата на шията на Солара настръхна. След това погледът му се върна върху револверите на капитана и той попита:

— Колко човека има в екипажа ви?

Пулсът на Солара се ускори от страх, защото разбра какво мисли мъжът. Търговците на роби щяха да платят много повече от един бушел зърно за нея, а за силно момче като Доран щяха да дадат дори още по-висока цена. Усети, че мъжът ги преценява, изчислявайки колко пъти може да стреля капитанът, преди да го повалят. Сложи ръка върху дръжката на ножа си, но дори и въоръжени, те не можеха да се справят с група от шейсет човека.

Внезапно ѝ хрумна нещо и тя нави ръкавите на ризата си, така че татуировките ѝ да се виждат.

— Повече от достатъчно — избърбори тя. — Като се има предвид кои сме.

Очите им се разшириха и водачът на групата отстъпи крачка назад. Той самият беше беглец, така че очевидно разпозна символа на Братството на Отхвърлените и знаеше значението му. Всеки с тази татуировка принадлежеше към мрежа от безмилостни бойци. Да предизвикаш един от тях, означаваше да предизвикаш всичките.

Доран бързо разбра и също показва китката си. Той погледна отвисоко към групата и изрече заплашително:

— Чували сте истории за Димаркъс Хан, пиратския водач с юмруци като ковашки чук. Аз съм човекът, който го победи и взе булката му.

За да потвърди думите му, Солара кимна леко.

— Той може да владее вътрешния кръг на квадранта, но далечните райони са мои — продължи Доран. — Всички Братя в този район ще отговарят пред Даро Червения. — Той изпука с кокалчетата си и наведе глава настрани, имитирайки идеално пиратския повелител. — Ако някой има против, да ме предизвика сега, пред тези свидетели.

Не се появиха желаещи.

— Нямаме спор с вас — каза лидерът на групата, правейки още една крачка назад, докато вдигаше ръце в знак на помирение. — Да се разделим като приятели... и съюзници.

След като се престори, че обмисля думите му, Доран кимна, сякаш му прави услуга. След това се качиха на совалката, без да се обръщат назад.

* * *

Късно същата вечер, когато „Банши“ беше заключена здраво и останалата част от екипажа спеше в леглата си, Солара застана пред огледалото в стаята и разплете плитките си със студени, лепкави пръсти. Не можеше да прогони мисълта за кокалите, които стърчаха от дрехите на заселниците, или за това как с хлътналите си очи приличаха повече на плашила, отколкото на хора.

Дали след една година на Вега същото щеше да се случи и с нея?
Да, ако някой не ме продаде преди това, осъзна тя.

Капитанът я беше предупредил преди месеци, но тя упорито бе настоявала на мечтите си за независимост и желанието да принадлежи някъде — да я почитат заради мазолите на ръцете и маслото под ноктите ѝ. И тук нямаше свобода — не и наистина. Просто беше сменила една форма на потисничество с друга. Дали на Земята или на Вега, животът ѝ винаги щеше да е жестока борба за оцеляване.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя примигна и ги пропъди, съсредоточавайки се върху отражението на Доран в огледалото. Можеше да познае, че в мислите си и той е някъде надалеч. Седеше превит на края на леглото, подпрял се с лакти на коленете си, и се беше втренчил в ръцете си. Бяха хубави ръце, силни и загрубели от месеци труд, но тя се съмняваше, че той наистина ги вижда.

— Добре ли си? — попита Солара. — Тази вечер си много мълчалив.

Той ѝ се усмихна с празна усмивка — само с устните, без да достига до очите.

— Просто мисля.

— *Стори* ми се, че помирисвам пушек — пошегува се тя. Когато той не отговори, Солара се обърна и повдигна с показалец брадичката му. — Какво има?

Той се загледа в нея известно време, после отговори:

— Мисля, че открих своята цел в живота.

Лекомислието на този отговор я накара да се изсмее сухо.

— Това ли било? Опитай се да не се вълнуваш толкова. Може да разтегнеш някой мускул.

— Няма за какво да се вълнувам. Поне все още не. Да откриеш своята цел и да я осъществиш са две различни неща.

Тя разбра думите му и сведе поглед към пода. До този ден и тя си беше мислила, че има цел. Сега не беше сигурна.

— Мога да променя нещата тук — каза Доран. — Просто като сложа край на измамите с цената. Помисли си какво ще означава поевтиното гориво за далечните райони — по-високи добиви, по-добри технологии, свободата да се пътува по света. Това напълно ще промени играта.

Тя вдигна поглед към него и забеляза в очите му вълнение, каквото не бе виждала досега. Явно доста беше мислил по въпроса. Но усмивката му беше тъжна, когато добави:

— Бих могъл да помогна на хората.

— Какъв е проблемът?

— Не мога да направя нищо, ако Пазителите на Реда не се откажат от обвиненията — отговори той. — А дори и бордът на Сполдинг да ме възстанови на длъжност, може би ще минат месеци, преди да видим някакви промени в далечните райони. — Той се наведе напред и я погледна настойчиво. — Това място е опасно. Много ужасни неща ще се случат преди това. Много може да се случи на *теб*.

Тя беше успяла за момент да забрави за Вега и при това напомняне по гърба ѝ пропълзяха иглички на безпокойство.

— Не се тревожи за мен. Ще се оправя.

— Не, няма да се оправиш — отговори той. — Нито пък аз — не и ако поискаш да те оставя тук.

— Не ми дължиш нищо — поклати глава Солара.

— Всъщност не е така. Но мотивите ми не са толкова чисти.

— Какво означава това?

— Означава, че ако успея да ги накарам да свалят обвиненията, искам да дойдеш на Земята и да останеш с мен. Завинаги.

— Да остана с теб? — За част от секундата сърцето ѝ запя. Но след това си спомни причината, заради която бе напуснала Земята. — И какво да правя като остана с теб?

— Каквото поискаш.

— Да не си забравил за обвиненията в измама?

— Сметката, която използва, беше моята. Ще кажа на разследващите, че си имала разрешение от мен да купиш каквото пожелаеш.

— Но аз мога да върша само едно нещо — каза Солара. — Когато заминах нямаше достатъчно работа за механици, а оттогава нищо не се е променило.

— Ще се погрижа да те вземат на работа в Сполдинг. Винаги имаме нужда от механици. А ако искаш ще те обуча за друга кариера, може би продуктово развитие. Тогава ще можем да пътуваме заедно, както сега.

— И как ще изглежда това? — Тя погледна татуираните си кокалчета и си представи какво биха написали клюкарските списания: НАСЛЕДНИКЪТ НА СПОЛДИНГ ЖИВЕЕ С ПОСЛЕДНАТА СИ ПРИЯТЕЛКА БЕДНЯЧКА. — Осъдена престъпница да работи заедно с бъдещия президент на компанията? — Тя поклати глава. — Чуваш ли се изобщо какво говориш?

— Ще наема фалшификатор на плът да изтрие татуировките.

— Но аз пак няма да съм подходяща. Не съм изискана или красива като твоята...

— Престани да повтаряш това — прекъсна я Доран. — Ти си красива.

— *Ти* престани да повтаряш това — изстреля обратно тя. — Защото знам, че не го мислиш!

Сините му очи светнаха и той направи крачка към нея, стопявайки разстоянието между тях.

— Не ми казвай какво мисля — изрече грубо той. — Когато вляза в някоя стая, ти си единствената, която виждам. Мозъкът ми вече няма избор, защото вътре в теб има нещо толкова рядко, че то свети и затъмнява всички останали момичета. Ти имаш от онази красота, която не може да се постигне изкуствено — такава, която идва от тук, отвътре. — Той потупа с пръст гърдите си. — Преди да те срещна, не знаех какво е истинска красота, но вече разбирам. Така че вярвай ми, когато казвам, че си най-красивото момиче в моя свят.

Сълзи пареха очите на Солара. Тя се опита да примигне, за да вижда Доран по-ясно, но вътре в нея се надигна нещо горещо и болезнено и лицето ѝ се обля в сълзи.

— Обичам да се събуждам в чаршафи, които миришат на теб — каза той, този път по-меко. — Обичам и малката бръчица, която се появява между очите ти винаги, когато ме поглеждаш. Когато си помисля да се откажа от това, не мога да дишам. — Той взе лицето ѝ в своите топли, мазолести ръце. — Днес, когато си представих какво би било, ако те оставя, разбрах, че не мога да го направя. И не мисли, че постъпвам благородно.

— Доран — прошепна тя с бледа усмивка. — Никога не бих те обвинила, че постъпваш благородно.

— Значи ме познаваш. — Той ѝ се усмихна в отговор и погали бузата ѝ с палеца си. — Причините ми са съвсем егоистични — имам нужда от теб. Където си ти, там искам да съм и аз.

Солара поклати глава, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. Искаше да му вярва, но дълбоко в себе си се притесняваше, че се е привързал към нея само защото живеела в изолация. Когато се появяха други възможности, можеше да промени решението си.

— Така мислиш сега — отговори тя, отдръпвайки се. — Но то не значи, че това е реалността. Преживяхме много заедно. Нормално е да изпитваш тези чувства, когато наоколо няма никой друг.

— Значи мислиш, че съм се влюбил в теб заради липса на друга възможност?

Солара кимна.

— Знаеш ли — изрече Доран и в очите му проблесна весело пламъче. — Никога не съм казвал на момиче, че го обичам. За мен това е някак важно, а ти разваляш момента.

Това я накара да се засмее неблагоприятно високо. Избърса очите си с ръкав и повтори онова, което Доран беше казал преди седмици.

— Нищо чудно. Аз съм си такава глупачка.

Той се приближи, обхващайки отново лицето ѝ.

— Значи си подхождаме идеално, нали така?

Преди да успее дори да си поеме въздух, за да му отговори, Доран докосна устните ѝ с целувка, която изтри всичко от ума ѝ, с изключение на наелектризиращото вълнение от устните му върху нейните. При най-лекия досег всичко вътре в нея подскочи, а когато се повдигна на пръсти, за да го целуне по-добре, кръвта ѝ закипя. В този момент реши, че целувката им зад хамбара в Каргил не се броеше.

Защото тогава изобщо не се беше почувствала така — сякаш кожата ѝ гори и всеки момент ще избухне като фойерверки.

Това беше тяхната първа целувка.

И ако мислеше, че е главозамайваща, тя беше нищо в сравнение с усещането от втората им целувка. Нервните ѝ окончания пламнаха и малкото контрол, който беше запазила, се пръсна на парчета. Тя обви ръце около шията му, докато той плъзгаше ръката си под ризата ѝ и в следващия момент двамата се препъваха към леглото и падаха настрани върху него, вплетени на топка.

Когато Доран спря, за да си поеме въздух, я погледна изпод натежали клепачи и погледът му проблясваше като син пламък. Тя видя огромното вълнение по лицето му и го усети в отчаяното стискане на пръстите му. И в този момент най-после му повярва. Доран ѝ беше дал сърцето си. Когато осъзна това, нещо в нейното сърце потрепна и започна да расте, разпростирайки се навън, докато в гърдите ѝ не остана място за нищо друго.

— Отговорът ми е „да“ — прошепна тя.

Доран се търкулна върху нея и сплете ръцете им високо над главата ѝ, взирайки се в лицето ѝ с толкова много благодарност, че гърлото ѝ се сви.

— Ще се върнеш у дома с мен, когато всичко това приключи?

Тя кимна във възглавницата, поемайки аромата, оставен от сапуна и телата на двамата. Беше нещо само тяхно и по-сладко от който и да е парфюмен имплант, създаден някога.

— Ще отида където и да е с теб.

Тя склочи краката си около кръста му и през нея премина трепет от пъла чак до пръстите на краката ѝ. Скоро хълбоците им започнаха да се движат, а дишането им стана накъсано. Той прошепна още веднъж, че я обича, и се наведе към устните ѝ за целувка.

След това вече не говориха.

[1] Hoover (англ.) — прахосмукачка — Б. р. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Ще ми подадеш ли хидравличния ключ? — попита Солара, пъхнала глава във филтрационната система на банята, докато задните ѝ части се въртяха във въздуха и навяваха на Доран мисли, различни от тези за поправки. Тя сигурно знаеше, че той не внимава, затова поясни: — Онзи със синята дръжка.

— Тъхъ — отговори той, продължавайки да гледа втренчено.

— Доран!

Той откъсна поглед и ѝ подаде синия ключ, след това се наведе напред и погледна през рамото ѝ, за да види дали привършва. Бъркотията от тръби под пода приличаше на извадени черва, така че отговорът вероятно беше „не“.

Той клюмна.

Докато чакаха геомагнитната буря да премине, Солара бе решила да направи пълен преглед на „Банши“ — мил жест, но на Доран му беше омръзнало да я дели с кораба. Той непрекъснато фантазираше как ще я отведе на някое тропическо място, където ще са само двамата. В тези фантазии животът се беше върнал към нормалното и той имаше пълен достъп до играчките на Сполдинг.

— Виждала ли си океана? — попита той.

— Веднъж — извика през рамо Солара. — Монахините ни заведоха за един ден до Галвъстън. Валя през цялото време, но ние се забавлявахме. Сестра Агнес ми позволи да я заровя до шията и да направя от нея скулптура на русалка.

— Искам да те заведа на Карибите — заяви Доран. — Ще вземем една от по-малките яхти на баща ми, за да може да пуснем котва в плитчините на островите. — Така щяха да са съвсем сами — никакви хотели, никакви туристически плажове, нито дори екипаж, който да им пречи. — Ще се гмуркаме и ще плуваме направо от лодката.

— Собствена яхта? Какво ще е следващото, лична совалка?

— Ами, да — отговори той. — Как иначе ще стигнем до пристанището, за да вземем яхтата?

Солара се изправи и се облегна на лакът, усмихвайки се към него.

— Ако се опитваш да ме глезиш, няма да се получи. Аз мога сама да се грижа за себе си.

Той отвърна на усмивката ѝ, докато цялото му сърце се разтапяше. Чувствата му към нея бяха почти осезаеми, надигащи се като огромни вълни в гърдите му, и той откри, че непрекъснато иска да ги изразява. Всяка нощ правеше всичко, което можеше, за да ѝ покаже колко много я обича — докато двамата оставаха без дъх и напълно изтощени, — но не беше достатъчно. Искаше да даде на Солара гардероби, пълни с лъскави вечерни рокли, да я отведе на екзотични места и да я нахрани с най-отбрани ястия. Нямаше по-добра награда от това да я вижда щастлива, затова от този момент нататък, Доран щеше да я глези така, сякаш това беше най-важното му задължение.

— Аз съм много мотивиран — каза той. — Затова предлагам да не се съпротивляваш.

Тя се наведе за една бърза целувка, преди да се върне към задачата си.

— Малко избързваш. Може да не успеем да се върнем.

Доран се намръщи. Знаеше това по-добре от всеки друг.

— Човек може да мечтае.

По интеркома на „Банши“ прозвуча гласът на капитана и сложи край на бляновете.

— Изглежда, че най-лошото от бурята е преминало, така че се пригответе за излитане. Би трябвало да пристигнем на планета X до сутринта.

Планета X — мястото, където трябваше да отиде Доран. Това означаваше, че ужасното му пътуване почти свършваше, макар че дали щеше да приключи в негова полза оставаше да се види.

— Искаш ли да говорим за това? — попита Солара.

— Не — отговори той.

Не искаше и да мисли за това. През последните няколко седмици той едва не се бе пръснал от мислене, опитвайки се да разбере как да спаси себе си и да освободи баща си. Сега, когато разбираше животът на колко хора в далечните райони зависи от завръщането му в „Сполдинг Фюъл“, той усещаше на раменете си толкова голям товар, че понякога се улавяше, че се привежда под него. А ако не успееше?

Или ако някой друг разбереше за координатите и стигнеше там преди него?

Не, със сигурност не искаше да говори за това.

— Е, забравете онова, което казах — обади се ядосано капитан Роси по интеркома. — Бурята сигурно е повредила предавателя. Не искам да излитам, преди да е поправен. Лара, ще дойдеш ли да погледнеш?

Солара се измъкна от тръбите под пода.

— Разбира се, само една минутка.

— Мисля, че частите са изгорели — каза капитанът. — Може би ще успееш да вземеш каквото ни трябва от другата система.

— Каква друга система? — попита тя, сбръчквайки чело.

— Аварийната комуникационна система. Тя е добра резерва, но ако трябва да избирам между двете, предпочитам да работи главната.

— Не знаех, че имаме резервна.

— Не се предполага да знаеш. Тя е скрита под конзолата.

Солара размени един дълъг, мълчалив поглед с Доран — поглед, който им казваше, че когато претърсваха кораба, бяха оставили един камък необърнат. Колкото и да не му се искаше да се връща назад, той не можеше пренебрегне вероятността Кейн да е използвал аварийната комуникационна система, за да се свърже с Пазителите на Реда.

— Добре — отговори Солара на капитана. — Идваме.

Десет минути по-късно Доран лежеше под контролното табло в пилотската кабина и примигваше срещу един миниатюрен комуникационен екран, докато Солара рестартиреше апаратурата зад него.

Древният екран примигна и оживя, искайки от него да вкара честотата на получателя. Той не беше свикнал с такава операционна система, затова се наложи да опита няколко пъти, за да стигне до главното меню, но щом се озова там, влезе в папка ИЗПРАТЕНИ и зачака да се появи информацията. Скоро екранът се изпълни с цели страници от редове, като всеки от тях показваше дата, време, честота и дължина на съобщението за всяко обаждане, направено от „Банши“. Прегледа предишния месец, търсейки кода за повикване на Слънчевата Лига, който завършваше на серия от нули.

Докато търсеше информацията, в стомаха му започна да се събира лошо предчувствие. То му напомняше на онзи път, когато бе

проследил първата си приятелка и я бе открил с друг. Като се връщаше назад сега, всъщност не бе имал нужда от доказателства. Дълбоко в душата си бе усещал, че нещо не е наред, и оттогава се бе научил да се доверява на инстинктите си. А в този момент те му казваха, че ще намери честотата на полицията в системата на кораба.

И точно така стана.

До Пазителите на Реда беше изпратено едно кратко съобщение преди седмици, на сутринта, когато бе тръгнал със совалката към Обсидиан. Прочете информацията два пъти и провери датата три пъти, докато накрая не можеше да го отрече.

Кейн го беше предал.

Доран не беше подготвен за удара, който дойде в този момент. В гърдите му се надигна болка — от онзи вид, който само приятел може да ти причини. Но страданието не продължи дълго. След болката дойде толкова силен гняв, че не можеше да мисли за нищо друго и направо побесня. Имаше достатъчно разум само за да се измъкне изпод конзолата, а след това всяка логика изхвъркна през прозореца. Не мислеше за стратегия или намиране на подходящия момент. Важното беше само да намери отдушник за юмруците си и знаеше къде точно може да стане това.

Без да обръща внимание на въпросите на Солара, той отвори с трясък вратата на пилотската кабина и се спусна надолу по стълбите, като не си направи труда да приглуши трополенето на обувките си. Главата му пулсираше силно и нямаше да може да се сдържи, дори и да искаше. Миризмата на лук го отведе в кухнята, където той се спря на вратата, само за да погледне над Касия и Рени към момчето с растите, застанало пред печката.

След това се хвърли напред.

Когато Кейн погледна през рамо, очите му се отвориха широко и той изпусна черпака, за да се подготви за удара. Микросекунда покъсно телата им се сблъскаха с плясване, при което Кейн залитна назад, удряйки се в стената на склада. Шкафовете се разтресоха и металните чаши изтрополяха на пода, а зад Доран се чува виковете. Кейн размаха ръце, опитвайки се да запази равновесие, но Доран не му даде възможност да го направи. Подпирайки се с едната ръка на стената, той заби юмрука на другата в корема на Кейн, след това я дръпна назад и заби едно дясно кроше в челюстта му.

Кокалчетата му изпищяха при удара на кост върху кост, но Доран не обърна внимание на болката. Тъкмо се беше приготвил за още един удар, когато две силни ръце се заключиха около кръста му и го повлякоха назад към масата.

— Достатъчно — каза Рени в ухото му. Доран започна да се мята и да рита като животно. Той заби обувката си във вратата на фурната толкова силно, че остави вдлъбнатина, но не успя да се освободи. Рени беше по-силен отколкото изглеждаше.

— Достатъчно — повтори той. — Не ме карай да те зашеметявам.

Доран прикова очи в Кейн, който имаше нахалството да му отговори с гневен поглед. Кейн избърса кръвящата си устна и извика:

— Какво ти става, по дяволите?

— Какво ми става на мен? — извика Доран и отново започна да се бори, за да се измъкне. Бореше се напразно, докато цялата болка и целият гняв се надигнаха в него като вълна. — Знам какво си направил, негоднико! — изкрещя той. — Знам, че си бил ти!

Забеляза, че по лицето на Кейн преминава пламъче на разбиране, последвано от очевидното изражение на виновен човек, който е наясно, че са го хванали. Кейн поклати глава, но не се опита да отрича това, което бе направил. Само отвори и затвори устата си, без да издаде никакъв звук. Този път не можеше да се измъкне от ситуацията с чара си.

На вратата се появи капитанът заедно със Солара. Той огледа чиниите, разпилени по пода на цялата трапезария, и посочи с бастуна си към вдлъбнатината на печката.

— Тук прилича на Армагедон. Най-добре някой да започне да говори.

— Хайде — обърна се Доран към Кейн. — Кажи им. — Гласът му заглъхна и цялото му желание за бой умря. Понеже беше престанал да се бори, Рени го пусна. — Кажи им как си ме предал заради наградата.

Нещо в изражението на Кейн се ожесточи, сякаш се гордееше с това, което беше направил. Той скръсти ръце и призна:

— Да, аз бях. Направих го заради парите. И не съжалявам.

Челюстите на всички увиснаха и в трапезарията настъпи тишина. Касия пристъпи пред Кейн, клатейки глава към него.

— Престани — нареди тя и се обърна към Доран. — Не той те предаде. Аз бях тази, която се обади.

— Не я слушай — каза Кейн и я избута настрани. — Аз го направих.

Касия се завъртя към него, свивайки малките си ръце в юмруци.

— Млъкни, Кейн! Нямам нужда ти да ме защитаваши!

— Така ли мислиш? Защото разцепената ми устна казва друго!

Капитанът сложи край на глупостите като удари с патерицата си по пода и изрева:

— Какво, по дяволите, става тук?

— И аз това искам да знам — отговори Доран. — Това, че Пазителите на Реда ме откриха на Обсидиан, не беше случайно. Някой им беше казал, че съм там.

— Този някой бях аз — каза Касия. — Кейн няма нищо общо с това. Отначало не му казах, но веднага щом разбра, той се опита да ти помогне като...

— Пилотира совалката — довърши Солара. — Затова изяви желание да го направи. Почти трябваше да се бия с него, за да отида аз.

Касия кимна, без да отделя поглед от Доран.

— Той щеше да те откара някъде на безопасно място и да се преструва, че совалката е повредена, докато Пазителите на Реда си отидат.

— Но защо? — попита Доран. — Какво съм ти направил? — Знаеше, че това няма значение — така или иначе му беше забила нож в гърба, — но искаше да разбере. — Толкова ли ме мразиш?

— Изобщо не те мразя.

— Показваш го по странен начин.

— Няма да повярваш, но имах добри намерения — отговори Касия. — Мислех, че си мекушав, че си просто едно разглезено богаташче, което не разбира колко опасен е животът тук, навън. — Тя погледна надолу в краката си. — Защото точно такава бях аз, когато напуснах дома си. Мислех, че ще е най-добре Пазителите на Реда да те заведат обратно на Земята. За да си далече от опасностите.

Доран се изсмя. Той нито за миг не вярваше, че подбудите ѝ са толкова чисти.

— Направила си ми услуга? Нямам търпение да ти се отплатя.

Кейн сложи ръка на рамото ѝ.

— Остави я. Нещата са много по-сложни.

— Разбира се, че са — каза Доран. — Не съм глупак.

— Нямах представа какъв е залогът — отговори Касия. — Ако Дейва те заловят...

— Ще ме измъчват до смърт — прекъсна я Доран. — Това вече го знам.

— Не, няма да е така. — Тя вдигна изпълнени със страх очи. — Ще те измъчват, докато им кажеш къде съм.

Доран наклони глава, за да е сигурен, че е чул правилно.

— Моето име е на договора — продължи Касия. — Моето и на Кейн. Но той не е направил нищо лошо, освен това, че ме подкрепя. Ако Дейва ни заловят, него ще го убият, а мен ще отведат у дома за нещо още по-лошо.

— Защо? — попита Солара. — Какво си направила?

Няколко секунди изглеждаше, че Касия се опитва да изрече следващите думи. Едва когато Кейн взе ръката ѝ, тя каза:

— Избягах от Етурия и предизвиках война.

— Вината не беше нейна — обади се Кейн. — Две от управляващите семейства враждуват от цяла вечност. Войната даже бе закъсняла.

— Но бракът ми трябваше да я предотврати — промърмори Касия с прикован в пода поглед. — Родителите ми свикаха среща с враждуващия род. Договориха се да обединят семействата ни, като ме обещаха на принц на име Мариус. — Горната ѝ устна потрепна. — Не исках да имам нищо общо с него. Направих десетки сцени, но родителите ми не отстъпваха. Казаха, че постъпвам егоистично, че е мой дълг да сложа край на враждата. Карахме се за това месеци наред. В един момент спряхме да говорим. Седмица преди сватбата родителите ми организираха празненство в чест на Мариус и тогава го подслушах да казва на свой довереник, че и той не иска да има нищо общо с мен. А целта на семейството му не била мир. Той трябваше да се ожени за мен, а след това да убие баща ми и да управлява и двете кралства.

— Също така да извади мозъка на Каси и да я превърне в марионетка — добави Кейн.

Касия кимна.

— Семейството му изобретило същата технология, която използват Дейва, за блокиране на кората на главния мозък. Всичко бяха измислили — идеалният начин за поемане на контрол. Но когато казах на баща ми, той не ми повярва. Предполагам, че след всичките сцени, мислеше, че измислям още нещо, за да забавя сватбата. — Очите ѝ срещнаха погледа на Кейн и тя му се усмихна уморено. — Така че отидох при най-добрия си приятел и поисках помощ. Той остави всичко и ме последва, въпреки че чиракуването му за чиновник почти приключваше.

Кейн стисна ръката ѝ.

— Животът в двореца така или иначе не е толкова привлекателен.

— Няколко седмици по-късно срещнахме капитана — каза тя. — Моляхме за работа на всяка станция и той единствен ни взе...

— Чакай малко — намеси се Доран, разтривайки слепоочията си. — Всичко това е много трогателно, но какво общо има с факта, че ме предаде на Пазителите на Реда?

— Изпаднах в паника и направих грешка — отговори Касия. — Мислех, че е лесно да те сломят или че ще доведеш Дейва до нас. — Тя разпери ръце в безмълвно извинение, но Доран не пропусна да забележи, че не си бе направила труда да каже, че съжалява. — Но сгреших. Ти си по-корав отколкото те мислех.

— Ето ви новина, Ваше Височество — сопна се Доран, а гневът отново започна да се надига в него. — Ти си по-голяма заплаха за екипажа, отколкото аз изобщо бих могъл да бъда. Ако някой трябва да бъде изхвърлен от кораба, трябваше да започнеш със себе си.

— Ей, стига — предупреди го Кейн. — Каза ти, че съжалява. Нищо не е станало.

— Нищо не е станало? — повтори Доран, втрепенен гневно в Кейн. — Ти наистина ли вярваш на думите, които излизат от устата ти, или просто искаш да се харесаш на принцесата си?

Кейн се наду като мечка и направи заплашително две крачки напред.

— Не говори за нея по този начин.

— Лицемер такъв — извика ядосано Доран. — Ще говоря както си искам, по дяволите!

Роси застана между двамата и ги бутна в различни посоки.

— Спрете и двамата! — каза той. — Вече прекалихте. Или си стиснете ръцете, за да може да го обсъдим като възрастни хора, или ще ви затворя.

Доран присви очи. Искаше добре да стисне Кейн, но за гърлото, не за ръката.

— Добре тогава — заяви Роси. — Отивайте в стаите си. Първо ти, Кейн. — Когато не последва друго движение, освен това на разширяващите се ноздри на Кейн, той изрева: — Това е заповед!

Когато Кейн се втурна навън, затръшвайки вратата, Роси се обърна към Доран и му каза да направи същото.

— И не излизайте, докато и двамата не сте готови да се държите добре.

* * *

Шест часа по-късно гладът ги накара да излязат от стаите си и да си стиснат ръцете с няколко безсмислени извинения. Що се отнасяше до Доран, той щеше да живее с Касия и Кейн, но с приятелството им беше свършено.

Вечерята беше по-неловка от прегръдка със смъртта.

Никой не гледаше другите в очите и единственият звук беше потракването на приборите по чиниите. Дори и Ейкорн, изглежда, усещаше напрежението. Тя остана скрита в джоба на капитана по време на цялата вечеря, като от време на време протягаше лапичка за още една стафида.

По средата на вечерята капитанът прочисти гърлото си.

— Слушайте — каза той, без да се обръща определено към никого. — Всеки изпада в паника и прави погрешен избор, дори и аз. Мен все още ме издирват на Земята за дезертъорство в последната война. — Той погледна към Доран и попита: — Казвал ли съм ти за това?

Доран поклати неохотно глава. Разбираше, че предстои лекция, и не беше в настроение да я слуша.

— Бях горе-долу на твоите години — каза капитанът. — Беше вечерта преди първата ми битка и бях много пиян. Станах от леглото си и казах на сержанта, че трябва да отида до тоалетната, а след това

избягах, без да си направя труда да си обуя панталоните. — Той изсумтя на себе си. — Нека ти кажа, че няма нищо по-лошо от това да бягаш по бельо.

Доран ровеше храната си и се опитваше да си представи замръзналия от студ капитан, който бяга от първата си битка, но не успя.

— Не можех да се прибера у дома и да се изправа пред баща си — продължи Роси. — Затова се присъединих към един екипаж и се озовах в това положение. Повече не видях родителите си, но се заклек никога вече да не ги посрамвам. И с гордост мога да кажа, че удържах на думата си. — Той даде още една стафида на Ейкорт и добави: — На всички ни е позволено веднъж или два пъти да проявим слабост. Всички грешат.

— Вярно е — съгласи се Доран и сложи край на проповедта със следващите си думи: — Но някои грешки са по-големи от други.

След това Рени мъдро смени темата:

— Чий ред е тази вечер?

Капитанът посочи с лъжица към Кейн.

— Готов ли си с въпрос? — попита Рени.

— Да, имам един — отговори с ъгълчето на устата си Кейн. Той отпи от водата си и остави чашата на масата, изчаквайки Доран да го погледне. В очите на Кейн все още имаше много негодувание.

— Какво предпочиташ — да провалиш живота на двама невинни непознати или да гледаш как някой, когото обичаш, умира от жестока смърт? — попита той.

Подтекстът зад този въпрос беше толкова деликатен, колкото аматьорска бомба. Доран приближи чаша до устните си и отпи, отказвайки да е първият, който ще отговори. Когато останалите членове на екипажа се включиха, всички дадоха един и същ отговор. Изправени пред този хипотетичен избор, те не биха се поколебали да пожертват живота на невинни хора, за да защитят този, когото обичат. Капитанът отиде и една крачка по-нататък, припомняйки им за заселниците на Ню Хейвън и как той бе поставил безопасността на екипажа си над безопасността на цяло едно село.

Всички погледнаха към Доран, очаквайки отговора му. Той усети, че Солара стиска ръката му под масата и когато тя го погледна с онази нейна усмивка с трапчинките, той беше принуден да признае пред себе

си, че и той щеше да направи същото, ако беше на мястото на Касия и Кейн. Това не означаваше, че им има доверие, нито че беше готов да им прости. Но заедно с отговора си, той кимна неохотно с глава.

— И аз така си помислих — каза Кейн и се върна към купичката си. — И ти си като нас.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Както Доран очакваше, планета Х беше една замръзнала пустош.

Далечното ѝ слънце, което се виждаше като точица топлина на хоризонта, хвърляше коса светлина върху пейзажа и сякаш създаваше повече сенки, отколкото светлина. Контрастът му позволи да види, че хълмовете са пояси от лед, подредени на миниатюрни стъпала. Навсякъде другаде теренът беше сравнително равен, осеян с плитки дупки, които му напомняха на белязано от шарка лице. Ако тук имаше някаква полезна или опасна руда, щеше да му трябва индустриална сонда, за да я открие.

Какво очакваше от него баща му? Какво трябваше да направи на тези координати?

Докато Доран стоеше в пилотската кабина и оглеждаше пустия пейзаж, стана ясно, че тук няма признаци на живот — нито растителни, нито животински. И въпреки това сензорите на „Банши“ отчитаха електрически поток, достатъчен да захрани цял град. Нещо го заблуждаваше — или оборудването, или очите му.

— Кога за последен път си проверявал сензорите? — обърна се Доран към капитана.

— На оборудването ми му няма нищо — каза Роси, поглаждайки брадата си, втренчен намръщено през прозореца. — Щом улавяме заряд, значи има работещи машини.

— Може би са покрити — каза Доран. — Или заровени под земята.

Сканираха за метал и откриха един диск, вкопан в леда близо до центъра на източника на енергия. От предварителната скица на компютъра изглеждаше като капак на въздушен шлюз, което подкрепяше теорията му, че нещо работи под повърхността на планетата.

— Каквото и да е отдолу, трябва да е огромно — замисли се капитанът. — Използва тонове енергия.

— Опитай да кацнеш до капака — каза Доран. — Ще се облека и ще видя дали ще мога да вляза вътре.

— Вземи Рени и Кейн със себе си — каза капитанът. — Вьоръжени, за всеки случай.

Доран се поколеба. Не искаше Кейн близо до себе си.

— Мога да се справя без...

— Рени и Кейн — повтори капитанът. — Това не подлежи на обсъждане.

Доран знаеше, че няма смисъл да спори.

Тръгна към товарното помещение и когато „Банши“ кацна на повърхността на планетата, тримата прикрепваха кислородни шлемове към скафандрите си.

За да тества комуникационната връзка на скафандъра си, Доран погледна към Рени и го предупреди:

— Не знам какво има там долу, но мисля, че Инфиниумът може да е оръжие. И ако съм прав, този, който го произвежда, няма да се зарадва на посещението ни.

— Няма проблем — отговори Рени. — Ние ще те покриваме.

Кейн замръзна за секунда, докато си слагаше ръкавиците. Устните му се свиха под шлема от фибростъкло, но кимна в знак на потвърждение. Рени подаде на всеки по един револвер и след като ги сложиха в кобури на хълбоците си, те излязоха от кораба.

Топлоизолираните скафандри не помагаха особено против студа и дори и с тежести на глезените, ботушите им се пързалиха по заледената земя, докато вървяха към капака. През голата равнина свиреше лют вятър, който се бореше срещу всяко тяхно движение, свирейки неестествено, когато се смесваше с постоянното отделяне на кислород вътре в шлема на Доран. Когато стигнаха до капака, кожата му беше настръхнала, повече заради призрачния пейзаж, отколкото от температурата.

Не намериха автоматичен ключ, затова Доран грабна ръчния лост и го дръпна настрани, а Кейн отвори дебелия метална врата. Един по един те слязоха по металната стълба, водеща към въздушния шлюз. Доран тъкмо щеше да затвори капака, когато от нищото изскочи нов шлем и той трепна, като едва не изпусна металната дръжка.

Беше Солара.

— По никакъв начин не мога да пропусна това — изрече тя през комуникационната връзка.

Доран въздъхна с облекчение. Тя беше обещала да остане на кораба, докато се уверят, че е безопасно, но той тайно се радваше, че е тук.

— Добре, но побързай. Този вятър ме убива.

След като тя слезе по стълбата и затвори капака, те щракнаха ключа за кислорода и се заслушаха в тихото жужене на затопления въздух, който изпълваше стаята. Светна зелена светлина за оптимално налягане и наситеност с кислород. Една врата в стената се откряна леко. Доран свали шлема и го закачи на колана си, след което отвори вратата и надникна от другата страна.

— Прилича на бункер — каза той, оглеждайки циментовите стени и подове на слабо осветения коридор. Той водеше към един ъгъл на около десет метра и продължаваше надясно. Доран забеляза леко застоялата миризма на рециклиран въздух, но нямаше нищо необикновено. Не вонеше на гнило, нито се усещаше мирис на старо и изоставено. И въпреки това, инстинктите му казваха, че това място не е оазис.

— Не виждам никого. — Той завъртя глава и добави: — Нито чувам нещо.

От тавана на стаята се обади компютъризиран глас и ги накара да подскочат стреснато.

Вътрешната врата на въздушния шлюз се затваря след десет секунди, каза той и започна обратно броење.

Доран и останалите се спогледаха тревожно. Изглеждаше, че нямат друг избор, освен да продължат напред или да се върнат. Тръгнаха навътре по коридора и свалиха шлемовете си, докато вратата се затваряше зад тях. Пристъпвайки предпазливо, Доран тръгна към бункера. Щом зави зад ъгъла, сензорите над главите им активираха поредица от лампи, които го накараха да закрие очите си от ярката светлина.

Солара примигна, докато закачаше шлема на колана си.

— Тези сензори може да изпращат сигнали до централизирана система — предупреди ги тя. — Трябва да сме подготвени за компания.

— Извадете оръжията си — каза им Рени. — Но не вдигайте предпазителите.

Доран не беше използвал револвер досега и трябваше да гледа Кейн, за да разбере какво да прави. Той свали ръкавиците си и вдигна с палец едно лостче до спусъка, след това стисна оръжието в ръка и продължи по празния коридор. След като завиха зад още два ъгъла, стигнаха до двойни врати, заключени отвътре. Нямаше стъкла, нито табели, така че нищо не показваше накъде водят. Доран погледна към друг ъгъл надолу по коридора, разкъсан между желанието да продължи и да остане и да разгледа.

— Вие със Солара останете тук и проверете — предложи Рени, кимвайки към вратата. — Ние с Кейн ще видим какво има по-нататък.

— Звучи добре — каза Доран, въпреки че идеята да се разделят не му харесваше. Каза им, че е съгласен да огледа, като използва комуникационната система на скафандъра, а след това остана да наблюдава как половината от групата се отдалечава.

Солара взе ръката му и я стисна, за да му вдъхне надежда. Дватама вдигнаха резето и плавно отвориха вратата. Доран се прицели навътре с револвера си. Движението задейства още една редица лампи над главите им и пред тях се появи голяма стая. Очите му по инерция се огледаха за признаци на живот и когато откри, че стаята е празна, той си позволи да огледа по-внимателно.

Мястото беше идеално чисто, с бели стени и лъскави плочки на пода. По края имаше няколко маси, покрити с компютри, микроскопи и различни машини. Не му трябваше много време, за да разбере предназначението на стаята.

— Това е лаборатория — каза той.

Солара надникна над рамото му.

— Каква? Медицинска ли?

— Не знам. — Тъй като изглеждаше безопасно, той прибра револвера в кобура и влезе в стаята. — Ще разберем.

Дватама се заеха да разглеждат двете противоположни страни на стаята, започвайки от входа и отивайки към далечния край. Докато Доран се местеше от една маса към друга, той усети позната миризма, нещо, което докосна спомените му от времето, когато беше на стаж в отдела за разработване на нови продукти. Миризмата беше малко остра и метална, като метална руда. След това забеляза в стената пещ със

стъклена врата, в която гореше парче метал, и всичко си дойде на мястото.

— Виждаш съм това и преди — каза той. — Разработка на гориво.

— Не какво да е гориво. — Внезапната решителност в гласа на Солара го накара да се обърне с лице към нея. Тя прокара показалец по един таблет, прикрепен за стената и добави: — А това, за което си обвинен, че си откраднал.

Той се втурна към нея и погледна екрана, забелязвайки веднага думата *Инфиниум* на няколко места на страницата. Останалата част от текста беше безсмислена бъркотия от формули, така че той докосна панела и се върна на основната страница с файловете. Откри един наречен Г. С. ЛАБОРАТОРЕН ДНЕВНИК — ИНФИНИУМ и го избра, след това прегледа вписванията, а Солара четеше заедно с него.

Г. С. ВПИСВАНЕ 1: Соларен ден 3, Цикъл 9. Открита изключително нестабилна руда с необикновени свойства за дълго изгаряне.

— Виж — посочи Доран към оставената на масата малка прозрачна торбичка с камъни, с надпис ПРОБИ — НЕОБРАБОТЕНА РУДА ИНФИНИУМ. — Точно както си мислех. Хващам се на бас, че баща ми е разбрал колко опасна е тази руда и е искал да я унищожи.

Следващите няколко вписвания потвърждаваха теорията му. Ученият описваше предизвикателствата пред стабилизирането на рудата. Самостоятелно металът беше толкова леснозапалим, че се превръщаше в оръжие. Но след това дневникът поемаше в друга посока. След няколко месеца опити и грешки, Г. С. бе открил комбинация от добавки, които позволяваха рудата да се запали и да генерира енергия, без да избухва. Когато процесът бил завършен, той нарекъл новото вещество „Инфиниум“ заради свойството му да гори сякаш безкрайно.

Г. С. ВПИСВАНЕ 243: Инфиниум вече е стабилен, но температурата, която излъчва, е прекалено висока, за да се използва в съществуващите двигатели.

Тъкмо бяха минали през записките за още една седмица, когато комуникационната система в скафандрите им се активира и от вътрешната страна на яките им се чу гласът на Рени:

— Дайте информация — каза той. — Добре ли сте?

— Да — отговори Доран. — Открихме лабораторията за Инфиниума и се забавихме заради информацията във файловете. Вие?

— Тук, долу, има частен дом — отговори Рени. — Пълен с...

— По-скоро е резиденция — прекъсна го Кейн. — Това място е супер. Киноекрани във всяка спалня, напълно оборудван фитнес и душове, които са толкова големи, че могат да те удавят. Има дори и басейн с топла вода и слънчеви лампи — и плажен симулатор.

— Вярно е — потвърди Рени. — Никога не съм виждал нещо подобно.

— Къщата изоставена ли е? — попита Солара.

— Не мисля — отговори Рени. — В кухненската мивка има съдове, а в хладилника — храна, но не се вижда жива душа.

— При нас също — добави Доран, като внезапно изпита нужда да погледне зад себе си. Нямаше никого, но това не намали безпокойството му.

— Хангарът е празен, така че този, който живее тук, може да е отлетял някъде — каза Рени. — Дръжте си очите отворени и скоро пак ще се чуем.

Доран размени тревожен поглед със Солара. Разкошна къща, скрита лаборатория. Очевидно баща му беше възнаградил някого много щедро, за да остане тук и да експериментира с Инфиниум, далече от лапите на Соларната Лига. Но нищо в тази сделка не даваше основания на Доран да мисли, че тук има оръжие за масово унищожение.

Той се наведе напред и прегледа екрана, докато откри следващото вписване, описващо напредъка на учения. Беше му отнело няколко месеца, но Г. С. най-после бе създал образец на Инфиниум, който беше взаимозаменяем с горивото на Сполдинг.

Г. С. ВПИСВАНЕ 360: За да тествам дали е подходящ, свързах източника на енергия за комплекса ни с двигателя в лабораторията, задвижван с триста и петдесет грама Инфиниум. Резултатът беше успешен, без прекъсвания в снабдяването с енергия. Ще запиша времето, което ще измине, докато Инфиниумът свърши.

Доран мина през записките за следващите два месеца, но не успя да открие нищо, което да показва, че първоначалното количество Инфиниум е свършило. Той се обърна и се втренчи към другия край на

стаята, където парчето скала гореше в пещта на лабораторията. Трябваше да се насили да примигне.

— Искаш да ми кажеш, че това миниатюрно камъче захранва комплекса? — изрече той. — Цели месеци?

Солара докосна ръката му.

— Ако е вярно, помисли какво значи това.

Нямаше нужда да му го казват на глас. Главата му вече се беше замаяла при мисълта за ефекта на Инфиниума върху свободния пазар. Една бучка от това супергориво щеше да гори цял живот в селскостопанските машини, които сега лежах бездейни навсякъде в далечните райони. Домовете щяха да се отопляват поколения наред. Цените на пътуванията щяха да паднат драстично, отваряйки нови търговски маршрути, и заселниците щяха да имат свободата да пътуват където поискат. Търговията щеше да процъфтява и животът на мнозина щеше да бъде спасен.

Инфиниумът имаше силата да промени всичко.

Но онова, което нито едно от тези неща не му казваше, беше защо баща му го беше изпратил тук или как негова ДНК се беше озовала върху касата, в която бе пътувал Инфиниумът. Знаеше само, че никога не беше докосвал тази каса. Огледа се из лабораторията и забеляза един черен косъм на пода. Тогава му хрумна идея. С пинсета той вдигна косъма и го отнесе до генетичния скенер на лабораторията.

— Да видим кой е Г. С. — каза Доран.

След като постави косъма, машината забръмча за няколко минути и думите НАМЕРЕНО СЪВПАДЕНИЕ се появи на екрана. Той докосна опцията ПОКАЖИ и се наведе по-близо, а пулсът му се ускори в очакване. Но когато резултатът присветна на екрана, оттам го гледаше собственото му лице, заедно с текста ДОРАН МИЧЪЛ СПОЛДИНТ, ХЮСТЪН, ТЕКСАС: ЗЕМЯ.

— Това е невъзможно! — каза той. — Видя този косъм — не е мой.

— Косата ти била ли е някога толкова дълга? — попита Солара. — Може някой нарочно да е я сложил тук.

— Не, никога.

— Тогава трябва да приемем, че е твоят генетичен код.

— Но не е.

— Сигурен ли си? — Солара наклони глава и се загледа съсредоточено в него. — Доран — каза тя и го докосна леко по ръката. — Помисли си. Преди много време е имало някого със същата ДНК като твоята. Мисля, че той е изобретил Инфиниума или поне е пипал касата, която баща ти предполагаемо е откраднал, когато от Слънчевата лига са го транспортирали.

Близнакът на Доран? Изводът бе толкова абсурден, че той едва не се изсмя.

— Брат ми го няма вече. Намерихме тялото му.

— Ти видя ли останките?

— Разбира се, че не. Бях на девет.

— Той как се казваше? — попита Солара. — Така и не си ми казвал.

— Гейдж — отговори той. В момента, в който изрече думата, космите по ръцете му настръхнаха. — Гейдж Сполдинг.

— Инициалите съвпадат. *Всичко* съвпада.

— Не — прошепна Доран. — Това е лудост.

Той поклати глава, отново и отново, без да спира, защото отричането беше единственият начин да пропъди зрънцето на надежда, което се зараждаше в него. Не можеше да си позволи да се надява. Щеше да го боли много повече, когато реалността отново се върнеше. Брат му не можеше да е жив, защото Доран щеше по някакъв начин да го е усетил. А родителите му? Ако другият им син бе оцелял, те щяха да го знаят и нямаше да пазят такава тайна от него.

Солара грешеше. Не можеше да не греши.

Но в този момент вратата на лабораторията се отвори. Гледката, която разкри, преобърна напълно света му.

Рени и Кейн влязоха с кръстосани зад главите им ръце, и двамата водени от разгневен огледален образ на самия него.

Веднага един спомен завладя Доран — един изпълнен с емоции спомен от детството, който той почти беше забравил. Помни си, че вечерта, когато го грабнаха от леглото му, той лежеше със завързани очи на студения под на някаква совалка и държеше ръката на брат си. Страхът го задушаваше заедно със стария парцал, натъпкан в устата му, но пръстите на Гейдж, стиснали неговите, му даваха сили.

Сега тези пръсти бяха свити около пулс-пистолет.

Доран трябваше да си напомни да диша. Колкото и невъзможно да изглеждаше, Гейдж Сполдинг беше жив и здрав. Но каква част от момчето, което Доран помнеше, бе все още в него?

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Гейдж — прошепна Доран, застанал вцепенен и неподвижен като камък.

Очите на близнака се насочиха в посоката, откъдето прозвуча името му, след което се отвори широко, и Солара заключи, че и за него срещата е толкова шокираща, колкото и за тях. Той огледа брат си, като без съмнение забелязваше малките неща, по които се различаваха. Кожата на Гейдж имаше леко златистия цвят на човек, който е придобил тена си на изкуствена светлина, а не на истинско слънце, и от ъгъла на лявото му око се спускаше белег като сребриста мрежа. Носеше косата си вързана ниско на опашка, която изчезваше зад широки рамене, почти еднакви с тези на Доран. И двамата имаха същата самоуверено вдигната брадичка, онази, за която ѝ бяха нужни месеци да разпознае като защитен механизъм. Всяко едно от момчетата се взираше в другото с една и съща маска на сдържано удивление, сякаш се страхуваше да повярва на това, което виждаше. Приликата беше невероятна.

Само че този близнак знаеше как да борави с пистолет.

Когато Доран направи крачка към брат си, Гейдж се прицели в него и изрече с несигурен глас:

— Хвърли револвера и не се приближавай. Мисля, че знам защо си тук.

Доран хвърли оръжието на пода и протегна двете си длани напред. Устата му сякаш беше спряла да работи, защото му трябваша няколко опита, преди да проговори.

— Как така си жив?

Гейдж трепна, сякаш въпросът го бе заварил неподготвен.

— Точно както и ти. Излязох от къщата, преди да изгори.

— Но ние те погребяхме. Имаше труп.

Гейдж не изглеждаше много изненадан от тези думи. Той отмести поглед от брат си, взирайки се замислено в захвърления револвер, преди да го вземе и да го затъкне в колана си.

— Тялото не беше мое. Аз тичах две пресечки и се скрих зад една кофа за боклук. Мама ме намери там. Тя искаше да съм в безопасност от тате, затова го остави да мисли, че съм умрял. Но каза, че ти знаеш тайната ни. Не ти ли го е споменавала някога?

— Да го е споменавала някога? — повтори Доран. — Тя седеше до мен на погребението ти. — След тези думи Доран остана мълчалив и не помръдна дълго време. Когато най-последно проговори, в очите му блестяха сълзи. — А след това ме остави с тате и те е довела тук да живееш с нея през всичките тези години. Защото ти беше геният в науката, а не аз. Аз бях обикновен. Не бях...

Полезен за нея.

Солара нямаше нужда да чуе последните думи — те бяха изписани върху лицето на Доран. Сърцето ѝ се късаше, докато го гледаше как се опитва да прогони сълзите, които пълнеха очите му. Да те изоставят беше едно, но майка му го бе изоставила, защото предпочиташе друго дете. Солара не беше казвала на никого, но точно това беше истинската причина да не търси биологичните си родители. Нямаше да може да го понесе, ако имаха други деца, които живееха с тях.

— Мама тук ли е? — попита Доран и избърса очите си с ръкав.

Гейдж поклати глава.

— Добре — промърмори Доран. Той преглътна с усилие и погледът му стана леден. — Що се отнася до мен, тя е умряла в онзи ден вместо теб.

Това сякаш раздразни Гейдж. Той вдигна брадичка, заедно с цевта на пистолета си.

— Внимавай как говориш.

— Ти защитаваш ли я? — попита Доран, трепвайки сякаш са го ударили. — Тя инсценира смъртта ти и ни държа разделени почти десет години. И за какво? За да отмъсти на тате? Да изобрети перфектното гориво и да разруши бизнеса му? Това е отвратително!

— А тате е истински светец, нали? — изрече подигравателно Гейдж.

— Може и да не е, но и той е жертва в тази история.

— Жертва? — сопна се Гейдж с разбушувала се ярост в очите му. — Той знае за мен! Мама ми позволи да му се обадя преди месеци, за да му кажа за това, което съм създал — как Инфиниумът ще промени

всичко и как Слънчевата лига плати цяло състояние за първата ми доставка. Но мислиш ли, че ме повика да се върна у дома? — Гейдж издаде звук на отвращение. — Не. Той ме помоли да сложа край на проекта, точно както мама смяташе, че ще направи. Каза ми, че Инфиниумът ще направи горивото на Сполдинг излишно и ще унищожи семейното богатство. Когато отказах да го направя, той открадна пратката по време на транспортиране. След това откри къде се намираме и заплаши, че ще изпрати някого или да унищожи изследванията ми, или да ги открадне. Не каза кое от двете. — Гласът на Гейдж звучеше покрусен, когато добави: — Просто не знаех, че това ще е собственият ми брат.

Раменете на Доран се отпуснаха. Сигурно беше замаян не само от факта, че и двамата му родители го бяха излъгали, но и защото бъдещето, което си бе представял, вече не съществуваше. Когато „Сполдинг Фюъл“ фалираше, нямаше да има компания, която да наследи.

— И ето те тук — изрече натъртено Гейдж. — В моята лаборатория, ровиш в моя компютър. Мама каза, че си точно като тате. Предполагам, че и за това е била права.

— Не — отговори му Доран. — Тате наистина ме изпрати тук, но няхах представа защо. Никога не бих унищожил работата ти. Далечните райони прекалено много се нуждаят от това.

— Така е. — Явно без да вярва на думите му, Гейдж насочи пистолета към Солара, а след това и към Рени и Кейн. — Кои са приятелите ти?

Преди някой от тях да успее да отговори, говорителите на комуникационната система се активираха и капитан Роси се обади от скафандрите им:

— Време е да приключвате. Касия откри тракер на предното устройство за приземяване на „Банши“. Предполагам, че някой на Ню Хейвън го е сложил, за да получи наградата за Даро Червения. Засега небето изглежда чисто, но кой знае докога ще продължи така.

Солара изстина.

— Трябва да тръгваме — каза тя на Гейдж. — Веднага.

— Права е — потвърди Доран. — Един пират на име Димаркъс идва насам. Повярвай ми, не искаш да се срещаш с него, докато имаш моето лице.

Гейдж вдигна пистолета си:

— Никой няма да ходи никъде. Не и докато не реша какво да правя с теб.

Сърцето на Солара биеше лудо, докато тя се оглеждаше из лабораторията, за да намери нещо, което да използва като оръжие срещу Гейдж или начин да го разсее достатъчно дълго, за да стигнат до кораба. Погледът ѝ падна върху торбичката с инфиниумна руда и тя мигновено взе решение. С една ръка сграбчи торбичката и се втурна към отворената врата към коридора, надявайки се Гейдж да е достатъчно умен да не стреля и така да рискува да взриви всички.

Чу трополенето на стъпки и металното тракане на резе, което се плъзва на мястото си. Погледна през рамо и видя, че Гейдж е заключил всички в лабораторията. Беше оставил пистолета си и обличаше скафандър със скорост, която накара краката ѝ да се движат много по-бързо.

Докато тичаше, тя натъпка рудата в джоба си и закопча кислородния си шлем. Ако стигнеше до кораба преди Гейдж, двамата с капитана може би щяха да успеят да го обезоръжат и да освободят останалите. Стигна до въздушния шлюз преди него и затвори вътрешната врата, след това без да губи време се покатери по стълбата към повърхността. С огромно усилие повдигна капака и излезе навън.

И веднага замръзна на място. Пиратите вече бяха там.

Поне пет-шест най-разнообразни совалки бяха кацнали в кръг около „Банши“, чиято свалена товарна рампа показваше, че пиратите са превзели кораба. Сърцето на Солара подскочи и тя се огледа бързо на всички страни, търсейки Касия и капитана. Фактът, че не я беше предупредил по комуникационната система, предполагаше, че пиратите са го пленили.

Или още по-лошо.

Но нямаше никаква следа от екипажа... или от когото и да било.

Гейдж я настигна, но тя не обърна внимание на пистолета, опрян в гърба ѝ и посочи към нощното небе, където далечна луна осветяваше огромния кораб на пиратите, увиснал точно отвъд гравитационното привличане на планетата. Тъкмо щеше да обясни, когато усети една желязна ръка на рамото си и се завъртя толкова бързо, че падна на задните си части. Същата тази ръка изби пистолета от ръката на Гейдж и го запрати надалече.

Въпреки болката в гърба, Солара изви глава нагоре и видя над два метра солидни мускули, облечени в скафандър. Не чуваше гласа на Димаркъс, но видя устните му да се извиват в познатата усмивка — наполовина чаровна, наполовина смразяваща. Те изрекоха фраза, която тя лесно разпозна:

— Здравей, малка птичко.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

На Доран и екипажа им трябваша двайсет минути, за да извадят вратата на лабораторията от пантите ѝ с отвертката, която намериха в едно чекмедже — два пъти по-дълго, отколкото би трябвало да им отнеме, защото шокът от всичко, което Доран току-що бе научил, правеше ръцете му непохватни.

Той не можеше да разсъждава ясно. Вече не разбираше нищо. Майката, която му беше липсвала през половината от живота му, се интересуваше повече от отмъщение, отколкото от собствените си деца. Бащата, когото боготвореше от времето, когато можеше да пристъпва несръчно след него, бе поставил семейния бизнес пред самото семейство. И Гейдж. Мъртвите се бяха надигнали. Всичко това се оказа прекалено много за него.

— Доран — щракна с пръсти Кейн на сантиметри от лицето му. — Събуди се!

Доран примигна и излезе от унеса. Той последва Рени и Кейн по коридора. Не можеше да си позволи мислите му да го разсеят, не и ако искаше да настигне Солара. Тя разчиташе той да запази ума си бистър и нямаше да я разочарова.

— Комуникационната връзка не работи — съобщи Кейн, натискайки копчето на гърдите си.

— Значи някой е изключил системата — каза мрачно Рени. — А единственият начин да се направи това е от пилотската кабина.

Това беше всичко, което Доран имаше нужда да чуе. Той сложи кислородния шлем и тримата се затичаха към въздушния шлюз. Когато изпъля на повърхността на планетата, беше напрегнат и готов за бой.

Завъртя се в кръг с вдигнати юмруци... и не видя никого.

Объркан, той свали ръцете си, оглеждайки се на всички страни. Леденият пейзаж му се стори съвсем същият, както когато бе тръгнал. Нищо не изглеждаше различно от нормалното — докато не обърна поглед към небето и не забележа пиратския кораб, чийто хангар се затваряше зад конвой от совалки. Тогава изведнъж разбра и страхът да

не загуби Солара и Гейдж го накара да се изправи толкова бързо на крака, че очакваше да се изстреля до луната.

Рени го разтърси силно, като пренасочи вниманието му към „Банши“ и совалката му, все още спрели от другата страна на въздушния шлюз. Краката на Доран понечиха да се затичат, но Рени го дръпна и с два пръста му направи знак *Първо ще проверим*.

Доран си наложи да се успокои и кимна в знак на съгласие. Пиратите нямаше да оставят нищо полезно като кораб и товара му. Някои от тях сигурно още бяха тук.

Рени тръгна към рампата. Когато стигнаха до нея, Доран надникна вътре и забеляза някакво движение. Той се отдръпна бързо назад, но двамата пирати, които претърсваха товарното помещение, го видяха. Единият извика към другия и след това се затичаха надолу по рампата да проверят какво става.

Сърцето на Доран заседна в гърлото му и той отстъпи назад към Кейн, който напразно се оглеждаше за място, на което да се скрият. Нямаше абсолютно нищо, зад което да застанат.

Докато продължаваха да отстъпват назад, Рени се наведе под рампата и мъжете го отминаха. Тогава той се качи зад двамата и се промъкна тихо към тях. За времето, което беше нужно на Доран да мигне, Рени извади револвера от кобура на единия от мъжете. Пиратите се завъртяха и той веднага простреля и двамата в гърдите. Преди още димът да се е разсеял, той направи знаци с ръка, за да им каже, че влиза вътре и изчезна нагоре по рампата.

Доран се опита да не забелязва парата, която се вдигаше от телата.

Той взе револвера на другия пират, докато Кейн задигаше два ножа, и двамата се присъединиха към Рени, който претърсваше „Банши“. След като претърсиха всяко ъгълче на кораба и не откриха други мародери, те се събраха на мостика, за да решат какво да правят по-нататък.

И тримата закрачиха по пода, без да могат да спрат на едно място.

— Не можем да останем повече тук — каза Доран, потропвайки нервно с пръст по шлема, закопчан на кръста му. — Трябва веднага да тръгваме. Димаркъс може да...

— Съгласен съм — прекъсна го Кейн. — Да излитаме и ще мислим какво да правим, докато пътуваме.

Рени се опита да спори с тях, вдигайки ръка.

— Изправени сме пред напълно въоръжен боен кораб, а единственото оръжие, което имаме, е елементът на изненадата. Затова все още не съм активирал комуникационната връзка. Ако тръгнем неподготвени, нямаме никакъв шанс. Няма да можем да помогнем на никого, ако сме мъртви.

Доран разбираше, но не можеше да стои тук, докато Димаркъс убиваше всички, които обичаше. Имаше едно просто решение, което щеше да успее, само ако побързаше.

— Димаркъс иска мен. Затова ме отведете при него.

— И дума не може да става — възрази Рени, сваляйки очилата, за да разтърка очите си. — Димаркъс е по-умен, отколкото мислиш. Той няма да пусне никого, защото така ще изглежда слаб.

— Ще се погрижи те да излязат — каза Доран.

— Как? — повдигна вежда с любопитство Кейн.

— Сигурно са със скафандри, нали? Иначе няма как да са се качили на совалката на пиратите — посочи Доран. — Ако все още имат кислородните си шлемове, мога...

— Да ги изхвърлиш през въздушен капак или отворен хангар — довърши Кейн, поглеждайки към Рени. — Може да се получи, ако ти си там с „Банши“, за да ги вземеш.

— Чувам прекалено много „ако“ в този план — отговори Рени.

Без да му обръща внимание, Кейн погледна към Доран.

— Идвам с теб.

Доран поклати глава.

— Трябваш ни в совалката, за да вземеш някого, ако Рени го изпусне.

Кейн прехапа устна, премисляйки мълчаливо идеята, след което срещна погледа на Доран и отправи само една молба.

— Обещай, че ще се погрижиш за Каси. Знаем, че това, което тя ти причини, не беше правилно, но...

— Ще я доведа — каза Доран. — Или ще умра, докато се опитвам да го направя.

— Добре. Тогава съм съгласен.

Кейн протегна ръка и Доран я стисна за втори път след скарването им. Но този път жестът беше повече от празно предложение за мир. Когато стиснаха длани, двамата си размениха погледи, пълни с разбиране и абсолютна вяра, че ще направят каквото трябва, за да върнат хората си у дома.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Солара надничаше през прозореца на многоместната совалка и наблюдаваше как вратата на хангара на пиратите се затваря. Изглеждаше сякаш времето, когато бе влязла по свое желание в този кораб, не беше много отдавна. А сега би се изстреляла в космическото пространство, стига да можеше. Не искаше да е тук, когато Димаркъс разбереше, че е отвлякъл погрешния близнак.

Погледна в скута си и размърда китките си, но белезниците бяха стегнати и ѝ отговориха с лек електрически шок като наказание. Тя подскочи на мястото си, удрайки се в рамото на Гейдж, с което привлече погледите на Касия и капитан Роси, които седяха на местата срещу нея.

Капитанът вдигна завързаните си ръце към шлема си, за да го разкопчае.

— Няма смисъл да хабя кислорода си — каза той. — По-добре да дишам въздуха на совалката безплатно.

Касия последва примера му.

Солара изпъна гръб и се взря към предната част на совалката, забелязвайки, че пилотите ги няма. Тя свали шлема си.

— Избягах от този кораб веднъж и мога да го направя отново. Но първо трябва да отключа тия белезници.

Щом Гейдж свали шлема си, Касия и капитанът подскочиха едновременно.

— Кой е този? — попита Касия.

— А, той ли? — отговори Солара, оглеждайки пода за нещо, което да използва, за да отключи белезниците. — Това е злият брат близнак на Доран.

Гейдж извъртя очи.

— Извинете ме за това, че искам да защита всички, заклещени тук в най-отвратителната част на галактиката. Което, между другото, е и целта на изследванията ми.

— Ако бях на твое място, щях да си затварям устата за тези изследвания. Ако мислиш, че баща ти е лош, чакай да видиш какво ще стане, когато пиратите разберат какво можеш да правиш. — Тя го посочи и каза на Касия и капитана: — Запознайте се с Гейдж Сполдинг, изобретателя на Инфиниум. Преди девет години майка му инсценирала смъртта му и оттогава двамата живеят в някаква извратена фантазия за отмъщение.

— Еха — сбърчи нос Касия. — А мислех, че аз имам проблеми.

— Стига толкова за мен — заяви Гейдж. Наведе се напред и се втренчи през прозореца към групата мъже, които си говореха в далечния край на хангара. — Какво иска този Димаркъс от Доран?

— Иска да го убие, за пример на хората си — отговори Солара.

— Предполагам, че ще направи същото и с мен — каза капитанът и добави: — Заради това, че го раних миналата година. — Той сви широките си рамене. — Не мога да кажа, че го обвинявам.

Касия започна да се гърчи на мястото си, явно притеснена за собствената си съдба.

— Мисля, че ще направи нещо много по-лошо, отколкото да ни убие.

— Какво може да е по-лошо? — погледна я сепнато Гейдж.

— Едно пътуване до пазара за роби — отговори Касия. — Вероятно натам отиваме. Пиратите са долни същества, но не са глупави, когато става въпрос за бизнес. Знаят, че мъртви не струваме нищо.

— С изключение на мен — обади се с половинчата усмивка капитанът, разтривайки мястото над своя „Бийтмастър 3000“. — Могат да продадат тялото ми за резервни части.

— Не се шегувай така — бутна го с лакът Касия.

— Кой се шегува?

В гърлото на Солара се събра буца страх, но тя задържа дъха си и започна да брои обратно от десет. Единственият начин да разреши този проблем беше като запази спокойствие. И, за бога, не беше дошла в далечните райони, за да я продадат в робство! Когато свърши с броенето, тя затвори очи и си представи всички инструменти, до които можеше да стигне. Хрумна ѝ една идея и тя докосна джоба си, за да се увери, че рудата все още е там.

— Помниш ли онези камъни, които откраднах от лабораторията ти? — попита тя Гейдж.

— Сякаш мога да забравя.

— Колко са избухливи?

— Много. Защо? — хвърли ѝ кос поглед той.

— Защото мисля, че знам как да се махнем от тук. — Тя завъртя хълбок и докосна с ръце торбичката в джоба си. Това ѝ струваше десетина електрически шока, но Солара успя да извади няколко парченца руда и да им ги подаде. — Пазете ги. Когато дам сигнал, ще ги накараме да избухнат.

— И после какво? — изсмя се Гейдж, след това вдигна пръст и добави: — Ако приемем, че можем да запалим рудата и да не се окажем с пълни с шрапнели гърди.

— След това се връщаме тук и открадваме совалка — отговори тя. — Виж, знам, че не е абсолютно сигурен план, но ако имаш по-добро...

Тя замълча, когато видя Димаркъс да се отделя от групата и да тръгва към тях.

Огромният мъж изглеждаше изключително доволен, усмихвайки се широко, докато приближаваше към совалката с подскачащата походка на богато хлапе в коледна сутрин. Но усмивката му изчезна, когато отвори капака и видя Гейдж. Сбърчил чело, той протегна ръка през седалките и го сграбчи за яката.

— Ти кой си? — каза той. — Къде е Даро Червения?

Притисната между двамата, Солара усети как мускулите на Гейдж се стягат от ужас. Дъхът му пресекна и той изрече с разтреперан глас:

— Даро е мъртъв. Аз съм брат му.

Докато Димаркъс обмисляше тази новина, Солара прокарваше пръсти по колана му, търсейки нещо, което може да използва за ключалката. Откри истинско съкровище. Пръстите ѝ напипаха малък ключодържател. Тя го измъкна и го скри под ръкава си точно навреме, за да избегне ръцете на Димаркъс, който извади ножа си.

— Вече не си — каза той и с едно движение отрязва косата на Гейдж. — Ще трябва да се задоволя с теб. — Той захвърли кичура настрана и нареди на четиримата да излязат от совалката. — Събрал

съм хората си за среща реванш. — Тупвайки по рамото заместника на Даро, той добави: — Не се тревожи, момче. Ще приключи бързо.

Докато вървяха към въздушния шлюз, Гейдж смушка Солара и прошепна:

— Хайде, направи магията си. За предпочитане преди да умра.

Солара тайно опитваше всички ключове на ключодържателя, докато единият щракна. Тя остави ръцете си в разхлабените белезници, преценявайки риска от това да се върнат в совалката и да се затворят вътре. Сигурно щеше да успее да включи двигателя, но при положение че нямаше кой да отвори вратата от контролния пункт, щяха да се окажат хванати в капана на хангара като бръмбари в буркан. Тъй като не виждаше друга възможност, тя тъкмо щеше да измъкне ръце от белезниците, когато един от хората на Димаркъс извика:

— Току-що дойде съобщение, шефе.

Димаркъс направи жест, който казваше „И какво от това?“.

— От Даро Червения — добави мъжът. — Иска разрешение да се качи на борда.

Солара изтръпна, когато видя възторга, изписан на лицето на Димаркъс.

— Е, изглежда нашият приятел е възкръснал — каза той, хвърляйки развеселен поглед към Гейдж. — Кой съм аз, че да отричам такова чудо? Доведете Даро в голямата зала, за да мога да го върна при създателя му.

Всички тръгнаха към входа на голямата зала, където Солара получи изобилие от мръсни погледи от пиратите, които бе държала като заложници тук. Плешивият охранител с татуирани на главата очи изглеждаше особено доволен да я види с белезници. Докато той стоеше извън боксовия ринг, пушейки пурата си, Солара разгледа всичко, което я заобикаляше. Обърна специално внимание на броя на мъжете, които бяха достатъчно близо, за да се хвърлят към тях.

„Десетина — помисли тя. — И всеки един с пулс-пистолет на хълбока.“

Тя се наведе към Гейдж и прошепна:

— Виждам един начин да възпламеним рудата. Пулс-пистолетите.

Той изви глава към прасето, което се печеше на открит огън в другия край на залата.

— Стават два начина. Ако можеш да хвърляш добре и да се целиш точно.

Зад Солара се чува стъпки и тя се обърна. Погледът ѝ веднага срещна този на Доран. Увереното му изражение подсказваше, че има план, но не кой знае колко добре премислен. Когато видя лицето му, я заля облекчение, но също и страх, защото знаеше, че той няма оръжие. Стражите от двете му страни със сигурност се бяха погрижили за това.

Когато стигна до нея, Доран обхвана лицето ѝ с двете си ръце и я целуна като човек, който отива на екзекуцията си. Беше толкова убедителен, че за миг Солара реши, че се е заблудила. Мисълта, че всъщност план няма, скова сърцето ѝ. И тогава Доран прошепна в ухото ѝ:

— Имаш ли кислороден шлем?

Тя кимна, усещайки тежестта му там, където беше закачен на скафандъра ѝ.

— А екипажът?

Още едно кимване.

— Добре — прошепна той. — Пригответе се да ги сложите и да тичате към хангара. Рени чака отвън, за да ви хване. Също и Кейн.

— Ти идваш с нас — настоя Солара и притисна парче руда в дланта му. — Когато дойде подходящият момент, хвърли това...

Един от стражите го дръпна от нея, преди да успее да му каже още нещо.

Докато той отиваше към залата да се срещне с Димаркълс, Солара успя да зарони фалшиви сълзи и се втурна към Касия и останалите, привидно за утеха. Сгущена в тях, тя тихо им предаде съобщението и ключа за белезниците. Надяваше се само Доран да е разбрал какво е сложила в ръката му.

Когато Доран стигна центъра на голямата зала, тълпата притихна. Той се изправи гордо пред Димаркълс и изрече със спокоен глас:

— Тук съм заради приятелите си. Ако ни оставиш да си тръгнем, никой няма да умре.

Избухна смях, като гърленото кискане на Димаркълс се извисяваше над останалите.

— Харесва ми смелостта ти — каза той, поклащайки глава със съжаление. — В друг живот можеше да сме от един екипаж. Но в този,

ще те смажа. — Той се ухили по начин, който противоречеше на следващите му думи. — Надявам се, че разбираш, че това не ми доставя удоволствие.

— Последен шанс. — Доран сложи ръка на шлема, закачен на колана му. Когато предупреждението му беше посрещнато с още едно избухване на смях, той натисна копчето за връзка и изрече: — Рени. Кейн. Пригответе се за нас.

Димаркъс се отрезви достатъчно, за да му хвърли въпросителен поглед.

Устните му оформиха въпрос, който така и не успя да зададе, защото Доран запрати рудата си в огъня с безупречна точност и след миг корабът се разтърси от експлозия.

Подът се разтресе под краката на Солара и тя залитна, загубила равновесие. Точно когато се беше изправила, в ушите ѝ прогърмя още един взрив, два пъти по-силен от първия. Изглежда и Гейдж беше взривил своя камък. Завиха сирени и дим изпълни всичко наоколо, а хората се втурнаха към изходите.

Солара изхлузи белезниците си и грабна пулс-пистолета от най-близкия кобур. Когато притежателят му се завъртя към нея, тя стреля няколко пъти, без да успее да го улучи. Той се втурна в обратната посока, а тя спря, за да сложи шлема си. В няколкото секунди след взрива въздухът беше станал леден и разреден. Това означаваше, че корпусът е пробит и все още не бяха затворили зоните, където имаше пробойни. Рудата явно беше по-мощна отколкото тя мислеше.

Касия и Гейдж се появиха от двете страни на капитана с вече сложени шлемове.

— Знаете какво да правите — нареди капитанът по комуникационната връзка. — Всички към хангара.

Солара им направи знак да вървят напред, а тя се повдигна на пръсти и започна да се оглежда през дима за Доран. Забеляза го да тича към нея, следван по петите от група мъже. Той я настигна, грабна ръката ѝ и двамата се втурнаха по коридора толкова бързо, че задминаха екипажа. Почти бяха стигнали до хангара, когато Солара погледна през рамо и забеляза, че са с един човек по-малко.

— Капитанът — каза тя, присвивайки очи, за да види по-добре куцукащата му фигура. Той непрекъснато залиташе в стената, удряйки с юмрук гърдите си.

— Нещо не е наред.

Върнаха се назад и забелязаха Димаркъс, придружен от няколко стражи, всичките тичащи към тях от другата страна на коридора. Солара вдигна пистолета си и стреля. Мъжете се наведоха за момент, но след това, като видяха, че не е улучила нито един от тях, продължиха преследването.

— Не казвам, че си лош стрелец — изрече капитанът с горчива усмивка. — Но няма да уцелиш водата, дори и ако паднеш от лодка.

Той взе пистолета от ръката ѝ и стреля няколко пъти, но Солара не погледна мишените му. Очите ѝ се взираха в лицето му, което бе станало восъчно бяло и покрито с пот под стъклото.

— Добре съм — каза той, когато видя, че се е втренчила в него. — Бийтмастърът има нужда от презареждане. Често се случва. Да тръгваме.

Доран и Гейдж хванаха капитана под мишниците, за да му помагат да върви, но не бяха достатъчно бързи. Димаркъс скъсяваше разстоянието помежду им, движейки се тежко напред с вдигнат пистолет, независимо от липсата на кислород, която забавяше стъпките му. Бръмченето във вентилационната система над главите им означаваше, че корабът се пълни със затоплен въздух, което пък им говореше, че скоро Димаркъс и хората му ще се съвземат.

След няколко минути коридорът завиваше наляво и Солара изтича през отворената врата на въздушния шлюз. Озова се в хангара. Спасението изглеждаше толкова близо, но тя се закова намясто, веднага щом прекрачи прага.

Имаше проблем. Някой трябваше да отвори вратата на хангара от контролния пулт, а вътрешната врата на въздушния шлюз трябваше да е затворена, за да може това да се случи.

Беше защитен механизъм — точно както беше казала на охраната на пиратите преди много седмици.

Това означаваше, че един от тях трябваше да се върне вътре и да се изправи пред Димаркъс.

Останалите сигурно също го бяха разбрали. Никой не проговори.

Доран се размърда пръв. Включвайки връзката, той започна да казва *Аз ще го направя*, когато трясването на вратата на въздушния шлюз го прекъсна.

Те се обърнаха като един.

Капитанът ги гледаше от другата страна на дебелото стъкло.

Доран сграбчи дръжката на вратата и я разтърси с две ръце, но капитанът вече се бе заключил вътре.

— Тръгвайте — каза капитан Роси. Той вдигна револвера си, заедно с парче руда. — Аз ще отворя вратата и ще изпратя няколко пирати в ада, докато го правя.

Дъхът на Солара секна, когато разбра какво иска да каже.

— Не! — извика Касия, удряйки с юмруци по стъклото. — Ще те чакаме!

Зад стъклото Роси я погледна строго и посочи към вратата на хангара.

— Ще раздвижиш задника си, Каси Роуз. Това е заповед. Искам ви на изхода и готови за излитане, когато натисна копчето.

— Но... — започна тя, задавяйки се от плач.

— Никакво „но“. — Капитанът изчезна в контролния пункт.

Не го виждаха, но чува последните му думи по комуникационната връзка.

— Да не сте посмели да плачете за мен. Живях два пъти по-дълго от повечето хора и най-последно намерих нещо, за което си струва да се умре. Това е благословия. — Гласът му стана тих. — Сега вървете и се грижете един за друг. За мен беше чест да сте мой екипаж.

Следващият звук, който чува, беше синхронизираното тракване на десетки совалки, освободени от местата им, последвано от бръмченето на хангара, който се отваряше. Налягането се промени, повдигайки Солара във въздуха и понасяйки я към изхода. Тя размаха ръце и крака, неподготвена за липсата на гравитация, докато се хвана за едно кормило и спря.

Совалките се понесоха в космоса, а над тях се рееше „Банши“ с отворена рампа, готов да я приеме вътре. Докато се изстрелваше към изхода, Солара се заслушваше за гласа на капитана, надявайки се повече от всичко той да ги настигне. Но когато от контролния пункт се чу трясък, очите ѝ се напълниха със сълзи и трябваше да задържи дъха си, за да не се пръсне сърцето ѝ.

Принуди се да се съсредоточи върху сцената пред нея. Навсякъде се носеха отломки — от совалки и парчета от корпуса до няколко замръзнали тела. Когато се разчисти пътека, тя замахна с двата си крака, за да се придвижи в мъртвешкия студ на космоса, и се стегна за

сблъсъка с корпуса на „Банши“. Удари се в края на рампата и се хвана здраво, повдигайки се нагоре, а Гейдж и Касия я последваха. Когато се обърна, опашката на пиратския кораб на практика се беше откъснала от взрива на капитана, разпръсвайки още повече отломки. Тя огледа разрушението, търсейки Доран, но не го видя.

— Доран — извика тя през комуникационната връзка. — Къде си?

Той не отговори.

Солара се държеше здраво за ръба на рампата, докато го търсеше като обезумяла. Част от полезрението ѝ беше закрито от прелитащ лист метал. Когато го избута настрани, тя видя Доран и стомахът ѝ се преобърна така внезапно, че за малко да повърне в шлема си. Защото далече под руините на разбития пиратски кораб Доран беше хванат в гравитационното привличане на планетата и се мятеше и падаше неудържимо към смъртта си.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Доран не можеше да крещи. Страхът му беше прекалено голям за това.

Той размаха ръце, за да се изправи, но звездите и земята продължиха да се редуват в полезрението му, докато вече не можеше да каже кое е горе и кое — долу. Въртящите се образи отключиха рефлекс му за повръщане и към гърлото му се надигна гореща течност. Той затвори очи, преглъщайки колкото можеше повече, и се сви на топка като се опитваше да напълни дробовете си с въздух. Всяко от вдишванията му изглеждаше усилено сякаш дишаше под вода през шнорхел. Започна да брой вдишванията — едно Мисисипи, две Мисисипи^[1] — като се опитваше да не обръща внимание на въпроса, който гореше в ума му.

Кога ще се ударя?

Беше стигнал до дванайсет, когато в шлема му нахлуха гласове.

— Кейн! — извика Солара. — Виждаш ли го? Той пада!

— Виждам го — чу се отговорът. — Доран, идвам! Капакът на совалката е отворен, трябва само да се хванеш и да се покатериш в нея.

Доран отвори очи и се стегна, разпервайки ръце и крака, за да окаже по-голяма съпротива и да уравни падането. Не се получи веднага, но след няколко опита той най-после се озова с лице към планетата под него и изскимтя, когато видя повърхността, надигаща се да го посрещне.

Натисна копчето за връзка и извика:

— Кейн!

— Точно зад теб съм — отговори Кейн. — Почти стигнах.

Доран откъсна очи от планетата и погледна през рамо. Носът на совалката го следваше по петите, но не достатъчно бързо, за да го хване. Кейн сигурно също го разбираше, защото затвори капака, за да увеличи скоростта си.

И успя. Совалката ускори движението си, но сега Доран нямаше начин да влезе вътре.

Той направи грешката да погледне надолу и за малко да се подмокри. Ако нещо не се случеше в следващите десет секунди, екипажът щеше да чисти останките му, размазани по предното стъкло на совалката. Обърна глава настрани и срещна погледа на Кейн, който летеше редом с него от дясната му страна.

— Нов план — извика Кейн, задминавайки го. — Ще освободя тегличите. Грабни един и не се пускай.

Първата мисъл на Доран беше, че няма да стане. Че нарушаването в баланса на тежестта ще запрати совалката във въртеливо движение, или той няма да може да се хване достатъчно здраво. Но след това погледна надолу и видя пейзажа толкова близо, че можеше да различи една тоалетна чиния на пиратите, която беше паднала преди него. Това беше достатъчно, за да го накара да раздвижи ръцете си. Той се протегна напред и сграбчи едно от металните въжета, които се извиваха от задната част на совалката, без да обръща внимание на удара от второто въже по рамото му. Опита се да навие въжето около китката си за по-сигурно, но то беше прекалено опънато.

— Дръж се — каза Кейн и издигна совалката нагоре достатъчно, за да накара Доран да се залюлее напред като маймуна на въже. Леденият вятър се вряза през ръкавиците и силна болка премина от китките към пръстите му.

Когато дойде залюляването назад, Доран стисна здраво, а мускулите му затрепериха. Един бърз поглед надолу му показва пейзажа, който профучаваше с неясни очертания от лед на около два метра от краката му — вероятно достатъчно ниско, за да оцелее, ако падне.

Но както предполагаше, тежестта на тялото му започна да клати совалката. Кейн компенсира прекалено нарушаването на баланса, при което ръцете на Доран почти се измъкнаха от ставите си. Дланите го боляха и той знаеше, че няма да издържи още дълго.

— Трябва да се пусна — извика Доран.

— Дай ми секунда — отговори Кейн. Ще намаля колкото мога повече.

Докато совалката се олюляваше към повърхността, Доран преценяваше най-добрите начини да посрещне замръзналата земя, без да счупи всички кости в тялото си.

Кейн тъкмо беше изрекъл *Това е най-доброто*, което мога да направя, когато Доран изпусна въжето. Докато набраната скорост го изстрелваше напред, той кръстоса ръце на гърдите си и се сви на кълбо. Сблъсъкът отне дъха му. Шлемът му пое удар, достатъчно силен, за да накара ушите му да започнат да звънтят. В раменете и ръцете му се забиваха камъни. Той се търкаляше бързо, докато едно възвишение не намали скоростта му. Тогава точно така внезапно, както бе започнал да пада, Доран откри, че лежи по гръб, втрещен в звездите.

И за щастие бе жив.

Устните му се разтегнаха в глупава усмивка и той избухна в толкова силен смях, че коремът го заболя. Раздвижи крайниците си един по един, за да ги провери. Със сигурност беше счупил лявата си китка, може би и няколко ребра, но независимо от това, усмивката не слизаше от лицето му. Болката можеше да се успокои, а костите — да се оправят, но всички лекарства в галактиката не можеха да те излекуват, ако си мъртъв. А той не беше мъртъв. Нямахше търпение да каже на екипажа.

— Добре съм — докладва той. — Малко изпочупен, но нищо съществено. Кейн, когато всичко това свърши, искам да стана майка на децата ти!

Все още усмихнат, той чакаше да чуе смяха на Солара или Кейн остроумно да отговори, че ще се задоволи с един месец отмяна от дежурството в кухнята. Но не чу нищо.

Натисна отново копчето за връзка, чудейки се дали не се е повредило при падането.

— Някой чува ли ме? — Той се повдигна на лакът и огледа осветения от луната хоризонт, търсейки совалката. — Кейн? Добре ли си?

Връзката изпука и той долови гласа на Рени.

— Приемам и се радвам да те чуя — каза той. — От тракерите в скафандрите ви виждам, че Кейн е кацнал на около километър на север от теб. Не мърдай, докато проверим какво става.

— Той добре ли е? — попита Доран.

Когато не получи отговор, той седна и се втрени в небето, търсейки Полярната звезда, след това си спомни, че не е на Земята.

Единствената му надежда да открие Кейн беше да стигне до някое място, което беше достатъчно високо, за да може да го види отдалече.

Когато опита да се изправи, Доран установи, че е изкълчил единия си глезен. Той закуцука нагоре по хълма и се огледа на всички посоки.

Не видя нищо. Щеше да се наложи да почака.

Реши, че ще е по-лесно да го забележат тук, и седна на земята, оставяйки адреналина да напусне тялото му. Сега, когато не се чуваше нищо, освен свиренето на вятъра, мислите, които бе прогонил преди час, започнаха да се прокрадват в главата му — въпроси за родителите му, за новооткрития му брат и най-вече за бъдещето му.

Все още не беше готов да се изправи пред тях. Доран насочи вниманието си към небето и започна да разглежда онова, което беше останало от движещия се в орбитата пиратски кораб.

Огромна пукнатина разделяше задния корпус от останалата част от кораба, но ако аварийните системи работеха, в запечатаните зони трябваше да има оцелели. Той мислеше кой е най-добрият начин да се стигне до тях, когато наблизо се чу грохот от двигателя на совалка. Доран погледна през рамо, готов да помахва. Солара сигурно я беше откраднала от пиратите.

Совалката се приземи и той закуцука надолу по хълма да я посрещне. Когато страничната врата се отвори, пред него се появиха непознат чифт ботуши, които определено не принадлежаха на Солара. Бяха прикрепени към среден на ръст мъж, с телосложението на бик. Гръдният му кош беше толкова широк, че разтягаше сребрилата материя на скафандъра му до краен предел. Доран спря внезапно. Мъжът изглежда беше сам, въпреки че ако се съдеше по редицата джунджурии, които висяха на колана му — два извити ножа, три чифта белезници и намотано наелектризирано въже, — той нямаше нужда от помощници.

„Уреди за завързване — помисли Доран като направи крачка назад и потърси револвера на колана си, но него го нямаше. — Ловец на глави или може би търговец на роби.“

Тогава мъжът обърна глава и светлината от совалката му се отрази от нещо вътре в шлема. Слепоочията му бяха осеяни с метални топчета — блокери за префронталната кора на мозъка.

Доран се затича нагоре по хълма толкова бързо, че падна на земята, като с ритане и нокти продължи опитите си да се отдалечи от мъжа. Ръката му посегна към шията, но както и пистолетът, висулката с цианкалия я нямаше, заключена на сигурно място на „Банши“.

В главата му се изредиха десетина мрачни сценарии, като всеки от тях завършваше със смъртта му. Която нямаше да е лека. Пръстите му трепереха толкова силно, че му трябваша три опита, за да натисне копчето за връзка.

— Рени — изрече той на пресекулки. — Ако ме чуваш, отведи Касия от тук — и то веднага. Един от Дейва ни е открил.

* * *

Солара и Гейдж лазеха на ръце и крака, търсейки още оръжие, скрито в тайник под пода, когато гласът на Рени се чу по говорителя в товарното помещение.

— Почти стигнахме.

Солара погледна през най-близкото прозорче към тъмнината, мислейки си, че Доран трябваше да е в безопасност и на борда с тях. Беше казал, че е добре, но след това връзката беше прекъснала.

— Ако совалката не е прекалено изпочупена — каза тя, — мога да намеря Доран, докато вие двамата се погрижите за Кейн. Или капитанът може...

Тя разбра грешката си и замълча, а в гърлото ѝ се надигна буца. Непрекъснато забравяше, че капитанът го няма, и всяко напомняне се забиваше като ледена висулка в сърцето ѝ.

След това Солара замълча и продължи с претърсването на тайника. Гейдж не се опита да започне разговор. Той, изглежда, разбираше, че сега не е моментът за приказки — не и когато членове на екипажа липсваха. И беше прав. Думите и мъката щяха да дойдат по-късно, след като цялото семейство се събереше заедно.

Семейство.

Солара не го беше разбрала до този момент, но хората на борда бяха точно това за нея. По време на това рисковано пътуване тя се беше влюбила в един очилат клептоман, в проклет от звездите прелъстител и неговата прокудена принцеса, и най-вече в един

вбесяващ аристократ, който някога я наричаше Миша Опашка. Беше научила, че домът е разтегливо понятие и независимо от това дали бяха на планета, на спътник или на някой изгнил, потрошен кораб, този екипаж беше нейният дом.

Отказваше да загуби още един от тях.

Когато „Банши“ кацна, първа по рампата слезе Касия, вече готова с медицинска чанта под мишница. Солара закопча шлема си и се затича след нея. Когато стигна на мястото на катастрофата, Касия вече се беше качила в совалката и надничаше през предното стъкло.

Един поглед беше достатъчен на Солара да разбере, че совалката не става за летене.

Носът ѝ беше смачкан като акордеон, а крилото откъм пасажерското място беше изкривено на деветдесет градуса, което значеше, че Кейн е паднал с главата надолу, когато беше загубил контрол.

Вътре не се усещаше никакво движение.

Солара погледна към огрения от луната пейзаж в далечината. Доран беше някъде там. Стомахът ѝ се сви от усещането за неотложност, но когато погледна към совалката, тя не можа да накара краката си да помръднат. Ако не друго, поне знаеше, че Доран е жив. Не можеше да каже същото за Кейн.

— Как е той? — попита тя през комуникационната връзка.

— В безсъзнание е — отговори Касия.

Без да губи време, тя пропълзя по крилото, за да отвори ръчно вратата на пилотската кабина. Дръпна дръжката, но вратата не помръдна.

— Заяла е. Рени, донеси лоста.

— Ще донеса и хидравличните ножици — каза Солара. — За всеки случай.

Тя изтича обратно към кораба и се върна на совалката, където Рени и Гейдж вече бяха отворили вратата. Солара захвърли тежките клещи, приближи се и се втренчи в Кейн, повдигайки се на пръсти. Пилотският колан държеше тялото му изправено, но шлемът му бе увиснал ниско между неподвижните му рамене.

За щастие на всички тях Касия не се поколеба. Тя взе едно шишенце с амониев газ от чантата си и го вкара под шлема на Кейн. Солите се смесиха с кислорода му и той дойде в съзнание,

подскачайки толкова бързо, че шлемът върху лицето му удари този на Касия, запращайки я в Гейдж, който на свой ред падна от крилото и се приземи на задните си части.

Касия се изправи тревожно до Кейн и заговори бързо:

— Добре ли си? Боли ли те, когато дишаш? Имаш ли нещо счупено?

Той изпъшка и отметна глава назад.

— Как е Доран?

В отговор Касия го удари по шлема:

— Отговори ми!

— Добре, добре! — изрече Кейн, пазейки главата си. — Да, не и може би.

Касия издиша продължително през комуникационната връзка. Раменете ѝ се превиха и тя изведнъж се разплака. Между хлипанията си побутваше раменете на Кейн тук и там, питайки го дали боли. Когато той отговори, че не го боли, тя го удари силно с юмрук и извика:

— Мислех, че си умрял!

— Ох!

Той разтри мястото и понечи да каже нещо остроумно, но Касия го накара да замълчи като вдигна шлемовете и на двамата и го целуна силно по устата. Той изглежда нямаше нищо против загубата на кислород. Начинът, по който я сграбчи за тила и я задържа близо до себе си, говореше, че по-скоро ще се задуши, отколкото да прекъсне целувката.

В този момент Солара разбра, че могат да се справят и без нея.

— Отивам да търся Доран — обяви тя. Настрои комуникационната си система така, че да улови сигнала му, и последва писуканията, докато застана с лице в правилната посока. — Не е много далече. Ще се свържа с вас, когато стигна там.

Гейдж ѝ подаде пулс-пистолет и изрече само с устни „Вземи го“.

Тя го затъкна в колана си, кимвайки в знак на благодарност.

* * *

Доран не можеше да тича вечно — всъщност изобщо не можеше да тича, — затова реши да не отстъпва. Ако така или иначе щеше да умре, можеше поне да го направи борейки се. Нямаше колан с оръжия, но съдбата му беше дала точна ръка и всички камъни, от които имаше нужда.

Това трябваше да му е достатъчно.

Той взе един камък и се изправи, докато едрият мъж се приближаваше. След като провери теглото на камъка в ръката си, той се протегна назад и го запрати в лицето на мъжа Дейва, където той изтрополи отстрани на шлема му и изчезна в нощта.

Мъжът продължи напред, без изобщо да е засегнат, и Доран вече можеше да види очите му — студени и покрити с червена мрежа там, където трябваше да е бялото. Наклонил леко глава, мъжът заби аления си поглед в Доран и го задържа за няколко секунди, сякаш го сканираше според някаква база данни, което наистина беше възможно.

Мъжът натисна външния говорител на комуникационната си система.

— Доран Сполдинг — изрече той с равен глас на робот, който смрази кръвта му. — Къде е спътницата ти от кораба? Момичето, наречено Касия Роуз.

Доран грабна още един камък и го запрати в коляното на мъжа, но той беше два пъти по-бърз, сграбчи китката на Доран и започна да стиска, докато камъкът падна от ръката му.

— Къде е тя? — попита Дейвата.

— Замина — изрева Доран, трепвайки от болка, когато хватката върху китката му се стегна. — Качи се на друг кораб на последната станция.

— Лъжеш.

— Кълна се! Отиде да работи като медик на луксозен лайнер. Мисля, че се казваше „Зени...“

Бърз като нападаща кобра, мъжът стисна гърлото на Доран и започна да го вдига, докато и двата му ботуша се заклатиха във въздуха. Трахеята на Доран се сви под натиска. Жаден за въздух, той заби нокти в пръстите, стискащи гърлото му. Лицето му изтръпна и се изпототи, а очите му започнаха да пулсират, срещайки кървавия поглед пред тях.

— Да опитаме отново — каза Дейвата. Той се обърна и повлече Доран към совалката. Когато стигнаха там, той го изправи на крака и му позволи да си поеме въздух, точно преди да блъсне шлема му в металния корпус.

— Къде е принцесата? — попита Дейвата.

Започна да удря главата на Доран в совалката, докато щитът пред лицето му се счупи и се отвори. От пукнатината започна да излиза пара и Доран падна на земята, дезориентиран. За да компенсира спукването, шлемът му изпусна със съскане облак затоплен въздух, който намали запасите в резервоара му. Шлемът бълваше кислород, така че на Доран му оставаха няколко минути — в най-добрия случай.

— Задушаването е ужасна смърт — каза мъжът и показа с ръка към совалката. — Мога да изпълня кораба с топъл въздух за теб — ако ме заведеш при момичето.

Против волята на Доран очите му се обърнаха към тапицирания пилотски стол, който се виждаше през отворената врата. Изкушаваше се да каже „да“, а след това да попречи на мъжа по време на полета или да го заведе в погрешна посока. Но ако совалката на Кейн беше паднала на километър, беше въпрос само на време този Дейва сам да забележи „Банши“.

Трябваше да го задържи на земята.

— Можеш да вземеш тоя топъл въздух и да си го духнеш в задника — изръмжа той.

Дейвата се наведе, прокарайки пръст по ножа си.

— Когато дробовете ти се изпразнят и започнат да болят, ще промениш решението си. Или може би ще трябва да изрежа информацията от теб. Така ще стане по-бързо.

— Колко арогантно — измърмори Доран. — Хора като теб никога не се научават.

Той изрита мъжа силно между краката, но ботушът му срещна съпротивата на пластмасова капачка.

Дейвата се усмихна за първи път — механично извиване на устните, разкриващо два реда матови метални зъби.

— Никога не си срещал друг като мен — каза той и извади ножа. С една ръка притисна шлема на Доран в леда, а с другата разряза отворения щит пред лицето.

Доран извика от болка, а бузата му пламна, докато по кожата му избликваше топлина. Дейвата се отдръпна назад, за да нанесе още един удар, но спря, когато зад тях прозвуча пулс-пистолет. Той завъртя глава, скочи на крака, бърз като светкавица, и се затича към отворената врата, оставяйки Доран кървящ на леда.

Доран се повдигна на лакти и видя Солара, която се бе прицелила с пулс-пистолет в совалката. Тя даде два предупредителни изстрела, които удариха корпуса от двете страни на Дейвата.

— Застреляй го — изрева Доран. — Не се колебай!

— Опитвам се — извика в отговор тя.

Когато още една серия от изстрели не успя да го улучи, Дейвата скочи в пилотския стол и затвори вратата. Скоро двигателят забоботи. Корабът се издигна над земята, а тръстерите му изхвърлиха потоци от топъл въздух, които разпиляха камъчета във всички посоки.

Солара се затича, за да предпази Доран от отломките, но той поклати глава и посочи към совалката:

— Това са Дейва. Този ще открие екипажа, затова трябва да го спрем.

— Какво ще кажеш за избухливата руда? — попита тя, изваждайки една торбичка от джоба си. — Все още имам няколко парчета.

Доран взе торбичката и я разклати в дланта си — две парчета.

— Два шанса, това е всичко, което имаме.

— Ти хвърляй, аз ще стрелям.

Доран не посочи съмнителните й способности в прицелването, но тя сигурно разбра какво мисли, защото добави:

— Няма да пропусна.

Доран кимна, изправи се на крака и прецени разстоянието между себе си и отдалечаващата се совалка. След това изпъна назад здравата си ръка и запрати първия камък във въздуха. Рудата полетя към совалката и Солара даде три последователни изстрела.

Не улучи.

— Още веднъж! — извика тя.

Докато совалката набираше скорост, Доран взе последното парче руда и се затича напред. Когато знаеше, че не може да даде повече инерция, той използва всеки мускул в тялото си, за да хвърли рудата към совалката, изсумтявайки, когато я запрати във въздуха.

Не пропускай — молеше се той, гледайки камъка, който летеше в далечината.

Това беше последният им шанс.

Моля те, не пропускай.

Стиснала пистолета в двете си ръце, Солара започна да натиска бързо спусъка и изпълни притъмняващото вечерно небе с изблици на ярка светлина. Доран не можа да преброи колко изстрела пропуснаха целта и отскочиха от корпуса. Но след това се появи топка от светлина, която започна да става все по-светла, докато се наложи да закрие очите си. Гръмотевица раздра въздуха и Доран надникна между пръстите си, точно когато задната част на совалката избухна. Взривът сигурно беше разкъсал резервоара с горивото, защото последва още една експлозия и в следващия момент от небето заваляха части от двигателя.

Без да обръща внимание на изкълчения си глезен, Доран сграбчи ръката на Солара и се затича към по-безопасно място. Метални парчета започнаха да удрят земята, като всяка от тях увеличаваше адреналина му, докато той вече не усещаше нищо освен това, че с всяко вдишване поемаше все по-малко въздух в дробовете си. Тъкмо бяха избегнали един къс от корпуса, когато Доран се строполи на земята.

Не можеше да продължи по-нататък, не и без въздух.

Солара падна на колене до него и издърпа тръбата му за кислорода, сменяйки я със своята. Той започна да протестира, но тя го накара да замълчи.

— Ще го делим — каза тя. — Покрий лицето си, за да са по-малки загубите.

В съскация си шлем Доран чу първо връзката да се активира, а след това и съобщението на Солара до екипажа.

— Рени, трябва веднага да ни намериш и да ни вземеш — каза тя. — Имаме кислород за пет минути за двамата. Чуваш ли ме?

Отначало нямаше нищо друго, освен тишина. След това се чу гласът на Рени с най-прекрасната дума на света:

— Идваме.

[1] Прибавянето на „Мисисипи“ или друга дума с подобна дължина позволява отброяването на секундите с по-голяма точност. — Б. пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Водачът ви е мъртъв — извика Доран към петдесетината пирати, коленичили пред него в голямата зала по-късно същата вечер. Това беше най-голямото снабдено с кислород помещение на борда, така че оцелелите, които бяха предали оръжието си, се бяха събрали тук. Редиците мъже бяха свели глави към пода, преплели пръсти зад шиите си, и очакваха присъдата си. Той не планираше да ги убива, но те нямаше нужда да знаят това.

— Живи сте по милостта на Даро Червения — продължи Солара с ръка върху пулс-пушката, която бе прехвърлила през рамо. — Ако се съгласите да носите неговия знак, ще си тръгнете от тук със совалките, които поправих. Но при две условия. Първо, че никога няма да се върнете нито на тази развалина, нито на планетата под нея. И второ, че ще се отплатите на Даро за любезността му, ако той някога поиска услуга от вас.

— Ако някой от вас не приема тези условия, с удоволствие ще ви придружа до най-близкия въздушен шлюз — каза Доран.

Не беше за учудване, че липсваха възражения.

Пиратите останаха на колене, а Доран ги извикваше един по един на платформата в предната част на залата. Там те му се заклеваха във вярност и навиваха ръкави, оголвайки китките си. Всеки предишен водач беше оставил белег с размера на монета върху плътта им и сега те изглеждаха като тънки белези или избелели татуировки. По-младите Братя носеха по едно изображение, защото бяха служили само на Димаркъс Хан, а старите ветерани имаха маркировки почти до лактите си. Доран прибави своя знак над всички останали — преплетен монограм от Д и Ч, направена с термично мастило, което щеше да изстине, ако го активираше.

— Когато това изстине, ще знаете, че ви викам — каза той. След това им даде радио честота, където щеше да остави инструкции, ако този ден някога дойдеше.

Когато пиратите приемеха знака на Доран, Солара ги отвеждаше до последния функциониращ транспортен въздушен шлюз, където Рени и Гейдж ги настаняваха в совалките и ги изпращаха да си вървят. Екипажът извърши процедурата отново и отново и за няколко часа успяха да евакуират всички.

След като изпълниха задачата си, те се върнаха на „Банши“, за да се погрижат за счупени кости, порезни рани и лазерни изгаряния. Доран искаше да попита брат си дали може да прекарат нощта сред удобствата на бункера, но мозъкът му загуби способността си да оформя свързани мисли, веднага щом Солара завърза шина на китката му. Той я целуна по бузата и се строполи на леглото, напълно облечен и без да вечеря.

Бягането от смъртта беше изтощително.

* * *

Веднага щом се съмна на другата сутрин, Доран се облече в чисти дрехи и изми лицето си, след това отиде заедно с екипажа в трапезарията. Дори и Гейдж беше с тях, като избра мястото в най-далечния край на масата. Във въздуха се носеше силната миризма на каша, но купите оставаха недокоснати, а всички се взираха в металната патерица на масата.

Само това им беше останало от капитана.

Ейкорн влезе в стаята, бърчейки нос и търсейки изгубената си „майка“. Тя се изкачи по стената, плъзна се на масата и започна да тича отчаяно нагоре и надолу. Когато не откри капитана, тя нададе сърцераздирателен писък, който накара Касия да изскочи от трапезарията. Тя се върна с избеляло дънково яке, което стигаше до коленете ѝ, а ръцете ѝ се губеха в огромните му ръкави. Сигурно беше на капитана, защото в момента, в който Касия седна, Ейкорн изцвърча и се втурна във вътрешния му джоб.

Касия погали главичката на Ейкорн с палеца си.

— Сега можем да започнем.

Рени кимна към нея и се изправи начело на масата.

— Срегнах Финеас Роси, когато бях най-зле в живота си — каза той. — Около шест месеца, след като напуснах дома си. Бяхме в бара

на една западна станция по средата на нищото и той ме хвана да крада от джоба му. — Рени се усмихна, сякаш отново преживяваше този момент. — Разкървави ми устата. След това, когато разбра, че съм взел не парите му, а един восъчен молив, той се разсмя и ме почерпи с пиене.

Кейн се засмя тихо, а Касия сложи глава на рамото му.

— Току-що беше купил малък товарен кораб от един кредитор — продължи Рени. — Каза ми, че „Банши“ не е нищо особено на външен вид, но ако искам да тръгна с него, това сигурно ще е по-добре, отколкото да пребърквам непознати. Нямах какво да губя, затова се качих на борда като общ работник. Една седмица по-късно той ме повиши в пръв помощник — просто така. Без да знае нищо за мен, освен това, че крадах хапчетата му. — Рени спря, за да си свали очилата и да избърше една сълза. — Капитанът ми даде нов живот, а в следващите години ми даде и приятелството си. Не знам кое ценя повече, защото имах нужда и от двете.

— Помниш ли, когато изчезна зарядното за Бийтмастера му? — попита Касия, подсмърчайки. — Всички освен капитана обвиняваха теб. Но той беше прав. Оказа се, че аз съм го сложила в погрешното чекмедже.

— Само един голям човек ще се довери на крадец — съгласи се Рени.

Доран усети как Солара сяда по-изправена до него. Тя огледа татуираните си кокалчета и сякаш се поколеба за малко.

— Точно това обичах най-много у него — каза. — Мразех да гледам татуировките си. Но капитанът ме научи, че не означават нищо. Защото аз съм нещо повече от сбора от грешките си.

Доран взе едната ѝ ръка и сплете пръстите им.

— Капитан Роси имаше повече вяра в мен, отколкото баща ми. — Той се опита да не мисли за деня, в който отново ще види баща си, ако това изобщо се случеше. Раната беше прекалено прясна. — Винаги съм поставял баща си на пиедестал, но той сигурно е имал много лошо мнение за мен, щом е мислел, че ще се обърна срещу собствения си брат.

Гейдж не отговори, но страните му порозовяха. Вероятно защото преди не много дълго той също бе споделял това мнение.

— Биологията не прави никого баща — добави Касия, докато прибираше своя молитвен камък от Етурия под блузата си. Тя целуна върха на пръста си и го притисна към главата на Ейкорн. — Капитанът по-скоро щеше да умре, отколкото да ме види продадена. Не мога да кажа същото за родителите си. Те винаги са гледали на мен само като на стока.

При думите ѝ в стаята настъпи тишина, докато Гейдж не прочисти гърлото си. Той разрови кашата с лъжицата си и без да поглежда нагоре, изрече:

— Не познавах Роси от много време, но той изглеждаше добър човек. Много съжалявам, че си отиде.

— Благодаря ти — каза Рени с обичайния си благ глас. — Ще ни липсва. — Той говореше без следа от негодувание, сякаш преди двайсет и четири часа Гейдж не бе държал екипажа на прицел и не ги беше заключил в лабораторията си.

В този момент на Доран му хрумна, че капитан Роси не беше единственият, който беше променил всички на борда. Те дължаха живота си и на първия помощник. Доран сложи ръка на патерицата пред себе си и каза:

— Никой не може да замести човека, когото загубихме. Но „Банши“ има нужда от капитан и аз предлагам това да бъде Рени.

— Подкрепям предложението — каза Солара и кимна твърдо.

Докато Рени примигваше зад очилата си, Кейн попита:

— Всички съгласни ли са?

— Да — извикаха в хор пет гласа, включително и Гейдж.

Доран се обърна към Рени.

— Единодушни сме. Работата не е лесна и заплащането сигурно е ужасно, но не мога да си представя някой друг освен теб начело на екипажа. Приемаш ли?

След много изчервяване и заекване Рени им каза, че приема, и те поляха уговорката с тост от разводнен „Кристалин“ от личните му резерви.

— И така, сега накъде? — попита Рени, оставяйки пресушената си чаша. — Товарното помещение скоро ще се изпразни, а клиентите, които си плащаха, станаха екипаж. Вероятно мога да намеря няколко задачи, без да привличаме внимание, но нищо не се е променило.

Нямаше нужда да питат какво означава това. Всеки от тях беше беглец от едно или друго — закона, мафията, далечно кралство във война. Изглежда, единствената им възможност беше да си създадат живот в далечните райони, перспектива, която някога Доран бе смятал за по-лоша от затвора. Сега откри, че се усмихва.

Сложи ръка ниско на кръста на Солара, уверен, че с нея до себе си, може да е щастлив навсякъде. Той посочи към брат си:

— Имам връзки с хора, притежаващи Инфиниум. Само си помислете какво можем да направим, ако никога вече няма да има нужда да купуваме гориво.

— Може да работим като търговци — предложи Солара. — Това е наполовина почтено.

— Стига другата половина да е съмнителна — пошегува се Кейн. — Иначе къде е удоволствието от работата?

— Наполовина съмнителни търговци — изрече Доран, за да види как звучи. — Това ни подхожда. — Той погледна към брат си в другия край на масата. Вече знаеше отговора, но все пак трябваше да попита. — Искаш ли да дойдеш с нас? Разкошният комплекс не може да не ти се струва малък понякога.

Гейдж отговори с усмивка, която почти не беше усмивка. Вероятно не изглеждаше кой знае какво за страничен наблюдател, но на Доран тя говореше много. Пламъчето в очите на брат му беше същото, което помнеше от детството си, и за миг те вече не бяха на „Банши“. Смееха се под покрива на крепост от одеяло и осветяваха с фенерчета лицата си с липсващите им зъби. Знаеше, че нещата няма да се променят за една нощ, но топлото чувство в гърдите му обещаваха, че един ден двамата отново ще се смеят така.

— Ще го оставя за по-късно — отговори Гейдж. — В момента имам работа, която трябва да довърша.

Понечи да каже още нещо, но след това бръкна в джоба си и усмивката му изчезна.

— Какво има? — попита Доран.

— Драйвът ми с данните — отговори Гейдж, стана от масата и започна да търси по себе си като обезумял. — Вчера беше у мен. Всичките ми изследвания са там. Ако някой го намери, ще има достъп до файловете ми и ще ги продаде на този, който даде най-много.

Докато екипажът оглеждаше пода и засипваше Гейдж с въпроси — „Къде го видя за последно?“, „Да не е в друг панталон?“ — Рени тихичко изпразни джобовете си на масата: три горивни чипа, едно топче за игра, няколко пластмасови парченца, един малък розов инструмент и, най-важно — един златен драйв. Групата въздъхна облекчено, когато Рени плъзна драйва по масата.

— Съжалявам за това.

Касия грабна розовия инструмент и го размаха срещу него.

— Какво е това с лазерния ми бръснач? Прилича на конспирация да ме държите космата.

— Казах ти, че не съм го взел аз — обади се Кейн, хвърляйки й кос поглед.

— Този път — тросна се тя, отмятайки растите си.

— Не започвайте вие двамата — предупреди ги Солара. — Уредът ми за зашеметяване все още работи и не се страхувам да го използвам.

Рени бръкна по-дълбоко в джоба си и извади уреда й.

— Тогава ще си искаш това.

Доран не можа да сдържи смеха си. Погледна към брат си, очаквайки да види ужас, изписан на лицето му. Но Гейдж наблюдаваше разговора с интерес и чувство, което Доран разпозна от собственото си пребиваване на „Банши“ — желание да принадлежи. И той беше искал това. Може би не бяха толкова различни.

— Хайде — каза Доран и тупна брат си по рамото. След три дни майка им щеше да се върне и той смяташе да е заминал много преди това. — Чух, че в комплекса ти имало много хубав плажен симулатор.

Гейдж кимна, а в очите му се появи предизвикателство.

— Също и футболно игрище.

— Не може да бъде.

— Може.

— Знаеш какво значи това, нали?

— Да, знам — отговори Гейдж и му отправи заплашителна усмивка, която само един брат можеше да си позволи. — Значи, че ще загубиш.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Топлината беше рядък лукс в космоса.

Солара почти беше забравила колко приятно е усещането на слънчевата светлина върху кожата. Тези лампи симулатори бяха почти толкова добри, колкото и истинската светлина. Вдигна ръце над главата си и се протегна върху плажната кърпа, докато пръстите на ръцете и краката ѝ срещнаха копринената милувка на пясъка. Фините песъчинки бяха поели топлината отгоре и тя зарови ръцете си, за да я поемат. Имаха само няколко часа, преди да стане време да тръгват, и смяташе да се наслади на всяка секунда.

— Ммм — каза отново тя с усмивка. — Това е блаженство.

Въпреки че очите ѝ бяха затворени, тя знаеше, че Доран я гледа. Познаваше от начина, по който правеше кръгчета около пъпа ѝ с показалеца си. Той като че ли не споделяше мнението, че тя изглежда смешно в импровизирания си бански костюм от шорти и къса тениска. Скоро докосването му започна да се отклонява към извивката на талията ѝ.

Солара се засмя, обърна се по корем и сложи едната си буза върху кърпата.

— Когато обещаеш почивка, наистина я осигуряваш — каза тя. — Ако се отпусна още малко, ще трябва да събираш разтопеното ми тяло от пясъка.

— Не е частна яхна на Карибите, но ще свърши работа.

— Не е частна яхта — повтори присмехулно тя. — Тази стая е истинско чудо.

Солара примижа към светлината, отваряйки очи, за да погледне към тюркоазната вода, която се плискаше тихо в пясъка. Басейнът с вълни беше създаден, за да имитира океана, като ефектът се постигаше с наклонения му под и ако не се взираше прекалено, приличаше на истински океан.

— Промених решението си — каза Доран, като направи крачещо движение по гърба ѝ с два пръста. — Забрави яхтите и гмуркането в

открито море. Тази почивка е идеална, защото ни дава единственото, което не можем да намерим на Земята.

— Хм? — попита тя. — И какво е то?

Той се наведе, докато топлината на голите му гърди докосна раменете ѝ. След това сложи устните си на ухото ѝ и прошепна:

— Пълно усамотение.

Преди да успее да се съгласи с него, той прокара устните си по чувствителната част на врата ѝ и тя млъкна. Тялото му беше толкова близо, че нова топлина се настани в тялото ѝ, ускорявайки дишането и пулса ѝ. Тя се обърна за целувка, но вместо да приближи устни към нейните, той легна на една страна и се повдигна на лакът, вирайки се в нея с изражението на човек, който вижда звездите за пръв път. Промяната в него я завари неподготвена.

— Какво има?

Отначало Доран не каза нищо. Той отметна един измъкнал се от плитката ѝ кичур и погали бузата ѝ, докато очите му се вглеждаха в лицето ѝ. След това сбърчи чело, сякаш се опитваше да реши квадратно уравнение.

— Понякога те гледам и ми се струва, че оставам без въздух. Как правиш това с мен?

Устните на Солара се разтвориха. Как го правеше? Тя можеше да му зададе същия въпрос, но не го направи. Защото, както в много други случаи, когато беше с Доран, думите просто не идваха. Не знаеше защо, но между сърцето и гласа ѝ нямаше връзка. Може би го обичаше прекалено много, за да може да го изрази с думи.

Вместо да говори, тя зарови пръсти в черната коса зад врата му и го дръпна надолу за целувка, в която беше цялото ѝ сърце. Надяваше се един ден да успее да превърне чувствата в думи. Дотогава ще трябва да му показва. И тя го направи. Бяха така преплели телата си, че не чуха как вратата се отваря.

— О, хайде де — изрече провлачено Кейн. — Отнесете горещата си любов някъде другаде.

— Сериозно — съгласи се Касия. — Някои от нас се опитват да не повърнат обяда си.

Солара им хвърли унищожителен поглед, а Доран изпъшка, без да отваря очите си, когато обърна лице към тях.

— Не видяхте ли табелата?

— Каква табела? — попита Кейн, оглеждайки се за най-доброто място, където да сложи сгъваемия си стол.

— Тази, която закачих на вратата сутринта — отговори Доран.

— О — изрече Касия. — Табелата, на която пише „Не влизай“?

— Същата.

— Мислех, че това се отнася само за пирати — каза тя и простря кърпа на сини райета на пясъка. — Или Дейва.

— Това е обществен плаж, приятели — добави Кейн с чаровна усмивка — онази, която знаеше, че не им действа, но все пак настояваше да използва.

Солара въздъхна бавно и продължително и попита в ухото на Доран:

— Какво казваше за яхти и усамотяване?

— Откритото море не изглежда лоша идея в момента, нали? — засмя се безрадостно той.

— Нито онова затревено място зад хамбара в Каргил.

— Преди да забравя, имам нещо за вас — каза Касия, ровейки в плажната си чанта. — Рени ми ги даде, преди да отиде на повърхността с Гейдж, за да заредят с гориво. Каза да ги върна с обичайното обяснение как съжالياва и че не може да се спре — тя махна с ръка. — Бла, бла, бла.

Понеже с усамотението беше свършено, Солара седна, за да види какво има в чантата. Не очакваше да види чифт сребристи гривни и ѝ трябваше малко време да ги разпознае. Това бяха гривните, които някога я свързваха с Доран като негова прислужница.

— Виж — обърна се тя към него, взимайки ги в ръка.

Бяха по-тежки, отколкото си спомняше, но не беше забравила силното пиукане, което я викаше посред нощ.

— Чудя се от колко време са у Рени. Бях забравила за тях.

Доран погледна намръщено към гривните и протегна ръка, за да докосне думата ГОСПОДАР, а след това се дръпна назад. Изглежда, не се радваше да ги види. Когато погледът му се премести към белега на шията ѝ, тя се запита дали си мисли за деня в офиса за билети.

„Да се разберем, Миша Опашке. Ако се съглася да платя за пътуването ти, единствените думи, които ще излизат от устата ти през следващите пет месеца, са «Да, господин Сполдинг».“

Тя се вгледа в електриковосините очи на момчето, което седеше до нея на пясъка. Вместо смокинг и високомерна усмивка, той носеше широки, отрязани панталони втора употреба и усмивка на разкаяние. Тази версия на Доран беше оставила привилегирвания живот и пътуваше на разпадащ се кораб с екипаж от бегълци. Не можеше да си представи, че е онзи Доран, който я бе наел да мие пода и да му носи шампанско.

Тя взе ранената му ръка и внимателно я обърна, за да се вижда татуировката, която беше същата като нейната, след това погали мастилени саби с върха на пръста си.

— Времето, когато носехме тези гривни, сякаш беше преди цял един живот, нали?

Доран отказа да срещне погледа ѝ.

— Преди два живота.

— Нямахме представа в какво се забъркваме.

— Единият от нас имаше. — Той я погледна през тъмните си мигли. — Нямах намерение да правя задачата ти лесна. Ако бяхме останали на „Зенит“, щях да те изтормозя, просто защото можех. Нямах представа колко ужасен бях.

— Повярвай ми, знаех — ухили се Солара, след това вдигна гривните и попита: — Какво ще правим с тези?

— Ще ги изгорим.

Солара стисна металните гривни, в случай че той се опиташе да ги вземе от нея. Абсурдно беше да ги иска толкова много, след като допреди няколко минути напълно беше забравила за съществуването им. Но двамата с Доран имаха обща история и тези гривни бяха сложили началото на всеки един от безумните моменти в нея. Те бяха част от същността ѝ, точно както татуировките, които я белязваха като престъпник и които Солара също нямаше намерение да изтрива.

— Не съжалявам, че това се случи — каза тя.

Доран се обърна да я погледне в очите и поклати глава, обхващайки лицето ѝ с ръце.

— Нито пък аз — добави и той. — Съжалявам за това как се случи.

— Семантика — махна с ръка тя. Целуна го по носа и прибра гривните под плажната си кърпа. Нямахте да се откаже от тях. — Но достатъчно за миналото. Ти ми обеща почивка.

— Така беше.

— Тогава да се върнем към нея. Времето за забавления свършва след няколко...

Тя спря внезапно, защото лицето ѝ беше залято от вода. Касия беше бутнала Кейн в басейна. Скоро след това дойде още една вълна, когато Кейн вдигна своята принцеса на рамо и си отмъсти.

— ... няколко часа — довърши Солара, а по бузите ѝ се стичаха пръски.

Доран се разсмя и избърса лицето ѝ с ризата си, която беше захвърлил. Тя миришеше на него и това я накара да се усмихне.

— Мисля, че ще започнат да се карат отново след три... две... едно.

И, разбира се, беше прав. Но Солара не искаше да е по-различно, защото това бяха нейните хора и това беше тяхното пътуване заедно — объркано и бурно, и прекрасно. Нямахше представа какво ще донесе бъдещето на всеки един от тях, защото възможностите бяха толкова безбройни, колкото и звездите.

И всъщност това беше достатъчно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.